

திருவாசகத்
தேவீ

Acc. NO. 12572

உ
சிவமயம்

திரு வாசகத் தேன்

சிவ புராணம்

கலி வெண்பா

நமச்சிவாய வாழ்க! நாதன் தாள் வாழ்க!
இமைப்பொழுதும் என்நெஞ்சில் நீங்காதான் தாள்வாழ்க!
கோகழி ஆண்ட குருமணிதன் தாள்வாழ்க!
ஆகமம் ஆகிநின்று அண்ணிப்பான் தாள்வாழ்க!
ஏகன் அநேகன் இறைவன் அடிவாழ்க!

5

சிவபுராணம்: சிவபெருமானின் பழமை.

வரி—1. நம: வணக்கம். சிவாய: சிவனுக்கு. நமச்சிவாய வாழ்க என்பதற்கு 'நம சிவாய' என்னும், திரு ஐந்து எழுத்து என்றும் நிலைபெறுக என்பதும் பொருள். நாதன்: தலைவன். தாள்: திருவடி.

3. கோகழி: பெருந்துறை. அதாவது ஆவுடையார் கோவில்.

4. ஆகமம்: இறையைப்பற்றிக் கூறும் நூல். அண்ணித்தல்: நெருங்குதல்.

5. ஏகம்: ஒன்று. அநேகம்: பல.

வேகம் கெடுத்து ஆண்ட வேந்தன் அடிவெல்க!
 பிறப்பு அறுக்கும் பிஞ்ஞகன் தன் பெய்கழல்கள் வெல்க!
 புறத்தார்க்குச் சேயோன் தன் பூங்கழல்கள் வெல்க!
 கரங்குவிவார் உள்மகிழும் கோன்கழல்கள் வெல்க!
 சிரங்குவிவார் ஓங்குவிக்கும் சீரோன் கழல்வெல்க! 10

ஈசன் அடிபோற்றி! எந்தை அடிபோற்றி!
 தேசன் அடிபோற்றி! சிவன்சே வடிபோற்றி!
 நேயத்தே நின்ற நிமலன் அடிபோற்றி!
 மாயப் பிறப்பு அறுக்கும் மன்னன் அடிபோற்றி!
 சீரார் பெருந்துறைநம் தேவன் அடிபோற்றி! 15

6. வேகம்: ஒன்றைவிட்டு மற்றொன்றைப் பற்றும் மனத்தின் விநயவு.

7. பிஞ்ஞகன்: தலை அலங்காரம் உடையவன்-சிவபெருமான் இள நிலவு, குளிர் கங்கை முதலியவற்றைத் தலையிலே அழகாகச் சூடியிருக்கின்றான். “நீரோடு கூவிளமும் நிலா மதியும் வெள் எருக்கும் நிறைந்த கொன்றைத் தாரோடு தன்கரந்தை சடைக்கு அணிந்த தத்துவனுர்” என்றார் ஞானசம்பந்தப் பிள்ளையார். பெய்கழல்: வீரச் சிலம்பு அணிந்த திருவடி.

8. புறத்தார்: நலத்திற்குப் புறம்பானவர். சேயோன்: தூரத்தே உள்ளவன். பூ கழல்: மலர் போன்ற திருவடி.

9. கரம் குவிவார்: கைகூப்பித் தொழுகின்றவர்.

10. சிரம் குவிவார்: தலை வணங்குபவர். ஓங்குவித்தல்: உயரச் செய்தல்.

11. போற்றி: வணக்கம். எந்தை: எம் தந்தை.

12. தேசன்: ஒளி வடிவினன்.

13. நேயம்: அன்பு. நிமலன்: அழுக்கு அற்றவன்.

14. மாயப் பிறப்பு: நிலையாமையை உடைய பிறவி.

திரு வாசகத் தேன்

ஆராத இன்பம் அருளுமலை போற்றி!

சிவன் அவன் என்சிந்தையுள் நின்ற அதனால்
அவன் அரு ளாலே அவன் தாள் வணங்கியே
சிந்தை மகிழ்ச் சிவபுரா ணந்தன்னை
முந்தை வினைமுழுதும் ஓய உரைப்பன்யான்;

20

கண்நுதலான் தன்கருணைக் கண்காட்ட வந்துஎய்தி
எண்ணுதற்கு எட்டா எழிலார் கழல்இறைஞ்சி
விண்நிறைந்து மண்நிறைந்து மிக்காய் விளங்குஒளியாய்
எண்ணிறந்து எல்லை இலாதானே நின்பெருஞ்சீர்
பொல்லா வினையேன் புகழும் ஆறு ஒன்று அறியேன்;

25

புல் ஆகிப் பூடாய்ப் புழுவாய் மரமாகிப்
பல்விருகம் ஆகிப் பறவையாய்ப் பாம்பாகிக்
கல்லாய் மனிதராய்ப் பேயாய்க் கணங்களாய்
வல்அசுரர் ஆகி முனிவராய்த் தேவராய்ச்
செல்லா அ நின்றஇத் தாவர சங்கமத்துள்

30

16. ஆராத: தெவிட்டாத.

20. முந்தை வினை: பழ வினை. ஓய: கெட.

21. கண்நுதலான்: நெற்றிக் கண் படைத்தவன்.

22. எண்ணுதற்கு எட்டா: நினைக்க முடியாத. எழில்: அழகு.

24. எண் இறந்து: அளவு கடந்து.

25. புகழும் ஆறு : சிறப்பிக்கக் கொள்ளும் வளி

27. விருகம் : விலங்கு.

28. கணம் : கூட்டம்.

29. அசுரர் : அரக்கர்.

30. தாவரம் : அசையாப் பொருள். சங்கமம் : அசையும்

பொருள்.

ACENo: 12512

எல்லாப் பிறப்பும் பிறந்துஇளைத்தேன் எம்பெருமான்!
 மெய்யேஉன் பொன்னடிகள் கண்டுஇன்று வீடுற்றேன்!
 உய்யஎன் உள்ளத்துள் ஓங்காரம் ஆய்நின்ற
 மெய்யா! விமலா! விடைப்பாகா! வேதங்கள்,
 “ஐயா!” எனஓங்கி ஆழ்ந்துஅகன்ற நுண்ணியனே! 35

வெய்யாய்! தணியாய்! இயமானன் ஆம்விமலா!
 பொய்யா யினஎல்லாம் போய்அகல வந்துஅருளி
 மெய்ஞ்ஞானம் ஆகி மிளர்கின்ற மெய்ச்சுடரே!
 எஞ்ஞானம் இல்லாதேன் இன்பப் பெருமானே!
 அஞ்ஞானம் தன்னை அகல்விக்கும் நல்அறிவே! 40

ஆக்கம் அளவுஇறுதி இல்லாய்! அனைத்துலகும்
 ஆக்குவாய்! காப்பாய்! அழிப்பாய்! அருள் தருவாய்!

32. மெய்யே : உண்மையாகவே. வீடு : விடுதலை.

34. விமலன் : குற்றம் அற்றவன். விடைப்பாகன் : ஏறு
 ஊர்ந்த செல்வன்.

35. ஓங்கி ஆழ்ந்து அகன்ற நுண்ணியன் : நீண்டவன் ;
 ஆழமானவன் ; அகலம் பெற்றவன் ; நுணுக்கம் கொண்டவன்.

36. வெய்யாய் : வெம்மை உடையவனே. தணியாய் :
 குளிர்ச்சி கொண்டவனே. இயமானன் : உயிர்.

37. போய் அகல : சென்று நீங்க.

38. மெய்ஞ்ஞானம் : உண்மை அறிவு. மிளர்கின்ற : விளங்கு
 கின்ற. சுடர் : ஒளி.

39. எஞ்ஞானம் : எவ்வித அறிவும்.

40. அஞ்ஞானம் : அறியாமை. அகல்வித்தல் : அகன்று ஓடச்
 செய்தல்.

41. ஆக்கம் : உண்டாதல். அளவு : காலவரையறை. இறுதி:
 முடிவு.

திரு வாசகத் தேன்

போக்குவாய் என்னை; புகுவிப்பாய் நின்தொழும்பின்;
நாற்றத்தின் நேரியாய்! சேயாய்! நணியானே!
மாற்றம் மனம்கழிய நின்ற மறையோனே!

45

கறந்தபால் கன்னலொடு நெய்கலந்தால் போலச்
சிறந்து அடியார் சிந்தனையுள் தேன்ஊறி நின்று
பிறந்த பிறப்புஅறுக்கும் எங்கள் பெருமான்!
நிறங்கள்ஓர் ஐந்துடையாய்! விண்ணோர்கள் ஏத்த
மறைந்திருந்தாய் எம்பெருமான்! வல்வினையேன் தன்னை,

மறைந்திட மூடிய மாய இருளை
அறம்பாவம் என்னும் அருங்கயிற்றால் கட்டிப்
புறந்தோல்போர்த்து எங்கும் புழுஅழுக்கு மூடி
மலம்சோரும் ஒன்பது வாயில் குடிலை
மலங்கப் புலன்ஐந்தும் வஞ்சனையைச் செய்ய,

55

43. போக்குவாய் என்னை : நான் எனது என்பவற்றைப்
போகச் செய்வாய். புகுவிப்பாய் நின் தொழும்பில்: உன்
தொண்டிலே புகுத்துவாய்.

44. நாற்றத்தின் நேரியாய் : பூவில் மணம் போல அன்பர்
உள்ளத்திலே பொருந்தியிருப்பவனே. சேயாய்: அன்பு அற்ற
வர்க்குத் தூரத்தே இருப்பவனே. சேய்மை: தூரம். நணியானே:
அன்பர்க்குக் கிட்ட நெருங்கியவனே. நணிமை: சமீபம்.

45. மாற்றம்: சொல். மனம்: உள்ள நினைவு.

46. கன்னல் : கரும்பு ரசம்.

51. அறம் பாவம் : நல்வினை தீவினை.

54. ஒன்பது வாயில் குடில் : ஒன்பது வழிகளை உடைய
உடல்.

55. மலங்க; கலங்க,

விலங்கும் மனத்தால் விமலா! உனக்குக்
கலந்தஅன்பு ஆகிக் கசிந்துஉள் உருகும்
நலந்தான் இலாத சிறியேற்கு நல்கி
நிலந்தன்மேல் வந்தருளி நீள்கழல்கள் காஅட்டி
நாயிற் கடையாய்க் கிடந்த அடியேற்குத்

60

தாயிற் சிறந்த தயாவான தத்துவனே!
மாசற்ற சோதி! மலர்ந்த மலர்ச்சுடரே!
தேசனே! தேனார் அமுதே! சிவபுரனே!
பாசமாம் பற்றுஅறுத்துப் பாரிக்கும் ஆரியனே!
நேச அருள்புரிந்து நெஞ்சில்வஞ் சங்கெடப்

65

பேராது நின்ற பெருங்கருணைப் பேர்ஆறே!
ஆரா அமுதே! அளவிலாப் பெம்மானே!
ஓராதார் உள்ளத்து ஒளிக்கும் ஒளியானே!
நீராய் உருக்கிஎன் ஆருயிராய் நின்றானே!
இன்பமும் துன்பமும் இல்லானே! உள்ளானே!

70 /

56. விலங்குதல் : விலக்குதல்.

61. தயாவான: அருள் வடிவான.

63. தேசனே: பிரகாசமானவனே. தேன் ஆர் அமுது: தேன்
விரவிய அமிழ்தம்.

64. பாரித்தல் : வளரச் செய்தல். ஆரியன் : மேலானவன்.

66. பேராது : நீங்காமல்.

68. ஓராதார் : ஆராய்ச்சியற்றவர். ஒளிக்கும் : மறைந்து
கொள்ளும்.

69. நீராய் உருக்கி : நீராக உருகச் செய்து. ஆர் உயிர்;
நிறைந்த உயிர்,

திரு வாசகத் தேன்

அன்பருக்கு அன்பனே! யாவையுமாய் அல்லையுமாய்
சோதியனே! துன்னிருளே! தோன்றும் பெருமையனே!
ஆதியனே! அந்தம் நடுவாகி அல்லானே!
ஈர்த்து என்னை ஆட்கொண்ட எந்தை பெருமானே!
கூர்த்தமெய்ஞ்ஞானத்தால்கொண்டுணர்வார்தங்கருத்தின்

நோக்கரிய நோக்கே! நுணுக்கரிய நுண்உணர்வே!
போக்கும் வரவும் புணர்வுமில்லாப் புண்ணியனே!
காக்கும்எம் காவலனே! காண்புஅரிய பேர்ஒளியே!
ஆற்றுஇன்ப வெள்ளமே! அத்தா!மிக் காய்கின்ற
தோற்றச் சுடர்ஒளியாய்ச் சொல்லாத நுண்உணர்வாய் 80

மாற்றமாம் வையகத்தின் வெவ்வேறே வந்துஅறிவாம்
தேற்றனே! தேற்றத் தெளிவே!என் சிந்தனையுள்
ஊற்றான உண்ஆர் அமுதே! உடையானே!

72. துன் இருள் : நிறைந்த இருள்.

73. அந்தம் : இறுதி.

74. ஈர்த்து : இருத்து.

75. கூர்த்த : கூர்மையான.

77. போக்கு : இறப்பு. வரவு : பிறப்பு. புணர்வு :

சேர்ந்து இருத்தல்.

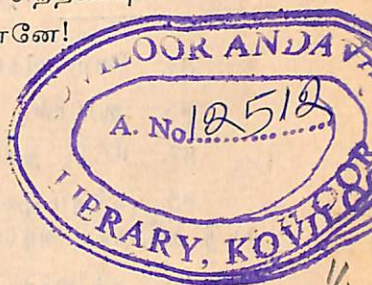
79. அத்தன் : தந்தை.

80. சொல்லாத : சொல்லமுடியாத.

81. மாற்றம் ஆம் வையகம் : மாறுபாடு உடைய உலகம்.

82. தேற்றன் : தெளிவானவன்.

83. உண் ஆர் அமுது : உண்ணத்தக்க நிறைந்த அமிழ்து.

வேற்று விகார விடக்கு உடம்பின் உள்கிடப்ப
ஆற்றேன்எம் ஐயா! அரனேயோ! என்றென்று

85

போற்றிப் புகழ்ந்திருந்து பொய்கெட்டு மெய்யானார்
மீட்டுஇங்கு வந்து வினைப்பிறவி சாராமே
கள்ளப் புலக்குரம்பைக் கட்டழிக்க வல்லானே!
நள்ளிருளில் நடட்டம் பயின்றோடும் நாதனே!
தில்லையுள் கூத்தனே! தென்பாண்டி நாட்டானே!

90

அல்லல் பிறவி அறுப்பானே! ஓ என்று
சொல்லற்கு அரியானைச் சொல்லித் திருவடிக்கீழ்ச்
சொல்லிய பாட்டின் பொருள்உணர்ந்து சொல்லுவார்
செல்வர் சிவபுரத்தின்; உள்ளார் சிவன் அடிக்கீழ்ப்
பல்லோரும் ஏத்தப் பணிந்து.

95

84. வேற்று விகாரம்: வேறு வேறு திரிபுகள். விடக்கு: தகை.

85. ஆற்றேன்: தாங்கமாட்டேன். அரனே சிவபெருமானே.

87. மீட்டு: திரும்பவும்.

88. கள்ளப் புலம்: வஞ்சக ஐம்புலன். குரம்பை: உடம்பு.
கட்டு அழித்தல்: அடியோடு தொலைத்தல்.

89. நள்ளிருள்: நடுச் சாமம். நடட்டம்: நடனம்.

90. தில்லை: சிதம்பரம். கூத்தன்: ஆடுகின்றவன். தென்
பாண்டி நாடு: தமிழ் நாட்டின் தெற்கே உள்ள பாண்டிய நாடு.

91. அல்லல்: துன்பம்.

94, 95, செல்வர் சிவபுரத்தின்: சிவபெருமான் நகரம்
செல்வார்கள். பல்லோரும் பணிந்து ஏத்தச் சிவன் அடிக்கீழ்
உள்ளார்: பலரும் தாழ்ந்து வணங்கச் சிவபிரான் திருவடி நீழலில்
என்றும் இருப்பார்.

திருச் சதகம்

மெய் உணர்தல்

கட்டளைக் கலித்துறை

மெய்தான் அரும்பி விதிர்விதிர் த்து
உன்னிரை யார்கழற்குளன்
கைதான் தலைவைத்துக் கண்ணீர்
ததும்பி வெதும்பி உள்ளம்
பொய்தான் தவிர்ந்து உன்னைப் போற்றி
சயசய போற்றினன்னும்
கைதான் நெகிழ விடேன் உடை
யாய் என்னைக் கண்டுகொள்ளே.

2

கொள்ளேன் புரந்தரன் மால் அயன்
வாழ்வு; குடிகெடின்னும்
நள்ளேன் நினது அடி யா ரொடு அல்
லால்; நர கம்புகினும்

திருச் சதகம் : சதகம் என்பது நூறு பாடல் கொண்டது.
திரு, சிறப்பு அடைமொழி.

மெய் உணர்தல் : உண்மைப் பொருளை உணர்ந்து கொள்ளல்.

பாட்டு. 2. மெய் : உடம்பு. அரும்பி : மயிர்க்கூச்சு உற்று.
விதிர்விதிர் த்து : நடுநடுங்கி. விரை : மனம். கழல் : திருவடி.
ததும்பி : பெருக்கெடுத்து ஓடி. உள்ளம் வெதும்பி : மனம்
வெம்மைப்பட்டு உருகி. தவிர்ந்து : நீங்கி. சயசய : வெல்க வெல்க.
கை : ஓழுக்கம். நெகிழ விடேன் : குலையவிடமாட்டேன். உடையாய் :
எல்லாம் உடையவனே. கண்டு கொள் : பார்த்து ஏற்றுக்கொள்.

3 கொள்ளேன் : பெற்றுக்கொள்ள மாட்டேன். புரந்தரன் :
இந்திரன். மால் : திருமால். அயன் : பிரமன். நள்ளேன் : நட்புப்
பெறேன்.

திரு வாசகத் தேன்

எள்ளேன் திருவரு ளாலே

இருக்கப் பெறின்; இறைவா!
உள்ளேன் பிறதெய்வம் உன்னையல்
லாது; எங்கள் உத்தமனே!

3

பவன் எம் பிரான் பணி மாமதிக்
கண்ணிவிண் ணோர் பெருமான்
சிவன் எம் பிரான் என்னை ஆண்டுகொண்
டான் என் சிறுமைகண்டும்
அவன் எம் பிரான் என்ன நான் அடி
யேன் என்ன இப்பரிசே
புவன் எம் பிரான் தெரியும் பரிசு
ஆவது இயம்புகவே.

4

புகவே தகேன் உனக்கு அன்பருள்
யான் என்பால் லாமணியே!
தகவே எனை உனக்கு ஆட்கொண்ட
தன்மை; எப் புன்மையரை
மிகவே உயர்த்திவிண் ணோரைப்
பணித்தி! அண்ணா! அமுதே!
நகவே தகும் எம் பிரான் என்னை
நீசெய்த நாடகமே.

5

3. எள்ளேன் : இகழமாட்டேன். உள்ளேன் : நினைக்க
மாட்டேன்.

4. பவன் : உலகை உண்டாக்கியவன். பணி : குறிச்சி.
மா : பெருமையுள்ள. மதி : சந்திரன். கண்ணி : மாலை. விண்ணோர் :
தேவர். பரிசு : தன்மை.

5. புகவே : புகுவதற்கு. தகேன் : தகுதியற்றவன். பொல்லா
மணி : துளைக்கப்படாத ரத்தினம். தகவே : தகுதியுடையதே.
எப்புன்மையரை : எவ்வளவு இழிந்தோரையும். பணித்தி : பணி
செய்யச் செய்கின்றாய். நகவே தகும் : சிரிக்கத் தக்கதே.

அறிவு உறுத்தல்

தரவு கொச்சகக் கலிப்பா

நாடகத்தால் உன் அடியார்
 போல்நடித்து நான்நடுவே
 வீடகத்தே புகுந்திடுவான்
 மிகப்பெரிதும் விரைகின்றேன்;
 ஆடகச்சீர் மணிக்குன்றே!
 இடையரு அன்புஉனக்குஎன்
 ஊடகத்தே நின்றுஉருகத்
 தந்தருள்எம் உடையானே!

6

யான்ஏதும் பிறப்புஅஞ்சேன்;
 இறப்பதனுக்கு என்கடவேன்;
 வானேயும் பெறில்வேண்டேன்;
 மண்ஆள்வான் மதித்தும்இரேன்;
 தேன்ஏயும் மலர்க்கொன்றைச்
 சிவனே!எம் பெருமான்எம்
 மானே!உன் அருள்பெறும்நாள்
 என்றென்றே வருந்துவனே!

7

அறிவு உறுத்தல்: தெரியும்படி செய்தல்.

6. புகுந்திடுவான் : புகுவதற்கு. விரைகின்றேன் : அவசரப் படுகின்றேன். ஆடகம் : தங்கம். மணி : மாணிக்கம். ஊடு அகத்தே என்பதை, அகத்தின் ஊடே என மாற்றுக. அகத்தின் ஊடு : மனத்தின் நடு. உடை யானே : எம்மை ஆள் உடையவனே.

7. பிறப்பு அஞ்சேன் : பிறப்பதற்குப்பயப்படமாட்டேன். இறப்பதனுக்கு என் கடவேன் : இறப்பதற்கு என்ன செய்வேன். வானேயும் : விண்ணிலக அரச வாழ்வாயினும். ஏயும் : பொருந்திய.

வருந்துவன் நின் மலர்ப்பாதம்
 அவைகாண்பான்; நாயடியேன்;
 இருந்தும்நல மலர்புனையேன்;
 ஏத்தேன்நாத் தழும்புஏற;
 பொருந்தியபொற் சிலைகுனித்தாய்!
 அருள் அமுதம் புரியாயேல்
 வருந்துவன் அத் தமியேன்மற்று
 என்னேநான் ஆமாறே.

8

ஆமாறுஉன் திருவடிக்கே
 அகம்குழையேன்! அன்புஉருகேன்!
 பூமாலை புனைந்துஏத்தேன்!
 புகழ்ந்துஉரையேன் புத்தேளிர்
 கோமான்! நின் கோவில்தூ
 கேன்! மெழுகேன் கூத்தாடேன்!
 சாமாறே விரைகின்றேன்!
 சதுராலே சார்வானே!

9

வான் ஆகி மண் ஆகி வளியாகி ஒளியாகி
 ஊன் ஆகி உயிர் ஆகி உண்மையுமாய் இன்மையுமாய்
 கோன் ஆகி யான்எனதுஎன்று அவரவரைக் கூத்தாட்டு
 வான் ஆகி நின்றாயை என்சொல்லி வாழ்த்துவனே.

10

8. இருந்தும் : உறுப்புக்கள் இருந்தும். புனையேன் :
 தொடுக்கமாட்டேன். பொற் சிலை : மேருமலை. குனித்தல் : வளைத்தல்.
 அத்தமியேன் : அத்தகைய அடியேன். நான் ஆம் ஆறு : நான்
 உய்யும் வழி.

9. அகம் குழைதல் : மனம் நெகிழ்தல். அன்பு உருகுதல் :
 அன்புகாரணமாக உருகுதல். புத்தேளிர் : தேவர்கள். தூகேன் :
 பெருக்கமாட்டேன். சதுர் : திறமை.

10. வான் : ஆகாயம். வளி : காற்று. ஒளி : நெருப்பு.
 ஊன் : உடல். கூத்து ஆட்டுவான் : கூத்து ஆடச் செய்பவன்,

வேனில்வேள் மலர்க்கணைக்கும்
 வெண்நகைச்செவ் வாய்க்கரிய
 பானல்ஆர் கண்ணியர்க்கும்
 பதைத்துஉருகும் பாழ்நெஞ்சே!
 ஊனெலாம் நின்றுருகப்
 புகுந்துஆண்டான் இன்றுபோய்
 வான்உளான் காணாய்நீ
 மாளாவாழ் கின்றாயே!

11

வாழ்கின்றாய் வாழாத
 நெஞ்சமே! வல்வினைப்பட்டு
 ஆழ்கின்றாய் ஆழாமல்
 காப்பாணை ஏத்தாதே;
 சூழ்கின்றாய் கேடுஉனக்கு;
 சொல்கின்றேன் பல்காலும்
 வீழ்கின்றாய் நீஅவலக்
 கடலாய் வெள்ளத்தே.

12

11. வேனில் : வசந்த காலம். வேள் : மன்மதன்.
 மலர்க்கணை : பூ அம்பு. நகை : பல். கரிய : கருமை நிறமான.
 பானல் : குவளைப்பூ. ஊன் : உடம்பு. மாளா : சாகாமல்.

12. வாழ்கின்றாய் : ஒருமாதிரியாக வாழ்க்கையை நடத்து
 கின்றாய். வாழாத : ருறைப்படி வாழமாட்டாத. ஆழ்கின்றாய் :
 அருங்கிப் போகின்றாய். ஆழாமல் காப்பான் : ருருகிப் போய்
 விடாமல் காப்பாற்றுவான். பல் காலும் : பல ருறையும். அவலக்கடல் :
 துன்பசாகரம். வெள்ளம் : பெருகிய நீர்.

சுட்டு அறுத்தல்

எண்சீர் விருத்தம்

வெள்ளந்தாழ் விரிசடையாய்! விடையாய்! விண்ணோர்
பெருமானே! எனக்கேட்டு வேட்ட நெஞ்சாய்ப்
பள்ளந்தாழ் உறுபுனலில் கீழ்மேல் ஆகப்
பதைத்துஉருகும் அவர்நிற்க என்னை ஆண்டாய்க்கு
உள்ளந்தாள் நின்றுஉச்சி அளவும் நெஞ்சாய்
உருகாதால்; உடம்பெல்லாம் கண்ணாய் அண்ணா!
வெள்ளந்தான் பாயாதால்: நெஞ்சம் கல்லாம்!
கண்ணினையும் மரமாம்! தீ வினையி னேற்கே.

13

வினையிலே கிடந்தேனைப் புகுந்து நின்று,
போது! நான் வினைக்கேடன் என்பாய் போல,
இனையன்நான் என்றுஉன்னை அறிவித்து, என்னை
ஆட்கொண்டுளம் பிரான் ஆனாய்க்கு இரும்பின் பாவை
அனையநான் பாடேன்! நின்று ஆடேன்! அந்தோ!
அலறிடேன்! உலறிடேன்! ஆவி சோரேன்!
முனைவனே! முறையோநான் ஆன வாறு!
முடிவுஅறியேன்; முதல்அந்தம் ஆயி னானே.

14

சுட்டு அறுத்தல்: சுட்டிக் காட்டும் அறிவை ஒழித்தல்.

13. வெள்ளம்: கங்கை. தாழ்தல்: தங்குதல். விடை: காளை.
விண்ணோர் பெருமான்: வானவர் தலைவன். வேட்ட: ஆசைப்பட்ட.
உறு: மிக்க. புனல்: நீர். பதைத்து உருகும் அவர்: மெய் அடியார்.
உச்சி: தலை. இனை: இரண்டு.

14. புகுந்து: நுழைந்து. நின்று: நிலைபெற்று. போது:
வருவாயாக. வினைக்கேடன்: வினையைக் கெடுப்பவன். இனையன்:
இன்ன தன்மையன். பிரான்: தலைவன். இரும்பின் பாவை:
இரும்பினால் செய்யப்பட்ட பொம்மை. அறுத்தல்: கதறுதல்.
உலறுதல்: வற்றிப் போதல். முனைவன்: எல்லாம் அறிந்தவன். முதல்:
தோற்றம். அந்தம்: முடிவு.

சிந்தனைநின் தனக்குஆக்கி நாயி னேன்தன்
 கண்இணைநின் திருப்பாதப் போதுக்கு ஆக்கி
 வந்தனையும் அம்மலர்க்கே ஆக்கி வாக்குடன்
 மணிவார்த்தைக்கு ஆக்கிலும் புலன்கள் ஆர
 வந்தனை! ஆட் கொண்டுள்ளே புகுந்த விச்சை
 மால்அமுதப் பெருங்கடலே! மலையே! உன்னைத்
 தந்தனை! செந் தாமரைக்காடு அனைய மேனித்
 தனிச்சுடரே! இரண்டும் இலித் தனிய னேற்கே.

15

தனியனேன் பெரும்பிறவிப் பௌவத்து எவ்வத்
 தடம்திரையால் எற்றுண்டு பற்றுஒன்று இன்றி,
 கனியைநேர் துவர்வாயார் என்னும் காலால்
 கலக்குண்டு காமவான் சுறவின் வாய்ப்பட்டு
 இனிஎன்னே உய்யும்ஆறு என்றுஎன்று எண்ணி
 அஞ்சஎழுத்தின் புணைபிடித்துக் கிடக்கின் றேனை
 முனைவனே! முதல்அந்தம் இல்லா மல்லல்
 கரைகாட்டி ஆட்கொண்டாய்! மூர்க்க னேற்கே.

16

15. சிந்தனை : நினைவு. கண் இணை : இரண்டு கண்கள்.
 ஆர : அநுபவிக்க. வந்தனை : வந்தருளினும். விச்சை : வித்தை.
 மால் : ஆசை. உன்னைத் தந்தனை : உன்னை எனக்கு ஈந்தாய்.
 இரண்டு : இம்மைப்பயன் மறுமைப் பயன்; அல்லது நல்வினை தீவினை;
 அன்றி நூல் அறிவு அனுபவ உணர்வு. இலி : இல்லாதவன்.

16. பெரும் பிறவிப் பௌவம் : பிறவியாகிய பெரிய கடல்.
 “பிறவிப் பெருங்கடல்” என்பது திருக்குறள். எவ்வம் : துயரம்.
 தடம் : பெரிய. திரை : அலை. எற்றுண்டு : மோதப்பட்டு. பற்று :
 பற்றுக்கோடு. கனி : கொவ்வைப்பழம். நேர் : ஒத்த. துவர் : சிவந்த.
 கால் : காற்று. காமம் : ஆசை. வான் : பெரிய. சுறவு : சுருமீன்.
 உய்யும் ஆறு : தப்பித்துக்கொள்ளும் வழி. அஞ்ச எழுத்து : சிவ
 மந்திரமாகிய திரு ஐந்து எழுத்து. புணை : தெப்பம். மல்லல் : வளப்பம்
 மூர்க்கன் : மூட்டுக்குண முடையவன்.

16

திரு வாசகத் தேன்

கேட்டுஆரும் அறியாதான்; கேடுஒன்று இல்லான்;
 கிளைஇலான்; கேளாதே எல்லாம் கேட்டான்;
 நாட்டார்கள் விழித்திருப்ப ஞாலத் துள்ளே
 நாயினுக்குத் தவிசுஇட்டு நாயி னேற்கே
 காட்டா தனஎல்லாம் காட்டிப் பின்னும்
 கேளா தனஎல்லாம் கேட்பித்து என்னை
 மீட்டேயும் பிறவாமல் காத்துஆட் கொண்டான்!
 எம்பெருமான் செய்திட்ட விச்சை தானே!

17

தேவர்கோ அறியாத தேவ தேவன்
 செழும்பொழில்கள் பயந்துகாத்து அழிக்கும் மற்றை
 மூவர்கோன் ஆய்நின்ற முதல்வன்! மூர்த்தி!
 மூதாதை! மாதுஆளும் பாகத்து எந்தை!
 யாவர்கோன் என்னையும்வந்து ஆண்டு கொண்டான்
 யாம்ஆர்க்கும் குடிஅல்லோம்; யாதும் அஞ்சோம்;
 மேவினோம் அவன்அடியார் அடியா ரோடும்
 மேல்மேலும் குடைந்துஆடி ஆடு வோமே.

18

17. கிளை : சுற்றம். நாட்டார் : நாட்டில் உள்ளார். ஞாலம் :
 உலகம். தவிசு : ஆசனம். மீட்டேயும் : திரும்பவும். எம்பெருமான் :
 இறைவன். விச்சை : வித்தை.

18. தேவர் கோ : வானவர்க்கு அரசனாகிய இந்திரன்.
 பொழில்கள் : உலகங்கள். பயந்து : படைத்து. மூவர்கோன் ஆய்நின்ற
 முதல்வன் : மூழூர்த்திகளாகவும் நின்ற முழுமுதற் கடவுள். பொழில்
 உலகம் என்பதை “ஏழ் பொழிற்கும் நாதன்” என்பர் பிறிதோரிடத்து.
 “நாம் யார்க்கும் குடியல்லோம் நமனை அஞ்சோம்!” என்பர் அப்பர்
 சுவாமிகள். இதனை ஒட்டியே “யாம் ஆர்க்கும் குடியல்லோம்; யாதும்,
 அஞ்சோம்” என்பர் மணிவாசகப் பெருமான்.

ஆத்தும சுத்தி

அறுசீர் விருத்தம்

ஆடு கின்றிலை! கூத்துடை
 யான்கழற்கு அன்புஇலை! என்புஉருகிப்
 பாடு கின்றிலை! பதைப்பதும்
 செய்கிலை! பணிகிலை! பா தமலர்
 குடு கின்றிலை! சூட்டுகின்
 றதும்இலை! துணையிலி பிணநெஞ்சே!
 தேடு கின்றிலை! தெருவுதோறு
 அலறிலை! செய்வதுஒன்று அறியேனே! 19

அறிவி லாத எண்ப்புகுந்து
 ஆண்டுகொண்டு அறிவதை அருளிமேல்
 நெறிஎ லாம்புலம் ஆக்கிய
 எந்தையைப் பந்தனை அறுப்பாணைப்
 பிறிவி லாதஇன் அருள்கள்பெற்று
 இருந்துமாறு ஆடுதி பிணநெஞ்சே!
 கிறிஎ லாம்மிகக் கீழ்ப்படுத்
 தாய்கெடுத் தாய்என்னைக் கெடும்ஆறே! 20

ஆத்தும சுத்தி: உயிரினது பரிசுத்தம்.

19. ஆடுகின்றிலை: ஆடமாட்டேன் என்கிறாய். கூத்து உடையான் : தில்லைப்பதியில் சிற்றம்பலத்தே நடனம் ஆடுகின்றவன். கழல் : திருவடி. பதைத்தல் : துடித்தல். பணிகல் : வணங்குதல். துடுதல் : அணிகல். சூட்டுதல் : அருச்சித்தல். அலறுதல். உரக்கக்கத்துதல்.

20. அறிவதை: அறியவேண்டியவற்றை. மேல்நெறி: வீடடை தற்குற்றவழி. புலம்ஆக்கிய: விளங்கச் செய்த. பந்தனை: பாசத்தனை. மாறுஆடுதி: தடுமாற்றம் அடைகின்றாய். பிணநெஞ்சே: பிணம் அணைய மனமே. கிறி: போய். மிக: மேல்ஓங்க.

வினைஎன் போல்உடை யார்பிறர்
 ஆர்?உடை யான்அடி நாயேனைத்
 தினையின் பாகமும் பிறிவது
 திருக்குறிப்பு அன்று;மற்று அதனாலே
 முனைவன் பாதநன் மலர்பிரிந்து
 இருந்தும்நான் முட்டிலேன்! தலைகீறேன்!
 இனையன் பாவனை இரும்புகல்
 மனம்செவி இன்னதுஎன்று அறியேனே. 21

ஏனை யாவரும் எய்திடல்
 உற்றுமற்று இன்னதுஎன்று அறியாத
 தேனை ஆன்நெய்யைக் கரும்பின்இன்
 தேறலைச் சிவனைஎன் சிவலோகக்
 கோனை மான்அன நோக்கிதன்
 கூறனைக் குறுகிலேன் நெடுங்காலம்;
 ஊனை யான்இருந்து ஒம்புகின்
 றேன்கெடு வேன்உயிர் ஓயாதே. 22

21. தினையின் பாகம்: தினையின் பகுதி. முட்டிலேன்: முட்டிக்
 கொள்ள மாட்டேன். தலைகீறேன்: தலையைப் பிளக்க மாட்டேன்.
 பாவனை: எண்ணம்.

22. ஆன்: பசு. இந்தேறல்: இவிய சாறு. மான்அன நோக்கி:
 மான்கண் போன்ற கண்ணை உடையவன். கூறன்: உடம்பின் பகுதி
 யிலே கொண்டவன். குறுகுதல்: அடைதல். ஒம்புதல்: பாதுகாத்தல்

ஓய்வுஇ லாதன உவமனில்

இறந்தன ஒன்மலர்த் தாள் தந்து

நாயில் ஆகிய குலத்தினும்

கடைப்படும் என்னைநல் நெறிகாட்டித்

தாயில் ஆகிய இன்அருள்

புரிந்தளன் தலைவனை நனிகானேன்!

தீயில் வீழ்கிலேன்! தின்னவரை

உருள்கிலேன்! செழுங்கடல் புருவேனே.

23

வேனில் வேள்களை கிழித்திட

மதிசுடும் அதுதனை நினையாதே

மான்நி லாவிய நோக்கியர்

படிறுஇடை மத்திடு தயிர் ஆகித்

தேன்நி லாவிய திருஅருள்

புரிந்தளன் சிவன்நகர் புகப்போகேன்

ஊனில் ஆவிபை ஒம்புதல்

பொருட்டுஇனும் உண்டுஉடுத்து இருந்தேனே! 24

23. ஓய்வு இலாதன: ஒழிதல் இல்லாதன. உவமனில் இறந்தன: உவமைப் பொருள்களைக் கடந்து மேற்சென்றன. ஒன்: ஒரி புரிந்த: செய்த. நனி: நன்றாக. தின்னவரை உருள்கிலேன்: வலிய மலையினின்றும் உருண்டு வீழ்ந்து மாள மாட்டேன். செழுங்கடல் புருவேனே: செழுநமையான கடலிலாவது வீழ்வேனா? அதுவும் செய்ய மாட்டேன்.

24. களை: அம்பு. கிழித்திட: பிளக்க. மதி: சந்திரன். மான் நிலாவிய: மான் விழி போன்ற. நோக்கு: கண். படிறு: வஞ்சகம். போகேன்: செல்லமாட்டேன். ஊன்: உடல். ஆவி: உயிர். ஒம்புதல்: பேணுதல்.

கலி விருத்தம்

மேலை வானவ ரும்அறி யாததோர்
கோல மே!எனை ஆட்கொண்ட கூத்தனே!
ஞால மே!விசும் பே!இவை வந்துபோம்
கால மே!உனை என்குகொல் காண்பதே. 25

எந்தை! ஆய்எம்! பிரான்!மற்றும் யாவர்க்கும்
தந்தை! தாய்!தம் பிரான்!தனக்கு அஃதுஇலான்!
முந்தி என்உள் புகுந்தனன் யாவரும்
சிந்தை யாலும் அறிவுஅரும் செல்வனே! 26

கட்டுஅ றுத்துஎனை ஆண்டுகண் ஆரநீறு
இட்ட அன்பரொடு யாவரும் காணவே
பட்டி மண்டபம் ஏற்றினை! ஏற்றினை!
எட்டி னோடுஇரண் டும்அறி யேனையே! 27

அறிவ னே!அமு தே!அடி நாயினேன்
அறிவன் ஆகக்கொண் டோஎனை ஆண்டது!
அறிவி லாமைஅன் றேகண்டது ஆண்டநாள்
அறிவ னோ?அல்ல னோ?அருள் ஈசனே. 28

கைம்மாறு கொடுத்தல்: உதவி செய்தார்க்கு மாடுக உதவுதல்.

25. கோலம்: வடிவம். ஞாலம்: இவ் உலகம். விசும்பு: மேல் உலகம்.

26. ஆய்: தாய். எம்பிரான்: எம் தலைவன். தம்பிரான்: தங்கள் தலைவன். அஃது: தந்தைதாய் முதலிய ருறைமை. முந்தி: முன்னர். அறிவு அரும்: அறிய முடியாத.

27. கட்டு: பாசப்பிணிப்பு. நீறு இட்ட அன்பர்: விபூதி பூசிய அடியார். பட்டிமண்டபம்: ஆய்வு அரங்கம்.

28. அறிவனே: அறிவே வடிவமானவனே.

அநுபோக சுத்தி

அறுசீர் விருத்தம்

நச நே!என் எம்மானே!

எந்தை பெருமான்! என்பிறவி

நாச நே!நான் யாதும்ஒன்று

அல்லாப் பொல்லா நாயான

நீச நேனை ஆண்டாய்க்கு

நினைக்க மாட்டேன் கண்டாயே!

தேச நே!அம் பலவனே!

செய்வது ஒன்றும் அறியேனே!

29

செய்வது அறியாச் சிறுநாயேன்

செம்பொற் பாத மலர்காண்ப்

பொய்யர் பெறும்பேறு அத்தனையும்

பெறுதற்கு உரியேன்; பொய்யிலா

மெய்யர் வெறியார் மலர்ப்பாதம்

மேவக் கண்டும் கேட்டிருந்தும்

பொய்ய நேன்நான் உண்டுஉடுத்துஇங்கு

இருப்ப தானேன் போர்ஏறே.

30

அநுபோக சுத்தி: சிவ அநுபவத் தூய்மை.

29. பிறவி நாசன்: பிறப்பை, நாசம் செய்பவன். நீசன்: தாழ்ந்த காரியம் செய்பவன். தேசன்: ஒளிவடிவின்.

30. வெறி: தேன். மேவ: அடைய. போர் ஏறு: போர்வல்ல ஆண் சிங்கம்.

22

திரு வாசகத் தேன்

மான்னேர் நோக்கி உமையாள்
 பங்கா! வந்துஇங்கு ஆட்கொண்ட
 தேனே! அமுதே! கரும்பின்
 தெளிவே! சிவனே! தென்தில்லைக்
 கோனே! உன்தன் திருக்குறிப்புக்
 கூடு வார்நின் கழல்கூட
 ஊன்ஆர் புழுக்கூடு இதுகாத்துஇங்கு
 இருப்ப தானேன் உடையானே!

31

தேனைப் பாலைக் கன்னலின்
 தெளியை ஒளியைத் தெளிந்தார்தம்
 ஊனை உருக்கும் உடையானே
 உம்ப ரானே வம்பனேன்
 நான்நின் அடியேன் நீஎன்னை
 ஆண்டாய் என்றால் அடியேற்குத்
 தானும் சிரித்தே அருளலாம்
 தன்மை ஆம்என் தன்மையே.

32

31. தென்தில்லைக் கோன்: தெற்கே இருக்கின்ற சிதம்பர நகர அரசன். ஊன் ஆர் புழுக் கூடு: தரை நிறைந்த பூச்சிக் கூடாகிய உடம்பு.

32. கன்னலின் தெளி: கருப்பஞ் சாற்றின் தெளிவு. தெளிந்தார்: கடவுளை அறிந்தார். ஊன்: உடம்பு. உம்பரான்: மேலானவன். தன்மை: இயல்பு.

திரு வாசகத் தேன்

23

தன்மை பிறரால் அறியாத
 தலைவா! பொல்லா நாயான
 புன்மை யேனை ஆண்டுஐயா!
 புறமே போக விடுவாயோ?
 என்னை நோக்கு வார்யாரே!
 என்நான் செய்கேன் எம்பெருமான்!
 பொன்னே திகழும் திருமேனி
 எந்தாய்! எங்குப் புகுவேனே!

33

33. புன்மையேன்: தாழ்வு உடையேன். புறம்: வெளி.

காருணியத்து இரங்கல்

அறு சீர் விருத்தம்

கடவுளே போற்றி! என்னைக்
கண்டுகொண்டு அருளு போற்றி!
விடஉளே உருக்கி என்னை
ஆண்டிட வேண்டும் போற்றி!
உடல்து களைந்திட்டு ஒல்லை
உம்பர்தந்து அருளு போற்றி!
சடையுளே கங்கை வைத்த
சங்கரா! போற்றி! போற்றி!!

34

சங்கரா! போற்றி! மற்றோர்
சரணிலேன் போற்றி! கோலப்
பொங்குஅரா அல்குல் செவ்வாய்
வெண்நகைக் கரிய வாள்கண்
மங்கையோர் பங்க போற்றி!
மால்விடை ஊர்தி போற்றி!
இங்குஇவ்வாழ்வு ஆற்ற கில்லேன்
எம்பிரான் இழித்திட டேனே.

35

காருணியத்து இரங்கல்: இறைவன் கருணையைக் குறித்து இரங்குதல்.

34. விட: பற்று நீங்கிவிட. களைந்திட்டு: நீக்கி விட்டு. ஒல்லை: விரைந்து. உம்பர்: வீடுபேறு.

35. போற்றி: வணக்கம். சரண்: புகல் இடம். கோலம்: அழகு. பொங்கு அரா: சீறுகின்ற பாம்பு. நகை: பல். வான்: சுத்தி. மங்கை: உமை. பங்கு: பகுதி. மால் விடை: பெரிய ஏறு. ஊர்தி: வாகனமாக உடையவள்.

எம்பிரான் போற்றி! வானத்து
அவர்அவர் ஏறு போற்றி!
கொம்பரார் மருங்குல் மங்கை
கூற, வெண் நீற போற்றி!
செம்பிரான் போற்றி! தில்லைத்
திருச்சிற்றம் பலவ போற்றி!

உம்பரா போற்றி! என்னை
ஆள்உடை ஒருவ போற்றி!

36

ஒருவனே போற்றி! ஒப்பில்
அப்பனே போற்றி! வானோர்
குருவனே போற்றி! எங்கள்
கோமளக் கொழுந்து போற்றி!

வருக என்று என்னை நிற்பால்
வாங்கிட வேண்டும் போற்றி!

தருகநின் பாதம் போற்றி!
தமியனேன் தனிமை தீர்த்தே.

37

தீர்ந்த அன்பு ஆய அன்பர்க்கு
அவரினும் அன்ப போற்றி!
பேர்ந்தும்என் பொய்மை ஆட்கொண்டு
அருளிடும் பெருமை போற்றி!

வார்ந்த நஞ்சு அயின்று வானோர்க்கு
அமுதம்ஈ வள்ளல் போற்றி!

ஆர்ந்தநின் பாதம் நாயேற்கு
அருளிட வேண்டும் போற்றி!

38

36. கொம்பர் ஆர் மருங்குல்: கொம்பு போன்ற இடை.
செம்பிரான்: செம்மேனியை உடைய தலைவன்.

37. ஒருவன்: பிற எவரும் ஈடு இல்லாதவன். குருவன்:
ஆசிரியன். கோமளக் கொழுந்து: அழகிய இளந்தளிர். நிற்பால்:
உன் இடத்து. வாங்கிடவேண்டும்: ஏற்றுக் கொள்ளுதல் வேண்டும்.

38. தீர்ந்த அன்பு: எல்லை கண்டு முடிந்த அன்பு. பேர்ந்து:
மாற்றி. வார்ந்த: கொட்டிய. நஞ்சு: விடம். அயின்று: உண்டு.
ஈ வள்ளல்: கொடுத்த கொடையாளி. ஆர்ந்த: இன்பம் நிறைந்த.

ஆனந்தத்து அழுந்தல்

எழு சீர் விருத்தம்

ஐய நின்னது அல்லது இல்லை
மற்றொர் பற்று வஞ்சனேன்
பொய்க லந்தது அல்லது இல்லை
பொய்மை யேன்என் எம்பிரான்!
மைக லந்த கண்ணி பங்க!
வந்து நின்க முற்கணை
மெய் கலந்த அன்பர் அன்புள
னக்கும் ஆக வேண்டுமே.

39

சிந்தை செய்கை கேள்வி வாக்குச்
சீரில் ஐம்பு லன்களால்
முந்தை யான காலம் நின்னை
எய்தி டாத முர்க்கனேன்
வெந்துஐ யாவி முந்தி லேன்என்
உள்ளம் வெள்கி விண்டிலேன்
எந்தை ஆய நின்னை இன்னம்
எய்தல் உற்றுஇ ருப்பனே.

40

ஆனந்தத்து அழுந்தல்: இன்பத்துள் திளைத்து நிற்பல்.

39. மை கலந்த கண்ணி: அஞ்சனம் தீட்டிய கண்களையுடைய பார்வதி.

40. சிந்தை: மனம். செய்கை: செயல். சீர்இல்: சிறப் பில்லாத. புலன்: பொறி. முந்தை: பழைமை. உள்ளம் வெள்கி விண்டிலேன்: மனம் வெட்கி உடையப் பெற்றிலேன்.

ஆனந்த பரவசம்

கலி நிலைத் துறை

விச்சக் கேடுபொய்க்கு ஆகாது
என்றுஇங்கு எனைவைத்தாய்!
இச்சைக்கு ஆனார் எல்லாரும்
வந்துஉன் தாள்சேர்ந்தார்
அச்சத் தாலே ஆழ்ந்திடு
கின்றேன் ஆநர்எம்
பிச்சைத் தேவா! என்நான்
செய்கேன் பேசாயே!

41

பேசப் பட்டேன் நின்அடி
யாரில் திருநீறே
பூசப் பட்டேன் பூதல
ரால்உன் அடியான்என்று
ஏசப் பட்டேன் இனிப்படு
கின்றது அமையாதால்
ஆசைப் பட்டேன் ஆட்பட்
டேன்உன் அடியேனே.

42

ஆனந்த பரவசம்: மகிழ்ச்சினுலே தன்வயம் இழத்தல்.

41. விச்சு: வித்து. பொய்க்கு விச்சுக்கேடு ஆகாது: பொய்மையின் விதைக்கு அழிவு வருதல் கூடாது. இச்சை: விருப்பம். பிச்சைத் தேவன்: ஐயம் புகும் கடவுள்.

42. அடியாரில்: தொண்டர்களுள்ளே. பூதலர்: உலகத்தார். ஏசல்: இகழ்தல். அமையாது: பொருந்தாது.

அழகேன் நிற்பால் அன்பாம்
 மனமாய் அழல்சேர்ந்த
 மெழுகே அன்னார் மின்னார்
 பொன்னார் கழல்கண்டு
 தொழுதே உன்னைத் தொடர்ந்தா
 ரோடும் தொடராதே
 பழுதே பிறந்தேன் என்கொண்டு
 உன்னைப் பணிகேனே.

43

யானே பொய்! என் நெஞ்சம்
 பொய்! என் அன்பும்பொய்!
 ஆனால் வினையேன் அழுதால்
 உன்னைப் பெறலாமே!
 தேனே! அழுதே! கரும்பின்
 தெளிவே! தித்திக்கும்
 ஆனே! அருளாய்! அடியேன்
 உனைவந்து உறும்ஆறே.

44

43. அழகேன்: அழமாட்டேன். அழல்: நெருப்பு. மின்னார்: ஓளி பொருந்திய. பொன் ஆர்: தங்க மயமான. கழல்: திருவடி. தொடராதே: பின்பற்றி வராமல். பழுதே: வீணாகவே.

44. நெஞ்சு: உள்ளம். வினையேன்: தீவினையுடையேன். பெறலாமே: அடையலாமா? அழுது: தேவாமிர்தம். தெளிவு: சாறு. ஆன்: பசு. ஈண்டு ஆகுபெயராகப் பசுவின் பாலை உணர்த்துகிறது. தித்திக்கும் மான் எனப் பிரித்து இனிக்கும் பெருமான் எனப் பொருள் கொள்வதில் மோனை இல்லை யென்பதுந்தவிர, தித்திப்புப் பொருள் களாகிய தேன் அழுது கரும்பின் தெளிவு என்பவற்றோடு பசும்பாலையும் சேர்த்துக் கூறத்தக்கவாறு தித்திக்கும் ஆனே எனப் பிரித்துப் பொருள் கோடலே சிறப்புடைத்து. உறும் ஆறு: அடையும் வழி.

ஆனந்தாதீதம்

எண்சீர் விருத்தம்

மைஇ லங்குநற் கண்ணி பங்கனே!

வந்துள னைப்பணி கொண்ட பின்மழக்
கைஇ லங்குபொற் கிண்ணம் என்று அலால்
அரியை என்று உனைக் கருது கின்றிலேன்;
மெய்இ லங்குவெண் நீற்று மேனியாய்!

மெய்மை அன்பர் உன் மெய்மை மேவினார்
பொய்யில் அங்குளைப் புகுத விட்டுநீ
போவ தோசொலாய் பொருத்தம் ஆவதே. 45

வான நாடரும் அறியொ ணாதநீ

மறையில் ஈறுமுன் தொடரொ ணாதநீ
ஏனை நாடரும் தெரியொ ணாதநீ

என்னை இன்னிதாய் ஆண்டு கொண்டவா,
ஊனை நாடகம் ஆடு வித்தவா,
உருகி நான் உனைப் பருக வைத்தவா,
ஞான நாடகம் ஆடு வித்தவா,
நைய வையகத்து உடைய இச்சையே. 46

ஆனந்தாதீதம்: மகிழ்ச்சிப் பெருக்கு.

45. மை இலங்கு நல் கண்ணி: அஞ்சனம் விளங்குகின்ற நல்ல கண் அழகியாகிய உமை. மழக்கை: இளங்கை. பெறா கிண்ணம்: தங்க வள்ளம். அரியை: அருமையுடையாய். மெய்: உடம்பு.

46. வான நாடர்: வின் அகத் தேவர். மறை: வேதம். ஈறு: முடிவு. ஏனை: மற்றை. இன்னிதாய்: இனிதாக. கொண்டவா, வித்தவா, வைத்தவா என்பவற்றிற்குக் கொண்டவாறும், வித்த விதமும் வைத்தவாறும் என்பன பொருள். ஊன்: உடம்பு. பருக: அள்ளிக் குடிக்க. ஞான நாடகம்: அறிவுக் கூத்து. நைய: அழிய. வையகத்து உடைய இச்சை: உலகில் உள்ள ஆசை.

விச்சது இன்றியே வினைவு செய்குவாய்!
 விண்ணும் மண்ணகம் முழுதும் யாவையும்
 வைச்ச வாங்குவாய்! வஞ்ச கப்பெரும்
 புலைய னேனைஉன் கோவில் வாயிலில்
 பிச்சன் ஆக்கினாய்! பெரிய அன்பருக்கு
 உரியன் ஆக்கினாய்! தாம்வ ளர்த்ததோர்
 நச்ச மாமரம் ஆயி னுங்கொலார்
 நானும் அங்ஙனே உடைய நாதனே.

47

பாட வேண்டும்நான் போற்றி! நின்னையே
 பாடி நைந்துநைந்து உருகி நெக்குநெக்கு
 ஆட வேண்டும்நான் போற்றி! அம்பலத்து
 ஆடும் நின்கழல் போது நாயினேன்
 கூட வேண்டும்நான் போற்றி! இப்புழுக்
 கூடு நீக்கெனைப் போற்றி! பொய்யெலாம்
 வீட வேண்டும்நான் போற்றி! வீடுதந்து
 அருளு போற்றி! நின் மெய்யர் மெய்யனே.

48

47. விச்சது: வித்து ஆகிய அது. வைச்ச வாங்குவாய்: காத்து அழிப்பாய். புலையனேனை: இழிந்தவனாகிய என்னை. பிச்சன்: பித்தன். நச்சுமாமரம்: நஞ்சுடைய பெரியமரம். அங்ஙனே: அம்மாதிரியே.

48. போற்றி: வணக்கம். நைந்து நைந்து: இளகி இளகி. நெக்கு நெக்கு: நெகிழ்ந்து நெகிழ்ந்து. கழல் போது: திருவடித் தாமரை. இப் புழுக் கூடு: இந்தப் புழுக்கள் தங்க இடமாக அமைந்த உடம்பு. நீக்கு: போக்குவாயாக. வீடவேண்டும்: விட்டுவிடவேண்டும்.

நீத்தல் விண்ணப்பம்
கட்டளைக் கலித்துறை

கடையவ னேனைக் கருணையி
ஞற்கலந்து ஆண்டுகொண்ட
விடையவ னே! விட் டிடுதிகண்
டாய்! விறல் வேங்கையின்தோல்
உடையவ னே! மன்னும் உத்தர
கோசமங் கைக்குஅரசே!
சடையவ னே! தளர்ந் தேன்; எம்
பிரான்! என்னைத் தாங்கிக்கொள்ளே!

49

கொள்ளர் பிளவுஅக லாத்தடம்
கொங்கையர் கொவ்வைச்செவ்வாய்
விள்ளேன், எனினும் விடுதிகண்
டாய்! நின் விழுத்தொழும்பின்
உள்ளேன்; புறம் அல்லேன்; உத்தர
கோசமங் கைக்குஅரசே!
கள்ளேன் ஒழியவும் கண்டுகொண்டு
ஆண்டதுளக் காரணமே.

50

நீத்தல் விண்ணப்பம்: கைவிட்டு விடாமல் ஏற்றுக் கொள்ள
விடுக்கும் வேண்டுகோள்.

49. கடையவனேனை: கீழ்ப்பட்டவனாகிய என்னை. கருணை:
அருள். கலந்து: உட்புகுந்து. விடையவன்: இடபவாகனன்.
விட்டிடுதி: விட்டு விடுவாயா? கண்டாய்: முன்னிலை அடை. விறல்:
வலிமை. வேங்கை: புலி. உடை: ஆடை. மன்னும்: நிலைபெற்ற.
சடையவன்: சடையைப் பெற்றவன். தளர்ந்தேன்: மெலிந்து
போனேன். தாங்கிக் கொள்: ஏற்றுக் கொள்வாயாக.

50. கொள் ஏர் என்பதை, ஏர் கொள் என மாற்றுக. ஏர்:
அழகு. பிளவு அகலாத் தடம் கொங்கை: பிளவு கொண்டு நீங்காத
பெரிய தனங்கள். கொவ்வைச் செவ்வாய் விள்ளேன்: கொவ்வைப்
புறம் போன்ற சிவந்த வாய் அமுதம் பருகுவதின்னிறும் விலகி விடுபட
மாட்டேன். விழுத் தொழும்பு: மேம்பட்ட அடிமை. புறம்: வெளி,
கள்ளேன்: திருடன்.

கார்உறு கண்ணியர் ஐம்புலன்
 ஆற்றங் கரைமரமாய்
 வேர்உரு வேளை விடுதிகண்
 டாய்! விளங் கும் திருவார்
 ஊர்உறை வாய்மன்னும் உத்தர
 கோசமங் கைக்கு அரசே!
 வார்உறு பூண்முலை யாள்பங்க!
 என்னை வளர்ப்பவனே.

51

செழிகின்ற தீப்பு கு விட்டிலில்
 சின்மொழி யாரில்பல்நாள்
 விழுகின்ற என்னை விடுதிகண்
 டாய்! வெறி வாய் அறுகால்
 உழுகின்ற பூமுடி உத்தர
 கோசமங் கைக் கு அரசே!
 வழிநின்று நின் அருள் ஆர் அமுது
 ஊட்ட மறுத்தனனே.

52

51. கார்உறு: கருமை நிறம் பொருந்திய. கண்ணியர்: கண்களையுடைய பெண்கள். வார்: ரவிக்கை. பூண்: நகை. பங்கன்: பகுதியிலே உடைய சிவன்.

52. செழிகின்ற: செழுமையான. விட்டிலில்: விட்டில் பூச்சி போல. சின்மொழியாரில்: சின்னப் பேச்சுப் பேசுவோரில். வெறி வாய் அறுகால்: தேன் பொருந்திய வாயை உடைய வண்டு. வழி நின்று: பாதையில் நின்று மறித்து.

இருதலைக் கொள்ளியின் உள்ளறும்பு
 ஒத்து நினைப்பிரிந்த
 விரிதலை யேனை விடுதிகண்
 டாய்!வியன் மூஉலகுக்கு
 ஒருதலை வா!மன்னும் உத்தர
 கோசமங் கைக்குஅரசே!
 பொருதலை மூஇலை வேல்வலன்
 ஏந்திப் பொலிபவனே.

53

நெடுந்தகை நீஎன்னை ஆட்கொள்ள
 யான்ஐம் புலன்கள்கொண்டு
 விடுந்தகை யேனை விடுதிகண்
 டாய்!விர வார்வெருவ
 அடுந்தகை வேல்வல்ல உத்தர
 கோசமங் கைக்குஅரசே!
 கடுந்தகை யேன்உண்ணும் தெளநீர்
 அமுதப் பெருங்கடலே.

54

53. இருதலைக் கொள்ளியின் உள்ளறும்பு ஒத்து: இரு பக்க
 மும் எரிகின்ற குறல் கொள்ளிக் கட்டையின் உள்ள அகப்பட்டுத்
 தடுமாறும் ஏறும்பைப்போல. விரிதலையேனை: தலைவிரித்து ஆடுகின்ற
 என்னை. வியன்: பெரிய. ஒரு தலைவா: ஒரே தலைவனே. பொரு: போர்
 செய்யவல்ல. தலை: நுளி. மூஇலை வேல்: மூன்று இலை வடிவமான
 துலாடிதம். வலன்: வலப்பக்கம். பொலிதல்: விளங்குதல்.

54. நெடுந்தகை: பெருந்தகைமை. விரவார்: பகைவர்.
 வெருவ: அஞ்ச. அடும் தகை: கொல்லும் தன்மை. கடும் தகையேன்:
 மிக்க தாகம் உடையேன். தெளநீர்: தெளிந்த புனல்.

களிவந்த சிந்தையொடு உன்கழல்
 கண்டும் கலந்துஅருள
 வெளிவந்தி லேனை விடுதிகண்
 டாய்!மெய்ச் சுடருக்கெல்லாம்
 ஒளிவந்த பூங்கழல் உத்தர
 கோசமங் கைக்குஅரசே!
 எளிவந்த எந்தை பிரான்என்னை
 ஆள்உடை என்அப்பனே.

55

என்னை“அப் பா!அஞ்சல்” என்பவர்
 இன்றிநின்று எய்த்துஅலைந்தேன்;
 மின்னைஒப் பாய்!விட் டிடுதிகண்
 டாய்!உவ மிக்கின்மெய்யே
 உன்னைஒப் பாய்!மன்னும் உத்தர
 கோசமங் கைக்குஅரசே!
 அன்னைஒப் பாய்!எனக்கு அத்தன்ஒப்
 பாய்!என் அரும்பொருளே.

56

55. களிவந்த சிந்தை: மகிழ்ச்சி கொண்ட மனம். பூங்கழல்: அழகிய திருவடி. எளிவந்த எந்தைபிரான்: எளிமையாக வந்து என்னை ஆண்ட தலைவன்.

56. அஞ்சல்: பயப்படாதே. மின்னை ஒப்பாய்: மின் போன்ற ஒளியுடையாய். உவமிக்கின்: ஒப்பு நோக்கினால். உன்னை ஒப்பாய்: உனக்கு நீயே நிகர். அத்தன்: தந்தை.

கொம்பர்இல் லாக்கொடி போல்அல
மந்தனன்; கோமளமே!

வெம்புகின் றேனை விடுதிகண்
டாய்!விண்ணர் நண்ணுகில்லா

உம்பர்உள் ளாய்!மன்னும் உத்தர
கோசமங் கைக்குஅரசே!

அம்பர மே!நில னே!அனல்,
கால்ஒடுஅப்பு ஆனவனே!

57

பெற்றது கொண்டு பிழையே
பெருக்கிச் சுருக்கும்அன்பின்

வெற்றடி யேனை விடுதிகண்
டாய்!விடில் ஓகெடுவேன்!

மற்றடி யேன்தன்னைத் தாங்குநர்
இல்லை;என் வாழ்முதலே!

உற்றுஅடி யேன்மிகத் தேறிநின்
றேன்எனக்கு உள்ளவனே.

58

57. கொம்பர்: பற்றிக் கொள்ளும் குச்சி. அலமருதல்: வருந்துதல். கோமளம்: அழகு. நண்ணுகில்லா: எட்ட முடியாத. உம்பர்: உச்சி. அம்பரம்: ஆகாயம். நிலன்: பூமி. அனல்: நெருப்பு. கால்: காற்று. அப்பு: நீர்.

58. பெற்றது: நான் பெற்ற உடல்பொருள் ஆதி. தாங்குநர்: காப்பாற்றக் கூடியவர். வாழ்முதலே: வாழ்வைக்கு முதற் பொருளே.

பெருநீர் அறச்சிறு மீன்துவண்டு
 ஆங்கு நினைப்பிரிந்த
 வெருநீர்மை யேனை விடுதிகண்
 டாய்!வியன் கங்கைபொங்கி
 வருநீர் மடுவுள் மலைச்சிறு
 தோணி வடிவின்வெள்ளைக்
 குருநீர் மதிபொதி யும்சடை.
 வானக் கொழுமணியே.

59

அடல்கரி போல்ஐம் புலன்களுக்கு
 அஞ்சி அழிந்தளன்னை
 விடற்குஅரி யாய்!விட் டிடுதிகண்
 டாய்!விழுத் தொண்டர்க்குஅல்லால்
 தொடற்குஅரி யாய்!சுடர் மாமணி
 யே!சுடு தீச்சுழலக்
 கடல்கரி தாய்எழும் நஞ்சுஅமுது
 ஆக்கும் கறைக்கண்டனே.

60

59. அற: வற்றிப்போக. துவண்டாங்கு: வாடிவதங்கிறுப்
 போல. மடு: நீர்நிலை. மலைச் சிறு தோணி: அசையும் சின்னத்
 தெப்பம். குரு: நிறமான. மதி: சந்திரன். பொதியும்: விளங்கும்.
 கொழுமணி: செழிப்பான ரத்தினம்.

60. அடல்: போர்வல்ல. கரி: யானை. விடற்கு அரியாய்:
 விட முடியாதவனே. சுழல்: நிலைநடுமாற. கரிதாய் எழும் நஞ்சு:
 கருநிறமாய்எழுந்த ஆலகால விடம். கறைக் கண்டன்: நிலகண்டன்.

பொதும்புஉறு தீப்போல் புகைந்தெரி
 யப்புலன் தீக்கதுவ
 வெதும்புறு வேளை விடுதிகண்
 டாய்! விரை யார்நறவம்
 ததும்பும்மந் தாரத்தில் தாரம்
 பயின்றுமந் தம்முரல்வண்டு
 அதும்பும் கொழுந்தேன் அவிர்சடை
 வானத்து அடல்அரைசே.

61

அரைசே! அறியாச் சிறியேன்
 பிழைக்குஅஞ்சல் என்னின் அல்லால்
 விரைசேர் முடியாய்! விடுதிகண்
 டாய்! வெண் நகைக்கருங்கண்
 திரைசேர் மடந்தை மணந்த
 திருப்பொற் பதப்புயங்கா!
 வரைசேர்ந்து அடர்ந்துஎன்ன வல்வினை
 தான்வந்து அடர்வனவே.

62

61. பொதும்பு: மரப் போந்து. கதுவ: பற்ற. வெதும்புறு வேளை: வேகின்ற என்னை. மரப் போத்தில் தோன்றிய நெருப்பு உள்ளிருந்தே புகைந்து எரிந்து மரத்தை அழிப்பது போல ஐம்புல ஆசையாகிய தீ என் உடம்பினுள்ளிருந்தே புகைந்து எரிக்க அதனால் வெந்தழிகின்றேன் என்பது கருத்து. விரை: மணம். நறவம்: தேன். மந்தாரம்: மந்தார மலர். தாரம், மந்தம் இசை வகைகள். பயின்று: பழகி. குரலுதல்: ஒலித்தல்: அதும்புதல்: மொய்த்தல். அவிர் சடை: ஒளிமிக்க சடை. அடல்: வலிமை.

62. வெண் நகை: வெள்ளைப் பற்கள். திரைசேர் மடந்தை: கங்கையாள். திரை: அலை. மணந்த: மணம் செய்து கொண்ட. பொற்பதம்: பொன் போன்ற அடி. புயங்கள்: பாம்பை அணிந்தவன். வரை சேர்ந்து அடர்ந்து என்ன: மலைகள் பல ஒன்றுகூடி வருத்துவது போல.

அடர்புல னுல்திற் பிரிந்துஅஞ்சி
 அஞ்சொல்நல் லார்அவர்தம்
 விடர்விட லேனை விடுதிகண்
 டாய்!விரிந் தேளரியும்
 கடர்அனை யாய்!சுடு காட்டுஅர
 சே!தொழும் பர்க்குஅழுதே!
 தொடர்வுஅரி யாய்!தமிழேன்தனி
 நீக்கும் தனித்துணையே.

63

தனித்துணை நீநிற்க, யான்தருக்
 கித்தலை யால்நடந்த
 வினைத்துணை யேனை விடுதிகண்
 டாய்!வினை யேனுடைய
 மனத்துணை யே!என்தன் வாழ்முத
 லே!எனக்கு எய்ப்பில்வைப்பே!
 தினைத்துணை யேனும் பொறேன்துயர்
 ஆக்கையின் திண்வலையே.

64

63. அடர்புலனல்: தாக்குகின்ற ஐம்புல இச்சையால். அம்
 சொல் நல்லார்: அழகிய பேச்சுடைய பெண்கள். விடர்: காடு.
 விரிந்து: பரந்து. தொழும்பர்: தொண்டர். தொடர்வு அரியாய்:
 தொடர முடியாதவனே. தனித்துணை: ஒப்பற்ற துணைவன்.

64. தருக்கித் தலையால் நடந்த: செருக்குற்று நீலதடுமாறிய.
 வினைத் துணையேன்: வினைகளையே துணையாகக் கொண்டவன்.
 எய்ப்பில் வைப்பு: மெலிந்த காலத்தில் உதவும் சேமநிதி. தினைத்துணை:
 தினையளவு. ஆக்கை: உடம்பு.

வலைத்தலை மான்அன்ன நோக்கியர்
 நோக்கின் வலையில்பட்டு
 மலைத்துஅலைந் தேனை விடுதிகண்
 டாய்!வெண் மதியின்ஒற்றைக்
 கலைத்தலை யாய்!கரு னாகர
 னே!கயி லாயம்என்னும்
 மலைத்தலை வா!மலை யாள்மண
 வாள!என் வாழ்முதலே.

65

கதிஅடி யேற்குஉன் கழல்தந்து
 அருளவும் ஊன்கழியா
 விதிஅடி யேனை விடுதிகண்
 டாய்!வெண் தலைமுழையில்
 பதிஉடை வாள்அரப் பார்த்துஇறை
 பைத்துச் சுருங்கஅஞ்சி
 மதி,நெடு நீரில் குளித்துஒளிக்
 கும்சடை மன்னவனே.

66

65. வலைத்தலை மான்: வலையில் மாட்டிக்கொண்ட மான்:
 நோக்கின் வலை: கண்களாகிய வலை. மலைத்து: மயங்கி. மலையாள்
 மணவாள: மலை மகளாகிய பார்வதியின் கணவனே.

66. கதி: புகல் இடம். ஊன் கழியா: உடம்பை விடாத.
 விதி: ஊழ்வினை. முறை: குகை. பதி: இடம். வாள் அர: ஒளியை
 உடைய பாம்பு. இறை: சிறிது. பைத்து: படம் எடுத்து. மதி:
 திங்கள். நெடுநீர்: கங்கை. குளித்து: முழுகி. ஒளிக்கும்: மறைந்து
 கொள்ளும்.

முழுதுஅயில் வேல்கண் ணியர்என்னும்
 மூரித் தழல்முழுகும்
 விழுதுஅனை யேனை விடுதிகண்
 டாய்!நின் வெறிமலர்த்தாள்
 தொழுதுசெல் வான்நல் தொண்டரில்
 கூட்டிடு, சோத்துஎம்பிரான்!
 பழுதுசெய் வேனை விடேல்,உடை
 யாய்!உன்னைப் பாடுவனே.

67

பாடிற்றி லேன்;பணி யேன்;மணி
 நீஒளித் தாய்க்குப்பச்சுஊன்
 வீடிற்றி லேனை விடுதிகண்
 டாய்!வியந்து ஆங்குஅலறித்
 தேடிற்றி லேன்“சிவன் எவ்விடத்
 தான்,எவர் கண்டனர்”என்று
 ஓடிற்றி லேன்;கிடந்து உள்ளாரு
 கேன்;நின்று உழைத்தனனே.

68

67. அயில்: கூர்மை. மூரி: வலிய. தழல்: நெருப்பு. விழுது: வெண்ணைய். வெறி: தேன். வான்: சிறந்த. சோத்து: தாழ்மையான வணக்கம். பழுது: தவறு. விடேல்: கைவிடாதே.

68. பாடிற்றிலேன்: பாடமாட்டேன். பணியேன்: வணங்க மாட்டேன். பச்சுஊன்: பசிய உடம்பு. வீடிற்றிலேன்: விட்டொழிக்க மாட்டேன். தேடிற்றிலேன்: தேடமாட்டேன். ஓடிற்றிலேன்: ஓட மாட்டேன். உழைத்தனன்: உள்ளம் நொத்தேன்.

உழைதரு நோக்கியர் கொங்கைப்
 பலாப்பழத்து ஈயின் ஒப்பாய்
 விழைதரு வேளை விடுதிகண்
 டாய்! விடில் வேலை நஞ்சு உண்
 மழைதரு கண்டன்; குணம் இலி;
 மான் இடன்; தேய்மதியன்;
 பழைதரு மாபரன்; என்று என்று
 அறைவன் பழிப்பினையே.

69

தாரகை போலும் தலைத்தலை
 மாலை; தழல் அரப்பூண்
 வீர! என் தன்னை விடுதிகண்
 டாய்! விடில் என்னை மிக்கார்
 “ஆர் அடி யான்” என்னின் உத்தர
 கோசமங் கைக்கு அரசின்
 சீர் அடி யார் அடி யான் என்று
 நினைச் சிரிப்பிப்பனே.

70

69 உழை: மான். விழைதருவேளை: ஆசைப்படுகின்ற என்னை. விடில்: விட்டுவிடுவாயானால். வேலை: கடல். மழைதரு கண்டன்: முகில் அனைய கறைக் கழுத்தை உடையவன். குணம் இலி: குணம் இல்லாதவன். மானிடன்: மனிதன். தேய்மதியன்: குறைந்த அறிவினன். பழைதரு மாபரன்: பழைமையான பெரிய ஆண்டி. அறைவன் பழிப்பினை: எடுத்துச்சொல்வேன் உன் இகழ்ச்சியை. குணங்களைக் கடந்தவன் ஆகலின் குணம் இலி என்றும் மாலை இடக்கையில் உடையான் ஆதல் பற்றி மானிடன் எனவும் குழவித் திங்கள் துடியவன் என்பது தோன்றத் தேய்மதியன் என்றும் தனக்கு முந்தியோர் எனவும் இல்லாத பரம்பொருள் ஆதலின் பழைதரு மாபரன் எனவும் அடிகள் அருளுவார் ஆயினார்.

70. தாரகை: நட்சத்திரம். தழல் அரப்பூண்: தீப் போன்ற நஞ்சுடைய பாம்புப்பூண். மிக்கார்: பெரியார். சிரிப்பிப்பன்: சிரிக்கும்படி செய்வேன்.

சிரிப்பிப்பன் சீறும் பிழைப்பைத்
 தொழும்பையும் ஈசற்குஎன்று
 விரிப்பிப்பன் என்னை விடுதிகண்
 டாய்!விடில் வெங்கரியின்
 உரிப்பிச்சன்! தோல்உடைப் பிச்சன்!நஞ்சு
 ஊண்பிச்சன்! ஊர்ச்சுகாட்டு
 எரிப்பிச்சன்! என்னையும் ஆள்உடைப்
 பிச்சன்!என்று ஏகவனே.

71

ஏசினும் யான்உன்னை ஏத்தினும்
 என்பிழைக் கேகுழைந்து
 வேசறு வேளை விடுதிகண்
 டாய்!செம் பவளவெற்பின்
 தேசுஉடை யாய்!என்னை ஆள்உடை
 யாய்!சிற்று உயிர்க்குஇரங்கிக்
 காய்சின ஆலம்உண் டாய்!அமுது
 உண்ணக் கடையவனே.

72

71. சிரிப்பிப்பன் : நகைக்கச் செய்வேன். சீறும் பிழைப்பு : வெறுக்கும் வாழ்க்கை. தொழும்பு : தொண்டு. வெங்கரியின் உரிப்பிச்சன் : கொடிய யானையின் தோலை உடுத்தித்திரியும் பித்தன். தோல் உடைப்பிச்சன் : புலித்தோல் போர்த்தும் கிறுக்கன். நஞ்சுஊண் பிச்சன் : விடத்தை உண்ட பைத்தியக்காரன். ஊர்ச்சுகாட்டு எரிப்பிச்சன் : ஊருக்குப் பொதுவான சுடுகாட்டுத் தீயிலே நின்று ஆடும் ஞானக்கிறுக்கன். ஏகவன்: வசை பாடுவேன்.

72. குழைந்து : நொந்து. வேசறுவேன் : வருந்துவேன். வெற்பு: மலை. தேசு : ஒளி. சிற்று உயிர் உடையார் என்றது வானவரை. வானவர் சாகாது வாழவே சிவன் நஞ்சு உண்டான் என்பது கதை. காய்சின ஆலம்: கொல்லும் கோபத்தோடு பாம்பு கக்கிய விடம். அமுது உண்ணக் கடையவன். கடைப்பட்டவனுதிய நான் அமுதாக உன்னை உண்ண,

திரு எம் பாவை

வெண்தனைக் கொச்சகக் கலிப்பா

ஆதியும் அந்தமும் இல்லா அரும்பெரும்
சோதியை யாம்பாடக் கேட்டேயும் வாள் தடம்கண்
மாதே! வளருதியோ! வன்செவியோ நின்செவிதான்
மாதேவன் வர்கழல்கள் வாழ்த்திய வாழ்த்துஒலிபோய்
வீதிவாய்க் கேட்டலுமே விம்மிவிம்மி மெய்ம்மறந்து
போதார் அமளியின்மேல் நின்றும் புரண்டுஇங்ஙன்
ஏதேனும் ஆகாள் கிடந்தாள்ளன் னேஎன்னே!
ஈதேஎம் தோழி பரிகுளல்ஓர் எம்பாவாய்.

73

திரு எம் பாவை: பாவை என்பது பெண். எம் பாவை: எமது பெண். திரு. சிறப்பு அடைமொழி. மார்கழித் திங்களில் பொழுது புலகுருள் பெண்கள் ஒருவரை ஒருவர் துயில் உணர்த்தி எழுப்பி நீராடி, இறைவனை வணங்கி வாழ்த்தி மகிழும் முறையில் பாடப் பெற்றது இத் திரு எம் பாவை.

73. ஆதி : முதல். அந்தம் : முடிவு. கேட்டேயும் : கேட்டும். வாள் : வாளாயுதம் போன்ற. தடம் : பெரிய. வளருதியோ : உறங்கு கின்றுயோ. வன்செவி : பலமான காது. எவ்வளவு உரக்கக் கத்தினாலும் அதனைப் பொருட்படுத்தாத காது. வார் : நீண்ட. போது ஆர் அமளி: பூக்கள் நிறைத்த படுக்கை. ஏதேனும் ஆகாள்: ஒன்றுக்கும் உதவாதவளாக. பரிசு : தன்மை. ஏல் : ஏற்றுக்கொள். ஓர் : ஆராய்ந்து பார். எம்பாவாய் : எமது பதுமை போன்ற மங்கையே.

“பாசம் பரஞ்சோதிக்கு என்பாய் இராப்பகல்நாம்
 பேசும்போது எப்போதுஇப் போதார் அமளிக்கே
 நேசமும்வைத்தனையோ?நேர்இழையாய்?” “நேர்இழையீர்
 சீசீ இவையும் சிலவோ வினையாடி
 ஏசும் இடம்ஈதோ” “விண்ணோர்கள் ஏத்துதற்குக்
 கூசும் மலர்ப்பாதம் தந்துஅருள வந்துஅருளும்
 தேசன் சிவலோகன் தில்லைச்சிற் றம்பலத்துள்
 ஈசனார்க்கு அன்பார்யாம் ஆர்ஏல்ஓர் எம்பாவாய்” 74

“முத்தன்ன வெண்நகையாய்!முன்வந்தெதிர் எழுந்தென்
 அத்தன் ஆனந்தன் அமுதன்என்று அள்ஊறித்
 தித்திக்கப் பேசுவாய்! வந்துஉன் கடைதிறவாய்!”
 பத்துஉடையீர்! ஈசன் பழஅடியீர்! பாங்குஉடையீர்!
 புத்தடியோம் புன்மைதீர்த்தாட்கொண்டால் பொல்லாதோ
 “எத்தோநின் அன்புஉடைமை? எல்லோம் அறியோமோ?
 சித்தம் அழகியார் பாடாரோ நம்சிவனை
 இத்தனையும் வேண்டும் எமக்குஏல்ஓர் எம்பாவாய்” 75

74. பாசம் : அன்பு. பரஞ்சோதி: மேலான ஒளியை உடைய
 கடவுள். என்பு ஆய் : உடம்பு எலும்பாக ஆகுமாறு. எப்போது :
 எப்பொழுது. நேசம் : ஆசை. நேர் இழை : ஒழுங்கான ஆபரணம்.
 கூசும் மலர்ப்பாதம், அவ்வளவு கண்ணைப் பறிக்கும் பேர்ஓளி
 கொண்டது.

75. அள் ஊறுதல் : வாழ்றுதல். கடை திறவாய் : கதவைத்
 திறக்கமாட்டாய். பத்து : பற்று. பாங்கு : உரிமை. எத்தோ :
 ஏமாற்றமா. சித்தம் அழகியார் : மனத் தூய்மை உடையார்.
 வேண்டும் : நீ பாடவேண்டும்.

“ஒளிநித் திலநகையாய்! இன்னம் புலர்ந்தின்றோ?”
 “வண்ணக் கிளிமொழியார் எல்லாரும் வந்தாரோ?”
 “எண்ணிக்கொடு உள்ளவா சொல்லுகோம் அவ்வளவும்
 கண்ணைத் துயின்று அவமே காலத்தைப் போக்காதே
 விண்ணுக்கு ஒருமருந்தை வேத விழுப்பொருளைக்
 கண்ணுக்கு இனியானைப் பாடிக் கசிந்துள்ளம்
 உள்தெக்கு நின்றுஉருக, யாம்மாட்டோம் நீயேவந்து
 எண்ணிக் குறையில் துயில்ஏல்ஓர் எம்பாவாய்.”

76

மால்அறியா நான்முகனும் காணு மலையினைநாம்
 போல்அறிவோம் என்றுஉள்ள பொக்கங்க ளேபேசும்
 பால்ஊறு தேன்வாய்ப் படிநீ கடைதிறவாய்!
 ஞாலமே விண்ணே பிறவே அறிவுஅரியான்
 கோலமும் நம்மைஆட் கொண்டுஅருளிக் கோதாட்டும்
 சீலமும் பாடிச் சிவனே சிவனேஎன்று
 ஓலம் இடினும் உணராய்! உணராய்காண்!
 ஏலக் குழலீ! பரிசுஏல்ஓர் எம்பாவாய்.

77

76. ஒளிநித்தில நகையாய் : ஒளியான முத்துப்போன்ற பற்களையுடையாய். இன்னம் புலர்ந்தின்றோ: இன்னும் உனக்கு விடிய வில்லையா. எண்ணிக்கொடு: எண்ணிக்கொண்டு. உள்ளவா: உள்ள படி. அவமே: வீணாக. நின்று உருக யாம் மாட்டோம்: நின்று உருக வேண்டும் ஆதலால் நாங்கள் எண்ணமாட்டோம்: குறையில்: குறைவு இருக்குமானால். துயில்: தூங்கு.

77. மால்: திருமால். நான்முகன்: பிரமன். மலை: மலை போன்ற பெருமையுடைய சிவபிரான். போல்: அசை. உள்ள : நினைக்க. பொக்கங்கள் : பொய்கள். படிநீ : வஞ்சகி. கோதாட்டுதல்: சீராட்டுதல். ஓலம் : அபயக்குரல். உணராய் : துயில் நீங்கி எழமாட்டாய். ஏலம்: மயிர்ச்சாந்து. பரிசு: தன்மை.

மானே! நீ நென்னலை, நானாவந்து உங்களை
நானே எழுப்புவன் என்றலும் நாணமே
போன திசைபகராய்! இன்னம் புலர்ந்தின்றோ?
வானே நிலனே பிறவே அறிவுஅரியான்
தானேவந்து எம்மைத் தலைஅளித்து ஆட் கொண்டருளும்
வான்வார் கழல்பாடி வந்தோர்க்கு உன் வாய்திறவாய்!
ஊனே உருகாய்! உனக்கே உறும்எமக்கும்
ஏனோர்க்கும் தம்கோணப் பாடுஏல்ஓர் எம்பாவாய். 78

அன்னே இவையும் சிலவோ பலஅமரர்
உன்னற்கு அரியான் ஒருவன் இரும்சீரான்
சின்னங்கள் கேட்பச் சிவன்என்றே வாய்திறவாய்!
தென்னுஎன் னாமுன்னம் தீசேர் மெழுகுஒப்பாய்!
என்னுனை என் அரையன் இன்னமுதுஎன்று எல்லோமும்
சொன்னோம்கேள் வெவ்வேறாய் இன்னம் துயிலுதியோ?
வல்நெஞ்சப் பேதையர் போல் வாளா கிடத்தியால்!
என்னே துயிலின் பரிசுஏல்ஓர் எம்பாவாய். 79

78. நென்னலை: நேற்று. நானுமே: வெட்கமில்லாமல்.
போனதிசை: உன் சொல் சென்ற திக்கு. தலை அளித்து: முதல்
தரமான கருணைசெய்து. வான்வார்: சிறந்த நீண்ட. வாய்திறவாய்:
வாய்திறந்து ஒன்றும் சொல்லமாட்டாய். உனக்கே: உனக்கும்.
உறும் எமக்கும்: வந்த எங்கட்கும்.

79. உன்னற்கு: நினைப்பதற்கு. ஒருவன்: ஒப்பற்றவன்.
இரும்சீரான்: பெரும் சிறப்புடையவன். சின்னங்கள்: சங்கு
முதலிய இசைக்கருவிகள். தென்னு: தென்னவனே. என்னுன்:
என்னுடையவன். அரையன்: மன்னன். வாளா: கம்மா.
பரிசு: தன்மை.

கோழி சிலம்பச் சிலம்பும் குருகுளங்கும்
 ஏழில் இயம்ப இயம்பும்வெண் சங்குளங்கும்
 கேழில் பரஞ்சோதி கேழில் பரங்கருணை
 கேழில் விழுப்பொருள்கள் பாடினோம் கேட்டிலையோ?
 வாழி!ஈது என்ன உறக்கமோ வாய்திறவாய்!
 ஆழியான் அன்புஉடைமை ஆம்ஆறும் இவ்ஆரோ?
 ஊழி முதல்வனாய் நின்ற ஒருவனை
 ஏழைபங் காளனையே பாடுஏல்ஓர் எம்பாவாய்.

80

முன்னைப் பழம்பொருட்கும் முன்னைப் பழர்பொருளே!
 பின்னைப் புதுமைக்கும் பேர்த்தும்அப் பெற்றியனே!
 உன்னைப் பிரான் ஆகப் பெற்றஉன் சீர்அடியோம்
 உன்அடியார் தாள்பணிவோம் ஆங்கவர்க்கே பாங்காவோம்
 அன்னவரே எம்கணவர் ஆவார் அவர்உகந்து
 சொன்ன பரிசே தொழும்பாய்ப் பணிசெய்வோம்
 இன்ன வகையே எமக்குளம்கோன் நல்குதியேல்
 என்ன குறையும் இலோம்ஏல்ஓர் எம்பாவாய்.

81

80. சிலம்ப: ஒலிப்ப. குருகு: பறவை. ஏழில் இயம்ப: பள்ளி எழுச்சியைச் சொல்ல. கேழ்: ஒப்பு. ஆழியான்: ஆணைச் சக்கரம் உடைய சிவபெருமான். ஏழைபங்காளன்: ஏழைகள் பக்கமாகவே இருப்பவன்.

81. பேர்த்தும்: மீண்டும். பிரான் ஆக: தலைவனாக. உகந்து: விரும்பி. தொழும்பு: அடிமை. பணி: ஏவல். இலோம்: இல்லாதவர்கள் ஆவோம்.

பாதாளம் ஏழினும்கீழ் சொற்குஅழிவு பாதமலர்
 போதுஆர் புனைமுடியும் எல்லாப் பொருள்முடிவே
 பேதை ஒருபால் திருமேனி ஒன்றுஅல்லன்
 வேதமுதல் விண்ணோரும் மண்ணும் துதித்தாலும்
 ஓத உலவா ஒருதோழன் தொண்டர்உள்ளன்
 கோதுஇல் குலத்துஅரன் தன் கோயில் பிணப்பிள்ளைகள்!
 ஏதுஅவன்ஊர்? ஏதுஅவன்பேர்? ஆர்உற்றார்? ஆர்அயலார்
 ஏதுஅவனைப் பாடும் பரிசு? ஏல்லார் எம்பாவாய்? 82

மொய்ஆர் தடம்பொய்கை புக்கு முகேர்என்னக்
 கையால் குடைந்து குடைந்துஉன் கழல்பாடி
 ஐயா! வழிஅடியோம் வாழ்ந்தோம்காண் ஆர்அழல்போல்
 செய்யா! வெண் நீறுஆடி! செல்வா! சிறுமருங்குல்
 மையார் தடம்கண் மடந்தை மணவாளா!
 ஐயா! நீ ஆட்கொண்டு அருளும் விளையாட்டின்
 உய்வார்கள் உய்யும் வகைஎல்லாம் உய்ந்துஒழிந்தோம்
 எய்யாமல் காப்பாய் எமைஏல்லார் எம்பாவாய் 83

82. சொற்கு அழிவு: சொல்லின் எல்லையைக் கடந்தது.
 பேதை: உமையவன். பால்: பக்கம். உலவா: அழியா. ஒரு
 தோழன்: நிகரற்ற துணைவன். தொண்டர் உள்ளன்: அடியவர்
 உள்ளத்திலே உறைபவன். கோதுஇல்: குற்றமற்ற. குலம்: உயர்
 குலம். அரன்: சிவன். பிணப்பிள்ளை: பெண்பிள்ளை.

83. மொய்: வண்டு. பொய்கை: குளம். முகேர்: ஒலிக்
 குறிப்பு. குடைந்து: நிரைத்தள்ளி ஆடி. வழியடிமை: பரம்பரைத்
 தொண்டு. ஆர் அழல்: நிறைந்த நெருப்பு. சிறுமருங்குல்: சிற்றிடை.
 மடந்தை: உமையாள். எய்யாமல்: இளைத்துப்போகாமல்.

ஆர்த்த பிறவித் துயர்கெடநாம் ஆர்த்துஆடும்
 தீர்த்தன்நல் தில்லைச்சிற் றம்பலத்தே தீயாடும்
 கூத்தன்இவ் வானும் குவலயமும் எல்லோமும்
 காத்தும் படைத்தும் கரந்தும் வினையாடி
 வார்த்தையும் பேசி வளைசிலம்ப வார்கலைகள்
 ஆர்ப்புஅரவம் செய்ய அணிசூழல்மேல் வண்டுஆர்ப்பப்
 பூத்திகழும் பொய்கை குடைந்துஉடையான் பொற்பாதம்
 ஏத்தி இரும்சுனைநீர் ஆடேல்ஓர் எம்பாவாய். 84

பைங்குவளைக் கார்மலரால் செங்கமலப் பைம்போதால்
 அங்கங் குருகுஇனத்தால் பின்னும் அரவத்தால்
 தங்கள் மலம்கழுவு வார்வந்து சார்தலினால்
 எங்கள் பிராட்டியும் எங்கோனும் போன்றுஇசைந்த

84. ஆர்த்த: பிணிக்கப்பட்ட. ஆர்த்து: ஆரவாரம் கொண்டு.
 தீர்த்தன்: தூய தன்மையன். தீஆடும்: அனல் தாங்கி ஆடுகின்ற.
 குவலயம்: பூஉலகம். கரந்து: மறைந்து. வினையாடி: வினையாடு
 கின்ற சிவன். வார்த்தை: புகழ்ச் சொற்கள். வளைசிலம்ப: கை
 வளைகள் ஒலிக்க. வார் கலைகள்: நீண்ட ஆடைகள். ஆர்ப்பு அரவம்
 செய்ய: ஆரவார ஓசை எழுப்ப. குழல்: கூந்தல். ஆர்ப்ப: ரீங்காரம்
 செய்ய. தீகழும்: விளங்குகின்ற. இரும்சுனை: பெரிய நீர் நிலை. ஆடு:
 ஆடுவோமாக.

85. இப்பாவில் சிவபிரானுக்கும் அம்பிகைக்கும் மடுவுக்கும்
 உவமை உரைக்கப்படுகிறது. பைங்குவளைக் கார் மலர்: பசிய கரிய
 குவளைப்பூ. செங்கமலப் பைம்போது: பசுமைமிக்க செந்தாமரைப்பூ.
 இவ் இரண்டு நீர்ப் பூக்களும் மடுவுள் விரவிக்கிடக்கின்றன. கரிய
 குவளை உமையவளையும் செந்தாமரை சிவபெருமானையும் காட்டும்
 நிறமாதலாலும் இரண்டின் இணைப்பு உமையொரு கூறுடைய அம்மை
 அப்பவின் வடிவத்தை நினைவு ஊட்டுகிறது. அங்கம் குருகு இனத்
 தால்: (நீர்நிலையுள்) அழகிய பறவைக் கூட்டங்கள் படிவதால்;
 (அம்பிகைக்கு) உடம்பின் உறுப்பாகிய கையின் வளையல் இனம்
 புரளுதலால்; (இறைவனுக்கு) உடம்பிலே குருக்கத்திப் பூக்கள்

பொங்கு மடுவில் புகப்பாய்ந்து பாய்ந்துநம்
சங்கம் சிலம்பச் சிலம்பு கலந்து ஆர்ப்பக்
கொங்கைகள் பொங்கக் குடையும் புனல்பொங்கப்
பங்கயப் பூம்புனல்பாய்ந்து ஆடேல்ஓர் எம்பாவாய். 85

காதுஆர் குழைஆடப் பைம்பூண் கலன்ஆடக்
கோதை குழல்ஆட வண்டின் குழாம்ஆடச்
சீதப் புனல்ஆடிச் சிற்றம் பலம்பாடி
வேதப் பொருள்பாடி அப்பொருள்ஆ மாபாடிச்
சோதி திறம்பாடிச் சூழ்கொன்றைத் தார்பாடி
ஆதி திறம்பாடி அந்தம்ஆம் ஆபாடிப்
பேதித்து நம்மை வளர்த்தெடுத்த பெய்வளைதன்
பாதத் திறம்பாடி ஆடேல்ஓர் எம்பாவாய். 86

கிடத்தலால். அங்கம்: 1. அழகு; 2. உடம்பின் உறுப்பு. குருகு:
1. பறவை; 2. வளையல்; 3. குருக்கத்திமலர். பின்னும் அரவத்
தால்: (பொய்கைக்கு) கலந்துவரும் ஓசையால்; இறைவிக்கும் இறை
வனுக்கும் பின்னிக்கிடக்கும் பாம்புகளால். அரவம்: 1. ஒலி;
2. பாம்பு. தங்கள் மலம் கழுவுவார் வத்து சார்தல், குளத்துக்கும்
அம்மையப்பனுக்கும் பொருந்துவன. புறமலம் கழுவுவது பொய்கை:
அகமலம் அகற்றுவது ஆண்டவன் அருள் திறம். சார்தல்: அடைதல்.
போன்று இசைந்த: போலப் பொருந்திய. மடு: தடாகம். சங்கம்;
வளைகள். சிலம்பு: பாதசரம். ஆர்ப்பு: ஒலிக்க. பொங்க: பூர்ப்படைய.
பங்கயம்: தாமரை.

86. ஆர்: பொருந்திய. குழை: தோடு. கலன்: நகை.
கோதை: மாலை. குழல்: கூந்தல். குழாம்: கூட்டம். சீதம்: குளிர்ச்சி.
சிற்றம்பலம்: தில்லையிலுள்ள இறைவன் நடமாடும் சிற்சபை. ஆம்ஆ:
ஆகும்விதம். சோதிதிறம்: ஒளிவடிவினவின் ஆற்றல். ஆதிதிறம்:
முதல்வனுமுறை. அந்தம்: முடிவு. பேதித்து: வேறுபடுத்தி.
பெய்வளை: வளை அணிந்த அம்மை.

ஓர்ஒருகால் எம்பெருமான் என்றுஎன்றே நம்பெருமான்
 சீர்ஒருகால் வாய்ஓவாள் சித்தம் களிகூர
 தீர்ஒருகால் ஓவா நெடுந்தாரை கண்பணிப்பப்
 பார்ஒருகால் வந்தனையாள் விண்ணோரைத்தான்பணியாள்
 பேர்அரையற்கு இங்ஙனே பித்துஒருவர் ஆம்ஆறும்
 ஆர்ஒருவர் இவ்வண்ணம் ஆட்கொள்ளும் வித்தகர் தாள்
 வார்உருவப் பூண்முலையீர்! வாய்ஆர நம்பாடி
 ஏர்உருவப் பூம்புனல்பாய்ந்து ஆடேல்ஓர் எம்பாவாய். 87

முன்னிக் கடலைச் சுருக்கி எழுந்துஉடையாள்
 என்னத் திகழ்ந்துஎம்மை ஆள்உடையாள்இட்டுஇடையின்
 மின்னிப் பொலிந்துஎம் பிராட்டி திருஅடிமேல்
 பொன்னம் சிலம்பில் சிலம்பித் திருப்புருவம்
 என்னச் சிலைகுலவி நம்தம்மை ஆள்உடையாள்
 தன்னில் பிரிவுஇலா எம்கோமான் அன்பர்க்கு
 முன்னி அவள் நமக்கு முன்சுரக்கும் இன்அருளே
 என்னப் பொழியாய் மழையேல்ஓர் எம்பாவாய். 88

87. வாய் ஓவாள்: வாய் ஓயமாட்டாள். ஓவா: நீங்காத.
 பணிப்ப: கொட்ட. பார்: நிலம். வந்தனையாள்: வணங்குவாள். பணி
 யாள்: தொழமாட்டாள். பேர் அரையன்: பெரிய மன்னன். வார்உருவ:
 இரங்கையை ஊடுருவ வல்ல. வாயா: வாய் நிறைய.

88. முன்னி: முந்தி. சுருக்கி: குடித்துச் சுருங்கச் செய்து.
 உடையாள்: அம்பிகை. என்ன: என்று சொல்லுமாறு. திகழ்ந்து:
 விளங்கி. இட்டுஇடை: சின்ன இடுப்பு. சிலம்பு: காலில் அணியும்
 அணி. சிலம்பி: இரைந்து. சிலைகுலவி: வான வில் வீசி. முன்னி:
 விரைந்து.

செங்கண் அவன்பால் திசைமுகன்பால் தேவர்கள்பால்
எங்கும் இலாததோர் இன்பம்நம் பாலதாக்
கொங்குஉண் கருங்குழலி நம் தம்மைக் கோதாட்டி
இங்குநம் இல்லங்கள் தோறும் எழுந்துஅருளிச்
செங்கமலப் பொற்பாதம் தந்துஅருளும் சேவகனை
அங்கண் அரசை அடியோம்கட்கு ஆர்அமுதை
நங்கள் பெருமானைப் பாடி நலம்திகழப்
பங்கயப் பூம்புனல்பாய்ந்து ஆடேல்ஓர் எம்பாவாய். 89

அண்ண மலையான் அடிக்கமலம் சென்றுஇறைஞ்சும்
விண்ணோர் முடியின் மணித்தொகைவீறு அற்றூல்போல்
கண்ஆர்இரவி கதிர்வந்து கார்சுரப்பத்
தண்ஆர் ஒளிமழுங்கித் தாரகைகள் தாம்அகலப்
பெண்ஆகி ஆணய் அலியாய்ப் பிறங்குஒளிசேர்
விண்ஆகி மண்ஆகி இத்தனையும் வேறுஆகிக்
கண்ஆர் அமுதமுமாய் நின்றான் கழல்பாடிப்
பெண்ணேஇப் பூம்புனல்பாய்ந்து ஆடேல்ஓர் எம்பாவாய்.

89. செங்கண் அவன்பால்: சிவந்த கண்ணையுடைய திருமால்
இடத்து. திசைமுகன்: பிரமன். கொங்கு: மணம். கருங்குழலி:
கரிய கூந்தலை உடையாளே. இல்லங்கள்: வீடுகள். அம்கண்:
அழகிய கருணை. நலம்: நன்மை.

90. இறைஞ்சும்: வணங்கும். மணித்தொகை: இரத்தினக்
கூட்டம். வீறு: சிறப்பு. இரவி: சூரியன். கதிர்: கிரணம். கார்:
இருள். கரப்ப: மறைக்க. தண்: குளிர்ச்சி. தாரகைகள்: நட்சத்
திரங்கள். அகல: நீங்க. பிறங்குதல்: விளங்குதல். கண்ஆர்: கண்
நிறைந்த.

உங்கையில் பிள்ளை உனக்கே அடைக்கலம் என்று
 அங்குஅப் பழம்சொல் புதுக்கும்எம் அச்சத்தால்
 எங்கள் பெருமான் உனக்குஒன்று உரைப்போம்கேள்!
 எங்கொங்கை நின்அன்பர் அல்லார்தோள் சேரற்க!
 எங்கை உனக்குஅல்லாது எப்பணியும் செய்யற்க!
 கங்குல் பகல்எங்கண் மற்றுஒன்றும் காணற்க!
 இங்குஇப் பரிசே எமக்குஎங்கோன் நல்குதியேல்
 எங்குஎழில்என் ஞாயிறு எமக்குஏல்ஓர் எம்பாவாய். 91

போற்றி! அருளுகநின் ஆதியாம் பா தமலர்;
 போற்றி! அருளுகநின் அந்தம்ஆம் செந்தளிர்கள்;
 போற்றி! எல் லாஉயிர்க்கும் தோற்றம்ஆம் பொற்பாதம்;
 போற்றி! எல் லாஉயிர்க்கும் போகம்ஆம் பூங்கழல்கள்;
 போற்றி! எல் லாஉயிர்க்கும் ஈறுஆம் இணைஅடிகள்;
 போற்றி! மால் நான்முகனும் காணாத புண்டரிகம்;
 போற்றி! யாம்உய்யஆட்கொண்டுஅருளும் பொன்மலர்கள்;
 போற்றி! யாம் மார்கழிநீர் ஆடேல்ஓர் எம்பாவாய். 92

91. புதுக்குதல்: புதுப்பித்தல். சேரற்க: தருவாதிருக்கட்டும்.
 கங்குல்: இரவு. காணற்க: காணாதிருக்கட்டும். பரிசு: தன்மை.
 நல்குதியேல்: அருளுவாயானல். எங்கு எழில் என் ஞாயிறு எமக்கு:
 சூரியன் எந்தத் திக்கில் உதித்தால்தான் எங்களுக்கு என்ன கவலை.
 எழில்: தோன்றிலுல். ஞாயிறு: சூரியன்.

92. போற்றி: வணக்கம். ஆதி: முதல். அந்தம்: முடிவு.
 செந்தளிர்: செவ்விய தளிர் போன்ற திருவடி. போகம்: இன்பம்.
 பூ கழல்கள்: பூப்போன்ற அடிகள். ஈறு: முடிவு. இணை: இரண்டு.
 மால்: திருமால். நான்முகன்: பிரமன். புண்டரிகம்: தாமரை. உய்ய:
 கடைத்தேற. பொன் மலர்கள்: தங்கப் பூக்கள் போன்ற திருப்
 பாதங்கள். யாம் மார்கழி நீர் ஆடு: நாம் மார்கழித் திங்களில் ஆடும்
 நீர் ஆடுவோமாக.

திரு அம்மானை

ஆறு அடித் தரவு கொச்சகக்கலிப்பா

செங்கண் நெடுமாலும் சென்றுஇடந்தும் காண்புஅரிய
பொங்கு மலர்ப்பாதம் பூதலத்தே போந்துஅருளி
எங்கள் பிறப்புஅறுத்திட்டு எம்தரமும் ஆட்கொண்டு
தெங்கு திரள்சோலைத் தென்னன் பெருந்துறையான்
அம்கணன் அந்தணனாய் அறைகூ வி வீடுஅருளும்
அம்கருணை வார்கழலே பாடுதும்காண் அம்மானாய். 93

பாரார் விசும்புஉள்ளார் பாதாளத் தார்புறத்தார்
ஆராலும் காண்டற்கு அரியான் எமக்குளரிய
பேராளன் தென்னன் பெருந்துறையான் பிச்சுஏற்றி
வாரா வழிஅருளி வந்துஎன் உளம்புகுந்த
ஆரா அமுதாய் அலைகடல்வாய் மீன்விசிறும்
பேர்ஆசை வாரியனைப் பாடுதும்காண் அம்மானாய். 94

திரு அம்மானை: மகவிர் ஆடும் விளையாட்டு. பந்து போன்ற
கருவியை வீசிக் கைகளால் பிடித்து விளையாடும் ஒரு விளையாட்டாக
இருக்கக்கூடும் என்று தோன்றுகிறது.

93. செங்கண் நெடுமால்: சிவந்த கண்களை உடைய நீண்ட
திருமால். இடந்து: தோண்டி. பூதலம்: இவ் உலகம். போந்து:
வந்து. எம் தரமும்: எம் போன்றவரையும். தெங்கு: தென்னை.
தென்னன் பெருந்துறையான்: பாண்டியனுக்குச் சொந்தமான திருப்
பெருந்துறையில் எழுந்தருளியிருப்பவன். அம்கணன்: அழகிய கண்
னோட்டம் உடையவன். அறைகூவி: வலிய அறைத்து. வார்கழல்:
நீண்ட சிவம்பு அணிந்த திருவடி. பாடுதும்: பாடுவோமாக. காண்:
அசை. அம்மானாய்: அம்மானைவிளையாடிக் கொண்டு.

94. பாரார்: இவ் உலகினர். விசும்பு உள்ளார்: மேல் உலகி
னர். பாதாளத்தார்: கீழ் உலகினர். புறத்தார்: இவைகள் நீங்கிய
வேறு உலகினர். பேராளன்: பெரிய ஆண்டான். பிச்சு: பித்து.
ஏற்றி: ஏறச் செய்து. வாரா வழி: இனிப் பிறவா நெறி. ஆரா அமுது:
தேவிட்டாத மருந்து. மீன் விசிறும்: மீனுக்காக வலை வீசும். வாரி
யன்: கடல் அணையன்.

இந்திரனும் மால்அயனும் ஏனோரும் வானோரும்
 அந்தரமே நிற்கச் சிவன்அவனி வந்துஅருளி
 எந்தரமும் ஆட்கொண்டு தோள்கொண்ட நீற்றனாய்ச்
 சிந்தனையை வந்துஉருக்கும் சீரார் பெருந்துறையான்
 பந்தம் பறியப் பரிமேல்கொண் டான் தந்த
 அந்தம்இலா ஆனந்தம் பாடுதும்காண் அம்மானாய். 95

வான்வந்த தேவர்களும் மால்அயனோடு இந்திரனும்
 கான்நின்று வற்றியும் புற்றுஎழுந்தும் காண்புஅரிய
 தான்வந்து நாயேனைத் தாய்போல் தலைஅளித்திட்டு
 ஊன்வந்து உரோமங்கள் உள்ளே உயிர்ப்புஎய்த,
 தேன்வந்து அமுதின் தெளிவின் ஒளிவந்த
 வான்வந்த வார்கழலே பாடுதும்காண் அம்மானாய். 96

95. ஏனோர்: பிறர். அந்தரமே நிற்க: ஆகாயத்திலே தொங்க.
 அவனி: உட்கம். என் தரமும்: என் போன்றவரையும். பந்தம்: கட்டு.
 பறிய: விடுபட. பரி: குதிரை

96. கான்: காடு. நின்று: தவத்தில் நின்று. வற்றி: உடம்பு
 உலர்ந்து. புற்று எழுந்து: உடம்பைப் புற்று எழுந்து முடி. நாயேன்:
 நாய் அணையவன். தலை அளித்திட்டு: முதற் கருணை செய்து. ஊன்
 வந்து: என் உடம்பிலே புகுந்து. உரோமங்கள் உள்ளே உயிர்ப்பு
 எய்த: மயிர்க்கால் தொறும் உணர்வு தோன்ற.

கல்லா மனத்துக் கடைப்பட்ட நாயேனை
 வல்லாளன் தென்னன் பெருந்துறையான் பிச்சுஏற்றிக்
 கல்லைப் பிசைந்து கனியாக்கித் தன்கருணை
 வெள்ளத்து அழுத்தி வீணைகடிந்த வேதியனை,
 தில்லை நகர்புக்குச் சிற்றம் பலம்மன்னும்
 ஒல்லை விடையானைப் பாடுதும்காண் அம்மானாய். 97

கேட்டாயோ தோழி! கிறிசெய்த வாறுஒருவன்
 தீட்டுஆர் மதில்புடைசூழ் தென்னன் பெருந்துறையான்
 காட்டா தனஎல்லாம் காட்டிச் சிவம்காட்டித்
 தாள்தா மரைகாட்டித் தன்கருணைத் தேன்காட்டி
 நாட்டார் நகைசெய்ய நாம்மேலை வீடுஎய்த
 ஆள்தான்கொண் டாண்டவா பாடுதும்காண் அம்மானாய்.

97. வல்லாளன்: வலிமிக்கவன். பிச்சு ஏற்றி: அவனைப்பற்
 றும் கிறுக்கு ஏறச் செய்து. கல்லை: என் மனமாகிய கல்லை.
 பிசைந்து: கசக்கிப் பிழிந்து. கடிந்த: நீக்கிய. வேதியன்: மறை
 களால் புகழப்பட்டவன். மன்னும்: நிலைபெற்றிருக்கும். ஒல்லை:
 விரைந்து செல்லும்.

98. கிறி: மாயம். ஒருவன்: சிவன். தீட்டு ஆர் மதில்:
 சித்திரம் தீட்டப்பெற்ற மதில். புடை: பக்கம். காட்டாதன: பிற
 எவர்க்கும் தெரிவிக்காத மெய்ப்பொருள். தாள்: திருப்பாதம்.
 ஆண்டவா: ஆட்கொண்ட முறை.

ஓயாதே உள்குவார் உள்இருக்கும் உள்ளானைச்
 சேயானைச் சேவகனைத் தென்னன் பெருந்துறையில்
 மேயானை வேதியனை மாதுஇருக்கும் பாதியனை
 நாயான நம்தம்மை ஆட்கொண்ட நாயகனைத்
 தாயான தத்துவனைத் தானே உலகுஏழும்
 ஆயானை ஆள்வானைப் பாடுதும்காண் அம்மானாய். 99

பண்சுமந்த பாடல் பரிசு படைத்துஅருளும்
 பெண்சுமந்த பாகத்தன் பெம்மான் பெருந்துறையான்
 விண்சுமந்த கீர்த்தி வியன்மண் டலத்துரசன்
 கண்சுமந்த நெற்றிக் கடவுள் கலிமதுரை
 மண்சுமந்து கூலிகொண்டு அக்கோவால் மொத்துஉண்டு
 புண்சுமந்த பொன்மேனி பாடுதும்காண் அம்மானாய். 100

99. ஓயாது: இடைவிடாமல். உள்குவார்: நினைப்பார்.
 சேயான்: உள்காதார்க்குத் தூரத்தே உள்ளவன். சேவகன்: வீரன்.
 மாது: அம்பிகை. தத்துவன்: மெய்ப்பொருளானவன். தானே,
 என்பது பிற எவருமல்லாது தான் ஒருவன் என்பதைக் குறிக்கிறது.

100. பண்: இசை. பண் சுமந்த பாடல் பரிசு படைத்து
 அருளும்: இசை சுமந்து எழுந்த பக்தர் பாடல்களையே தனக்கு வெகு
 மதியாகப் பெற்று அருள் செய்கின்ற. விண்சுமந்த கீர்த்தி: வானம்
 தாங்கும் புகழ். வியன் மண்டலம்: பெரிய பூமி. கலிமதுரை: ஆர
 வாரம் மிக்க மதுரை நகர். அக் கோ: அந்த மதுரை நகர்க்கரசனான
 பாண்டியன். மொத்து உண்டு: அடிபட்டு. பொன் மேனி: தங்க நிற
 மான உடம்பு.

துண்டப் பிறையான் மறையான் பெருந்துறையான்
கொண்ட புரிநூலான் கோலமா ஊர்தியான்
கண்டம் கரியான்செம் மேனியான் வெண்ணீற்றுன்
அண்டம்முதல் ஆயினான் அந்தம்இலா ஆனந்தம்.
பண்டைப் பரிசே பழஅடியார்க்கு ஈந்துஅருளும்
அண்டம் வியப்புஉறுமா பாடுதும்காண் அம்மானாய். 101

விண்ஆளும் தேவர்க்கும் மேலாய வேதியனை
மண்ஆளும் மன்னவர்க்கும் மாண்பாகி நின்றானைத்
தண்ஆர் தமிழ்அளிக்கும் தண்பாண்டி நாட்டானைப்
பெண்ஆளும் பாகனைப் பேணு பெருந்துறையில்
கண்ஆர் கழல்காட்டி நாயேனை ஆட்கொண்ட
அண்ணு மலையானைப் பாடுதும்காண் அம்மானாய் 102

101. துண்டப் பிறையான்: திங்கள் இளங் குழவி அணிந்த வன். மறையான்: வேதங்களால் பாராட்டப் பெற்றவன். கோலமா ஊர்தியான்: அழகிய காளை ஏறுபவன். கண்டம் கரியான்: நீல கண்டன். கண்டம்: கழுத்து. அண்டம்: உலகம். பண்டைப் பரிசே: பழைய முறையாகவே.

102. மாண்பு: பெருமை. தண்: குளிர்ச்சி. தமிழ் அளிக்கும்: தமிழை உண்டாக்கும். தமிழைச் சிவபிரானே தோற்றுவித்தான் என்பது கருத்து. “நெற்றி உமிழ் செங்கண் தழல்புரை சுடர்க்கடவுள் தந்ததமிழ்” என்று கவிச்சக்கரவர்த்தி கம்பன். பேணுதல்: விரும்பு தல். கண் ஆர்: கண் நிறைந்த.

செப்புஆர் முலைபங்கன் தென்னன் பெருந்துறையான்
தப்பாமேதாள் அடைந்தார் நெஞ்சு உருக்கும் தன்மையினான்
அப்பாண்டி நாட்டைச் சிவலோகம் ஆக்குவித்த
அப்புஆர் சடைஅப்பன் ஆனந்த வார்கழலே
ஒப்பாக ஒப்புவித்த உள்ளத்தார் உள் இருக்கும்
அப்பாலைக்கு அப்பாலைப் பாடுதும் காண் அம்மானாய். 103

மைப்பொலியும் கண்ணி! கேள் மால் அயனோடு இந்திரனும்
எப்பிறவி யும்தேட என்னையும் தன் இன் அருளால்
இப்பிறவி ஆட்கொண்டு இனிப்பிறவா மேகாத்து
மெய்ப்பொருட்கண் தோற்றமாய் மெய்யே நிலைபேராய்
எப்பொருட்கும் தானேயாய் யாவைக்கும் வீடு ஆகும்
அப்பொருளாம் நம் சிவனைப் பாடுதும் காண் அம்மானாய் 104

103. செப்பு: கின்னம். முலை: உமையவள். தப்பாமே: தவருமல். தாள்: திருவடி. அப்பு ஆர் சடையப்பன்: கங்கை தங்கிய சடையையுடைய எந்தை. ஒப்பாக: ஈடாக. உள் இருக்கும்: உள்ளத்தே குடியிருக்கும். அப்பாலைக்கு அப்பாலை: அப்பாற்பட்ட எல்லா உலகங்கட்கும் அப்பாற்பட்டவனை. “அப்பாலைக்கு அப்பாலான் எங்கின்றனான்” என அருளுகின்றார் திருநாவுக்கரசு அடிகள், மகள் பொருட்டுத் தாய் இரங்கிக் கூறுவதாகப் பாடும் தேவாரப் பாசுரத்தில்

104. கண்ணி: கண்ணை உடையவளே! கேள்: கேட்பாயாக. எப் பிறவியும்: எல்லாப் பிறப்பிலும். தோற்றமாய்: விளங்குபவனாய். நிலைபேறு ஆய்: நிலைபேறுதற்கு இடமாய். யாவைக்கும் வீடு ஆகும்: எல்லாவற்றிற்கும் வீடு பேராக அமையும்.

60

திரு வாசகத் தேன்

கைஆர் வளைசிலம்பக் காதுஆர் குழைஆட
 மைஆர் குழல்புரளத் தேன்பாய வண்டுஒலிப்பச்
 செய்யாணை வெண்ணீறு அணிந்தாணைச் சேர்ந்துஅறியாக்
 கையாணை எங்கும் செறிந்தாணை அன்பர்க்கு
 மெய்யாணை அல்லாதார்க்கு அல்லாத வேதியனை
 ஐஆறு அமர்ந்தாணைப் பாடுதும்காண் அம்மானாய் 105

ஊனாய் உயிராய் உணர்வாய்என் உட்கலந்து
 தேனாய் அமுதமும்ஆய்த் தீங்கரும்பின் கட்டியும்ஆய்
 வானோர் அறியா வழிஎமக்குத் தந்துஅருளும்
 தேனார் மலர்க்கொன்றைச் சேவகனார் சீர்ஒளிசேர்
 ஆனாஅறிவாய் அளவுஇறந்த பல்உயிர்க்கும்
 கோன்ஆகி நின்றவா கூறுதும்காண் அம்மானாய். 106

105. சிலம்ப: ஓசை இட. குறை: காது அணி. மையார் குழல்: கருமை நிறைந்த கூந்தல். செய்யான்: செம்மேனியான். சேர்ந்து அறியாக் கையான்: ஒன்று சேர்ந்து அறியாத கைகளை உடையவன். கைகள் ஒரு சேரலாவது கும்பிடுதல். ஒருவரையும் சிவன் கும்பிட்டதே இல்லை. இது மரியாதைக் குறைவு என உலகியலில் வைத்து எண்ணக்கூடாது. சிவபிரான் முழுமுதற் கடவுள் என்ற தனித் தன்மையைக் காட்ட இதை விட நயமாகக் கூறல் முடியாதது. செறிந்தான்: நிறைந்தான். ஐயாறு: திருவையாறு என்னும் சிவத்தலம்.

106. மலர்க் கொன்றை என்பதைக் கொன்றை மலர் என மாற்றுக. சீர் ஒளி: சிறந்தபிரகாசம். ஆனா: குறையாத. நின்றவா: நின்ற முறையை. கூறுதும்: சொல்லுவோம்.

சூடுவேன் பூங்கொன்றை; சூடிச் சிவன்திரள்தோள்
 கூடுவேன்; கூடி முயங்கி மயங்கிநின்ற
 ஊடுவேன்; செவ்வாய்க்கு உருகுவேன்; உள்உருகித்
 தேடுவேன்; தேடிச் சிவன்கழலே சிந்திப்பேன்;
 வாடுவேன்; பேர்த்தும் மலர்வேன்; அனல்ஏந்தி
 ஆடுவான் சேவடியே பாடுதும்காண் அம்மானாய். 107

கிளிவந்த மென்மொழியாள் கேழ்கிளரும் பாதியனை
 வெளிவந்த மால்அயனும் காண்புஅரிய வித்தகனைத்
 தெளிவந்த தேறலைச் சீர்ஆர் பெருந்துறையில்
 எளிவந்து இருந்துஇரங்கி எண்அரிய இன்அருளால்
 ஒளிவந்துஎன் உள்ளத்தின் உள்ளே ஒளிதிகழ
 அளிவந்த அந்தணைப் பாடுதும்காண் அம்மானாய். 108

முன்னனை மூவர்க்கும்; முற்றுமாய் முற்றுக்கும்
 பின்னனை, பிஞ்ஞகனைப் பேணு பெருந்துறையில்
 மன்னனை வானவனை மாதுஇயலும் பாதியனை,
 தென்ஆனைக் காவானைத் தென்பாண்டி நாட்டானை,
 என்னனை என்அப்பன் என்பார்கட்கு இன்அமுதை
 அன்னனை அம்மானைப் பாடுதும்காண் அம்மானாய். 109

107. கூடுவேன்: பொருந்துவேன். முயங்கி: அனுபவித்து.
 ஊடுவேன்: பிணங்குவேன். செவ்வாய்க்கு உருகுவேன்: அவனுடைய
 சிவந்த வாய் அழகம் புகு உருகி நிற்பேன். உள் உருகி: மனம்
 உருகி. வாடுவேன்: வருந்துவேன். பேர்த்தும் மலர்வேன்: திரும்பவும்
 மலர்ச்சியடைவேன். அனல்: நெருப்பு.

108. கிளிவந்த மென்மொழியாள்: கிளிபோல் பேசும் மெல்லிய
 சொல்லை உடைய உமாதேவி. கேழ்: ஒளி. வித்தகன்: அறிவு
 உடையவன். தேறல்: தேன். எளிவந்து: எளிமையாய் வந்து.
 எண் அரிய: நினைத்தற்கும் அருமையான. திகழ: விளங்கும்படி. அளி:
 கருணை. அந்தணன்: அழகிய தன் அளியை உடையான்.

109. முன்னன் மூவர்க்கும்: மும்முர்த்திகட்கும் முற்பட்டவன்.
 முற்றும் ஆய்: எல்லாப் பொருளுமாகி. முற்றுக்கும் பின்னனை: அப்
 பொருள் அனைத்துக்கும் பிற்பட்டவனுனவனை. பிஞ்ஞகன்: தலைக்
 கோலம் உடையவன். மன்னனை: நிலை பெற்றவனை. மாது இயலும்
 பாதியன்: மங்கை பொருந்திய பங்கை உடையவன். தென் ஆனைக்
 காவான்: அழகிய திருவானைக் காவில் உறைபவன். என்னனை: என்
 னுடையவனை. அன்னன்: ஒத்தவன்.

திருப்பொற் சுண்ணம்

அறுசீர் விருத்தம்

சுந்தர நீறுஅணிந் துமெழுகி
 தூயபொன் சிந்தி நிதிபரப்பி
 இந்திரன் கற்பகம் நாட்டிஎங்கும்
 எழில்சுடர் வைத்துக் கொடிஎடுமின்!
 அந்தரர் கோன்அயன் தன்பெருமான்;
 ஆழியான் நா தன்;நல் வேலன்தாதை;
 எந்தரம் ஆள்உமை யாள்கொழுநற்கு
 ஏய்ந்தபொற் சுண்ணம் இடித்தும்நாமே.

110

சூடகம் தோள்வளை ஆர்ப்பஆர்ப்பத்
 தொண்டர் குழாம்எழுந்து ஆர்ப்பஆர்ப்ப
 நாடவர் நந்தம்மை ஆர்ப்பஆர்ப்ப
 நாமும் அவர்தம்மை ஆர்ப்பஆர்ப்பப்
 பாடக மெல்அடி ஆர்க்கும்மங்கை
 பங்கினன் எங்கள் பராபரனுக்கு
 ஆடக மாமலை அன்னகோவுக்கு
 ஆடப்பொற் சுண்ணம் இடித்தும்நாமே.

111

திருப் பொற் சுண்ணம்: அழகிய பொன் போன்ற வாசனைப் பொடி. இறைவனுக்கு நீராட்டுதற் பொருட்டு மணத்தானை உரலில் வைத்துப் பெண்கள் இடிக்குங்கால் பாடப்பெறும் பாட்டு.

110. சுந்தரம்: அழகு. நீறு: திருநீறு. தூயபொன்: சுத்தத் தங்கம். சிந்தி: தூவி. நிதி: நவமணிகள். இந்திரன் கற்பகம்: இந்திரனுலகிலுள்ள கற்பக மரத்தின் தோகைகள். எழில் சுடர்: அழகிய தீபங்கள். கொடி எடுமின்: கொடிகளை ஏற்றுங்கள். அந்தரர் கோன் அயன்தன் பெருமான்: இந்திரனுக்கும் பிரமனுக்கும் தலைவன். ஆழியான்நாதன்: திருமாலுக்கு நாயகன். கொழுநன்: கணவன். ஏய்ந்த: பொருத்தமான. பெற்குண்ணம்: தங்கநிறமான பொடி. இடித்தும் நாமே: நாம் இடிப்போமாக.

111. சூடகம்: கைவளை. ஆர்ப்ப ஆர்ப்ப: அசைத்து ஒலி இடஇட. குராம்: கூட்டம். நாடவர்: உலகத்தார். நந்தம்மை ஆர்ப்ப ஆர்ப்ப: நம்மைப் பார்த்துச்சிரித்துப் பேசப் பேச. பாடகம்:கால்அணி. பராபரன்: மிக மேலானவன். ஆடகம்: பொன். மாமலை: மேருமலை. ஆட: நீர் ஆட.

வாள்தடம் கண்மட மங்கைநல்லீர்!

வரிவளை ஆர்ப்பவண் கொங்கைபொங்கத்
தோள்திரு முண்டம் துதைந்துஇலங்கச்

சோத்துளம் பிரான்என்று சொல்லிச்சொல்லி
நாட்கொண்ட நாள்மலர்ப் பாதம்காட்டி

நாயிற் கடைப்பட்ட நம்மைஇம்மை
ஆட்கொண்ட வண்ணங்கள் பாடிப்பாடி

ஆடப்பொற் சுண்ணம் இடித்தும்நாமே.

112

வையகம் எல்லாம் உரலதாக

மாமேரு என்னும் உலக்கைநாட்டி
மெய்எனும் மஞ்சள் நிறையஅட்டி

மேதகு தென்னன் பெருந்துறையான்
செய்ய திருவடி பாடிப்பாடிச்

செம்பொன் உலக்கை வலக்கைபற்றி
ஐயன் அணிதில்லை வாணனுக்கே

ஆடப்பொற் சுண்ணம் இடித்தும்நாமே.

113

112. வால்: ஓளி. மடம்: இளமை. வண்கொங்கை: பால்
வறங்கும் வள்ளல் தன்மை வாய்ந்த தனம். முண்டம்: நெற்றி.
துதைந்து: நீறு பூசப்பெற்று. சோத்து: தாழ்மையான வணக்கம்.
இம்மை: இப்பிறப்பிலேயே.

113. வையகம்: உலகம். உரலதாக: உரலாக அமைத்து.
மேதகு: மேன்மை மிக்க. தில்லைவாணன்: சிதம்பரத்தில் வாழ்கின்ற
நடராசப்பெருமான். உலகத்தையே உரலாகக் கொண்டு மேருமலையை
உலக்கையாக நாட்டி உண்மையை மஞ்சளாக அவ்உலக்கையில்
இட்டுப் பொடி இடிக்க வேண்டும் என இப்பாட்டில் கற்பனை
செய்யப் பெறுகிறது.

முத்துஅணி கொங்கைகள் ஆடஆட
 மொய்குழல் வண்டுஇனம் ஆடஆடச்
 சித்தம் சிவனெனும் ஆடஆடச்
 செங்கயற் கண்பனி ஆடஆடப்
 பித்துளம் பிரானெனும் ஆடஆடப்
 பிறவி பிறரொடும் ஆடஆட
 அத்தன் கருணையொடு ஆடஆட
 ஆடப்பொற் சுண்ணம் இடித்தும்நாமே.

114

மின்இடைச் செந்துவர் வாய்க்கருங்கண்
 வெண்நகைப் பண்அமர் மென்மொழியீர்!
 என்னுடை ஆர்அமுது எங்கள்அப்பன்
 எம்பெரு மான்இம வான்மகட்குத்

114. முத்துஅணி: முத்துமாலை அணிந்த: மொய் குழல்: அடர்ந்த கூந்தல். கயல்: மீன். பனி: நீர்த்துவி. பித்து: மயக்கம். பிறவி பிறரொடும் ஆட ஆட: பிறவியானது, பிறவி என்ற அவனுக்குத் துணைவர்களான பிறரொடும் ஆடி வீழ்ந்து ஒழிய. பிறவியையும் துணையான பிறவற்றையும் உயர்த்தினையில் இழிவு சிறப்பாகக் கூறப்பட்டது. பிறவியை ஊக்குவிக்கும் பிற, பிறவிக்குக் காரணமாய நல்வினை தீவினைகளும் அவற்றுக்குக் காரணமாகிய காமம் வெருளி மயக்கம் முதலியவைகளும்.

115. மின் இடை: மின்னல் அனைய இடுப்பு. துவர்: பவளம். பண்அமர் மென்மொழி: இசை பொருந்திய மெல்லிய பேச்சு. இமவான் மகள். மலையரசன் பாவை. கேள்வன்: கணவன். பார்வதிக்குப் பரமேசுவரன் கணவனாகவும் மகனாகவும் தகப்பனாகவும் தமையனாகவும் முறைமை உடையான் என்று இப்பாட்டுப் பகர்கிறது. சுத்த மாயையினின்றும் முறையே இறைவனுடைய ஞான சத்தியும் கிரியா சத்தியும் தோன்றியதாகக் கொள்ளப்படுவதில் சிவதத்துவமும் சத்தி தத்துவமும் முன்பின்னாக உன்

தன்னுடைக் கேள்வன் மகன் தகப்பன்
தமையன் எம் ஐயன் தாள்கள் பாடிப்

பொன்னுடைப் பூண்முலை மங்கை நல்லீர்!

பொன்திருச் சுண்ணம் இடித்தும் நாமே.

115

சங்கம் அரற்றச் சிலம்பு ஒலிப்பத்

தாழ்குழல் சூழ்தரு மாலை ஆடச்

செங்கனி வாய்இத மும்துடிப்பச்

சேஇழை யீர்! சிவ லோகம் பாடிக்

கங்கை இரைப்ப அரா இரைக்கும்

கற்றைச் சடைமுடி யான்கழற்கே

பொங்கிய காதலில் கொங்கை பொங்கப்

பொன்திருச் சுண்ணம் இடித்தும் நாமே.

116

டானமை பற்றிச் சத்திக்குச் சிவம் அன்னன் முறையாம். சிவம் சத்தியைப் பெற்றமையால் சத்திக்குச் சிவன் தந்தை முறை. சிவத்தைச் சத்தி பெற்றமையால் சிவம் சத்திக்கு மகன் முறை. சத்தி சிவத்தைக் கூடி உலகத்தைப் பெற்றமையால் சத்திக்குச் சிவம் கணவன் முறை. இக் கருத்தை “சிவம் சத்தி தன்னை ஈன்றும் சத்திதான் சிவத்தை ஈன்றும் உவந்து இருவரும் புனார்த்த இவ் உலகு உயிர் எல்லாம் ஈன்றும்” என்னும் சிவஞான சித்தியார்ப் பாட்டு விளக்கும்.

116. சங்கம்: வளையல். அரற்ற: ஓலம் இட. சிலம்பு: கால் சதங்கை. தாழ்குழல்: நீண்டு தொங்குவின்ற கூந்தல். இரைப்ப: இரைச்சல் இட. அரா: பாம்பு. கற்றை: கூட்டம்.

தேன் அக மாமலர்க் கொன்றைபாடிச்
 சிவபுரம் பாடித் திருச்சடைமேல்
 வான் அக மாமதிப் பிள்ளைபாடி
 மால்விடை பாடி வலக்கை ஏந்தும்
 ஊன் அக மாமழுச் சூலம்பாடி
 உம்பரும் இம்பரும் உய்ய அன்று
 போனக மாகநஞ்சு உண்டல்பாடிப்
 பொன் திருச் சுண்ணம் இடித்தும்நாமே.

117

வட்ட மலர்க்கொன்றை மாலைபாடி
 மத்தமும் பாடி மதியம்பாடிச்
 சிட்டர்கள் வாழும் தென் தில்லைபாடிச்
 சிற்றம் பலத்துளங்கள் செல்வம்பாடிக்
 கட்டிய மாசுணக் கச்சைபாடிக்
 கங்கணம் பாடிக் கவித்தகைம்மேல்
 இட்டுநின்று ஆடும் அரவம்பாடி
 ஈசற்குச் சுண்ணம் இடித்தும்நாமே.

118

117. தேன் அகம்: தேனை உள் அடக்கிய. வான் அகம்: வாழுகிய இடம். மதிப்பிள்ளை: திங்களம் செல்வன். மால் விடை: பெரிய காளை. ஊன்: தசை. மாமழுச் சூலம்: சிறந்த மயுவாயுதமும் திரிதூலமும். உம்பர்: மேல் உலகினர். இம்பர்: இவ்வுலகினர். உய்ய: பிறைக்க. போனகம்: உணவு.

118. மத்தம்: ஊமத்தைப்பூ, சிட்டர்: உயர்ந்தோர். செல்வம்: நடனமாடும் தெய்வம். மாசுணம்: பாம்பு. கச்சை: அரைக்கச்சு. கங்கணம்: காப்பு. கவித்த: முடிய. இட்டு நின்று ஆடும் அரவம்: மேல் நின்று ஆடும் பாம்பு. இடுப்பிலும் கையிலும் பாம்பு அணி. முடிய கையின்மேல் பாம்புத்தலை ஆடுகின்றது.

திருக் கோத் தும்பி

கொச்சகக் கலிப்பா

பூ ஏறு கோனும் புரந்தரனும் பொற்பு அமைந்த
நான்று செல்வியும் நாரணனும் நான்மறையும்
மான்று சோதியும் வானவரும் தாம் அறியாச்
சேன்று சே அடிக்கே சென்று ஊதாய் கோத்தும்பீ! 119

நான் ஆர்? என் உள்ளம் ஆர்? ஞானம் ஆர்? யார் அறிவார்?
வானோர் பிரான் என்னை ஆண்டிலனேல் மதிமயங்கி
ஊன் ஆர் உடைதலையில் உண்பலிதேர் அம்பலவன்
தேன் ஆர் கமலமே சென்று ஊதாய் கோத்தும்பீ! 120

திருக் கோத் தும்பி: அழகிய அரச வண்டு. வண்டை நோக்கி
இறைவன் திருவடிப் போதை நுகருமாறு கூறும் பாடல்கள்.

119. பூ ஏறு கோன்: தாமரைப் பூவில் ஏறியிருக்கின்ற
தலைவனாகிய பிரமன். புரந்தரன்: இந்திரன். பொற்பு: அழகு. நா ஏறு
செல்வி: கலைமகள். அவள் பொற்பமைந்த நானிலேதான் ஏறுவாள்.
நாரணன்: நாராயணன். நான் மறை: நான்கு வேதங்கள். மா ஏறு
சோதி: சிறப்பு ஏறிய ஒளி; ஒளிகளுள் எல்லாம் சிறந்த ஒளி வடிவாகிய
சூரியன். வானவர்: தேவர். தாம் அறியா: மேற்சொன்ன இவ்வளவு
பேராலும் அறிய முடியாத. சே: கானமாடு. சேவடி: செம்மைபான
பாதம். ஊதாய்: ஊதுவாயாக. கோத் தும்பீ: அரச வண்டே.

120. வானோர் பிரான்: மகாதேவனாகிய சிவபெருமான். ஊன்:
தசை. உடை தலையில்: உடைந்த தலையோட்டில். பலி: பிச்சை.
அம்பலவன்: பொன்னம்பலத்தான். தேன் ஆர் கமலம்: தேன் சோட்டும்
திருவடித் தாமரை.

தினைத்தனை உள்ளதுஓர் பூவினில்தேன் உண்ணுதே
தினைத்தொறும் காண்தொறும் பேசுந்தொறும் எப்போதும்
அனைத்துஎலும்பு உள்தெக ஆனந்தத் தேன்சொரியும்
குனிப்புஉடையானுக்கே சென்றுஊதாய் கோத்தும்பீ! 121

கண்ணப்பன் ஒப்பதுஓர் அன்புஇன்மை கண்டபின்
என்அப்பன் என்ஒப்பில் என்னையும்ஆட் கொண்டுஅருளி
வண்ணப் பணித்துஎன்னை வாஎன்ற வான்கருணைச்
சுண்ணப்பொன் நீற்றற்கே சென்றுஊதாய் கோத்தும்பீ!

வல்தெஞ்சக் கள்வன் மனவலியன் என்னுதே
கல்தெஞ்ச உருக்கிக் கருணையினால் ஆண்டுகொண்ட
அன்னம் திளைக்கும் அணிதில்லை அம்பலவன்
பொன்அம் கழலுக்கே சென்றுஊதாய் கோத்தும்பீ! 123

121. தினைத்தனை: திளையளவு. உன்னுதே: உன்னுமல்.
அனைத்து எலும்பு உள் நெக: எல்லா எலும்புகளும் உள்ளே உருக.
குனிப்பு: கூத்து. “ஏரார் மலரெல்லாம் ஊதி நீ என் பெறுதி, பாரார்
உலகம் பரவப் பெருங்கடலுள், காராமை ஆன கண்ணபுரத்து எம்
பெருமான், தாரார் நறுந்துழாய் தாழ்த்து ஊதாய் கோல் தும்பீ!”
என்ற திருமங்கையாழ்வார் பாசரம் இக்கருத்துக் கொண்டது.

122. கண்ணப்பன், கண்ணைப் பிடுங்கிக் கடவுளுக்குக்
கொடுத்த பரம பக்தன். கண்ணப்பன் வேறு அன்பு வேறு அல்ல;
கண்ணப்பனே அன்பு என்பதை, கண்ணப்பன் ஒப்பது ஓர் அன்பு
என்று அருளுகின்றார் அடிகள். என் ஒப்பில் என்னையும்: எனக்குச்
சமமில்லாத என்னையும். இங்கு ஒப்பு என்பது உயர்வில் அல்ல;
தாழ்வில் என்று கொள்ளுதல் வேண்டும். “யாவர்க்கும் கீழாம்
அடியேனை” என்று திருவாசகம் மற்றோர் இடத்தில் செப்புதல் காண்க.
வண்ணப் பணித்து: நற்குணம் பெறச்செய்து. வான்: சிறந்த. பொன்
சுண்ண நீறு: திருநீறு.

123. அன்னம் திளைக்கும்: அன்னப் பறவைகள் நீரில் முழுகி
விளையாடும். அணி: அழகு. பொன் அம் கழல்: பொன் அளைய எழில்
திருவடி.

பொய்யாய செல்வத்தே புக்குஅழுந்தி நாள்தோறும்
மெய்யாக் கருதிக் கிடந்தேனை ஆட்கொண்ட
ஐயா! என் ஆர்உயிரே! அம்பலவா! என்றுஅவன் தன்
செய்யார் மலர்அடிக்கே சென்றுஊதாய் கோத்தும்பீ! 124

தோலும் துகிலும் குழையும் சுருள்தோடும்
பால்வெள்ளை நீறும் பசஞ்சாந்தும் பைங்கிளியும்
சூலமும் தொக்க வளையும் உடைத்தொன்மைக்
கோலமே நோக்கிக் குளிர்ந்துஊதாய் கோத்தும்பீ! 125

கள்வன் கடியன் கலதிஇவன் என்னாதே
வள்ளல் வரவர வந்துஒழிந்தான் என்மனத்தே;
உள்ளத்து உறுதுயர் ஒன்றுஒழியா வண்ணம்எல்லாம்
தெள்ளும் கழலுக்கே சென்றுஊதாய் கோத்தும்பீ! 126

124. மெய்யாக் கருதி: அப்பொய்ப் பெருளையே மெய் எனக்
கொண்டு. செய் ஆர்: செம்மை நிறைந்த.

125. இப்பாடல் அம்மையப்பனை-உமை ஒரு கூறு உடைய
இறை வடிவத்தைப் படமாகத் தருகிறது. தோல்: புலித்தோல். துகில்:
ஆடை. குறை: குண்டலம். சுருள் தோடு: சுருண்ட தோடு. பால்
வெள்ளை நீறு: பால் அனைய வெண் நீறு. பசும்சாந்து: பசுமையான
சந்தனம். பைங்கிளி: பச்சைக்கிளி. சூலம்: முத்தலை வேல். தொக்கவளை:
வளையற் கூட்டம். உடைத் தொன்மைக் கோலம்: இவ்வளவையும்
உடைய பறைய வடிவம். அதுதான் அர்த்தநாரீஸ்வரக் கோலம்.
தோலும் குழையும், பால் வெள்ளை நீறும் சூலமும் இறைவன் பகுதியிலும்
துகிலும் சுருள் தோடும் பசும் சாந்தும் பைங்கிளியும் தொக்கவளையும்
இறைவியின் பாகத்திலும் விளங்குகின்றன.

126. கள்வன்: திருடன். கடியன்: நீக்கத்தக்கவன். கலதி:
கீழான குணமுடையான். வள்ளல்: கொடையாளி. வரவர வந்து
ஒழிந்தான் என்மனத்தே: கொஞ்சம் கொஞ்சமாகவந்து என்மனத்திலே
ஐக்கியமாகிவிட்டான். உள்ளத்து உறு துயர்: மனத்திலே உள்ள
துன்பம். தெள்ளும் கழல்: தெளிவுபடுத்தும் திருவடி.

திருத் தெள்ளேணம்

கொச்சகக் கலிப்பா

திருமாலும் பன்றியாய்ச் சென்று உணராத் திருவடியை
உருநாம் அறியஓர் அந்தணனாய் ஆண்டுகொண்டான்;
ஒருநாமம் ஓர் உருவம் ஒன்றுமிலாற்கு ஆயிரம்
திருநாமம் பாடிநாம் தெள்ளேணம் கொட்டாமோ. 127

திருஆர் பெருந்துறை மேயபிரான் என்பிறவிக்
கருவேர் அறுத்தபின் யாவரையும் கண்டதுஇல்லை;
அருவாய் உருவமும் ஆயபிரான் அவன்மருவும்
திருஆரூர் பாடிநாம் தெள்ளேணம் கொட்டாமோ 128

அரிக்கும் பிரமற்கும் அல்லாத தேவர்கட்கும்
தெரிக்கும் படித்துஅன்றி நின்றசிவம், வந்துநம்மை
உருக்கும் பணிகொள்ளும் என்பதுகேட்டு உலகம்எல்லாம்
சிரிக்கும் திறம்பாடித் தெள்ளேணம் கொட்டாமோ 129

திருத் தெள்ளேணம்: இது பெண்கள் வினையாடும் ஒருவகை
வினையாட்டு. தெள்ளேணம் கொட்டுதல் என்று பாக்களில் வருவதைப்
பார்க்கும்போது இது கும்மியடித்தலாக இருத்தல் வேண்டும் என்று
தோன்றுகிறது.

127. உணரா: அறிய முடியாத. உரு நாம் அறிய: அவன்
வடிவத்தை நாம் நேராகப் பார்க்குமாறு. தெள்ளேணம் கொட்டாமோ:
தெள்ளேணம் கொட்டுவோமாக.

128. திரு ஆர்: செல்வம் நிறைந்த. மேய: பொருந்திய. பிறவிக்
கருவேர் அறுத்தபின்: பிறப்புக்குரிய கருவை வேரோடு அறுத்த பிறகு.
அரு: வடிவமிலாத தன்மை.

129. அரி: திருமால். படித்து அன்றி: படிக்காக அல்லாமல்,
திறம்: வகை.

அருமந்த தேவர் அயன்திருமாற்கு அரியசிவம்
உருவந்து பூதலத்தோர் உகப்புளய்தக் கொண்டுஅருளிக்
கருவெந்து வீழக் கடைக்கணித்துளன் உளம்புகுந்த
திருவந்த வாபாடித் தெள்ளேணம் கொட்டாமோ 130

கனவேயும் தேவர்கள் காண்புஅரிய கனைகழலோன்
புனவேய் அனவளைத் தோளியொடும் புகுந்துஅருளி,
நனவே எனைப்பிடித்துஆட் கொண்டவா நயந்து,நெஞ்சம்
சினவேல்கண் நீர்மல்கத் தெள்ளேணம் கொட்டாமோ 131

கயல்மாண்ட கண்ணிபங்கன் எனைக்கலந்து ஆண்டலுமே,
அயல்மாண்டுஅருவினைச்சுற்றமும்மாண்டு அவனியின்மேல்
மயல்மாண்டு மற்றுள்ள வாசகம்மாண்டு என்னுடைய
செயல்மாண்டவாபாடித் தெள்ளேணம்கொட்டாமோ 132

130. உகப்பு: மகிழ்ச்சி. கரு வெந்து வீழ: பிறவிக் கரு
வெந்து தொலை. கடைக்கணித்து: அருட்பார்வை செலுத்தி.
திரு வந்தவா: கிடைத்தற்கரிய செல்வம் எனக்குக் கிடைத்த
விதத்தை.

131. கனவேயும்: கனவிற்கூட. காண்பு அரிய: காணமுடி
யாத. கனை: ஒலிக்கும். புனம்: காடு. வேய்: மூங்கில். அன: ஒத்த.
தோளி: உமையவள். நனவே: கண்ணுக்குத் தெரிய. நயந்து:
விரும்பி. சின வேல் கண்: கோபங்கொண்ட வேலனைய விழி.

132. கயல்: மீன். மாண்ட: மாட்சிமைப்பட்ட. அயல்
மாண்டு: பக்கத்துள்ளார் மீது வைத்த பற்று ஒழிந்து. சுற்றம்: உறவு.
மயல்: மயக்கம். வாசகம் மாண்டு: பேச்சு நின்று. செயல்
மாண்டவா: செய்கையும் ஒடுங்கிவிட்ட விதம்.

முத்திக்கு உழன்று முனிவர்குழாம் நனிவாட
 அத்திக்கு அருளி அடியேனை ஆண்டுகொண்டு
 பத்திக் கடலுள் பதித்த பரஞ்சோதி!
 தித்திக்கு மாபாடித் தெள்ளேணம் கொட்டாமோ 133

உருகிப் பெருகி உளங்குளிர முகந்துகொண்டு
 பருகற்கு இனிய பரங்கருணைத் தடம்கடலை
 மருவித் திகழ்தென்னன் வार्கழலே நினைந்துஅடியோம்
 திருவைப் பரவிநாம் தெள்ளேணம் கொட்டாமோ 134

வான்கெட்டு மாருதம்மாய்ந்து அழல்நீர் மண்கெடினும்
 தான்கெட்டல் இன்றிச் சலிப்புஅறியாத் தன்மையனுக்கு
 ஊன்கெட்டுயிர்கெட்டுஉணர்வுகெட்டென்உள்ளமும்போய்
 நான்கெட்ட வாபாடித் தெள்ளேணம் கொட்டாமோ 135

433. முத்திக்கு: வீடு பெறுதற்கு. உழன்று: திரிந்து. அத்தி.
 யானை. பத்திக்கடல்: அன்பு வாரிதி.

134. உருகி: உள்ளம் உருகி: பெருகி: உடல் பருத்து.
 முகந்து: மொண்டு. பரம்: மேலான. தடம்: பெரிய. பரவி: துதித்து.

135. வான்: ஆகாயம். கெட்டு: அழிந்து. மாருதம்:
 காற்று: மாய்ந்து: செத்து. அழல்: தீ. தான் கெட்டலின்றி:
 தான் அழிவில்லாமல். சலிப்பு: அசைவு. ஊன்: உடல். நான்:
 யான் எனும் ஆணவம்.

விண்ணோர் முழுமுதல்! பாதாளத் தார்வித்து!
 மண்ணோர் மருந்து! அயன் மாலுடைய வைப்பு! அடியோம்
 கண்ணார வந்துநின்றான் கருணைக் கழல்பாடித்
 தென்னா! தென் னா!! என்று தெள்ளேணம் கொட்டாமோ

குலம்பாடிக் கொக்குஇறகும் பாடிக் கோல்வனையாள்
 நலம்பாடி நஞ்சுஉண்ட வாபாடி நாள்தோறும்
 அலம்புஆர் புனல்தில்லை அம்பலத்தே ஆடுகின்ற
 சிலம்புஆடல் பாடிநாம் தெள்ளேணம் கொட்டாமோ 137

136. வித்து: விதை. மருந்து: அமிற்தம். வைப்பு: சேமநிதி.
 கடவுளைத் தென்னு தென்னு என்பதில் அடிகட்கு மிகவும் விருப்பம்.

137. குலம்: உயர்ச்சி. கொக்கு இறகு, சிவன் தலையிலிருப்
 பது. கோல் வளை: சங்கு வளையல். நலம்: சிறப்பு. நஞ்சு
 உண்டவா: விடம் உட்கொண்ட விதம். அலம்புதல்: அசைதல்.
 புனல்: நீர். சிலம்பு ஆடல்: சிலம்பின் ஆட்டம்.

திருச் சாழல்

கொச்சகக் கலிப்பா

தென்பால் உகந்துஆடும் தில்லைச்சிற் றம்பலவன்
பெண்பால் உகந்தான் பெரும்பித்தன் காணேன்?
பெண்பால் உகந்திலனேல் பேதாய் இருநிலத்தோர்
விண்பால் யோகுஎய்தி வீடுவர்காண் சாழலோ. 138

மலை அரையன் பொற்பாவை வாள்நுதலாள் பெண்திருவை
உலகுஅறியத் தீவேட்டான் என்னும்அது என்னேன்?
உலகுஅறியத்தீவேளாது ஒழிந்தனனேல்உலகுஅனைத்தும்
கலைநவின்றபொருள்கள்எல்லாம்கலங்கிடுங்காண்சாழலோ

திருச் சாழல்: நங்கையர் விளையாட்டுகளுள் ஒன்று. இருவர்
ஆடுகின்றனர். ஒருவர் வினவுவது, மற்றவர் விடை கூறுவது என்ற
முறையில் இரண்டு அடிகள் வினவாகவும் பின் இரண்டு வரிகள்
விடையாகவும் பாட்டு வருகிறது. சாழல் விளையாட்டைக் குறிக்கப்
பாட்டின் இறுதி சாழலோ என்று முடிகிறது.

138. தென்பால்: தெற்குப் பக்கம் பார்த்து. உகந்து: விரும்பி.
பெண்பால்: பெண் பக்கத்தை. காண் ஏடி: அடியே பார். இரு நிலம்:
பெரிய உலகம். விண்பால்: விண்ணிலுரு ஏற. யோகு எய்தி: யோகம்
செய்து. வீடுவர்: சாவார்கள்.

139. பாவை: பார்வதி. வாள்நுதல்: ஒளியுடைய நெற்றி.
பெண்திரு: பெண் செல்வம். தீ வேட்டான்: அக்கினி சாட்சியாக
மணந்தான். கலை நவின்ற: நூல்கள் சொல்லிய. கலங்கிடும்: கலக்க
மடையும்.

தேன்புக்க தண்பணைசூழ் தில்லைச்சிற் றம்பலவன்
தான்புக்கு நடட்டம் பயிலும்அது என்னேடீ?
தான்புக்கு நடட்டம் பயின்றிலனேல் தரணிஎலாம்
ஊன்புக்க வேல்காளிக்கு ஊட்டா ம்காண் சாழலோ. 140

அம்பலத்தே கூத்துஆடி அமுதுசெயப் பலிதிரியும்
நம்பணையும் தேவன்என்று நண்ணும்அது என்னேடீ?
நம்பணையும் ஆமாகேள் நான்மறைகள் தாம்அறியா
எம்பெருமான் ஈசாஎன்று ஏத்தினகாண் சாழலோ. 141

அம்பரம்ஆம் புள்ளித்தோல் ஆலாலம் ஆர்அமுதம்
எம்பெருமான் உண்டசதுர் எனக்குஅறிய இயம்பேடீ?
எம்பெருமான் ஏதுஉடுத்துஅங்கு ஏதுஅமுது செய்திடினும்
தம்பெருமைதான் அறியா த்தன்மையன் காண்சாழலோ.

140. புக்க: புகுந்த. தண்: குளிர்ந்த. பணை: வயல்.
நட்டம் பயிலுதல்: நடனம் ஆடுதல். தரணி: உலகம். ஊன்புக்க:
புலாவில் பாய்ந்த. ஊட்டு ஆம்: ஊட்டப்படும் உணவு ஆகிவிடும்.

141. பலி திரிதல்: பிச்சை எடுத்தல். நம்பன்: சிறந்தவன்.
அறியா: அறிய முடியாமல்.

142. அம்பரம்: ஆடை. புள்ளித் தோல்: புள்ளிகளையுடைய
புலித்தோல். ஆலாலம்: ஆலகால விடம். அமுதம்: உணவு. சதுர்:
சாமர்த்தியம். தன்மையன்: இயல்பினன்,

திருப் பூ வல்லி கொச்சகக் கலிப்பா

இணையார் திருவடி என் தலைமேல் வைத்தலுமே
துணையான சுற்றங்கள் அத்தனையும் துறந்துஒழிந்தேன்
அணைஆர் புனல்தில்லை அம்பலத்தே ஆடுகின்ற
புணையாளன் சீர்பாடிப் பூவல்லி கொய்யாமோ 143

எந்தைஎந்தாய் சுற்றம்மற்றும் எல்லாம் என்னுடைய
பந்தம் அறுத்தென்னை ஆண்டுகொண்ட பாண்டிப்பிரான்
அந்த இடைமருதில் ஆனந்தத் தேன் இருந்த
பொந்தைப் பரவிநாம் பூவல்லி கொய்யாமோ. 144

நாயில் கடைப்பட்ட நம்மையும்ஓர் பொருட்படுத்துத்
தாயில் பெரிதும் தயாஉடைய தம்பெருமான்
மாயப் பிறப்புஅறுத்து ஆண்டான்என் வல்வினையின்
வாயில் பொடி அட்டிப் பூவல்லி கொய்யாமோ. 145

திருப் பூ வல்லி: கொடியினின்றும் பூப் பிரித்தல். வல்லி:
கொடி.

143. இணை: இரண்டு. அணை: கரை. புணையாளன்: பிற
விக் கடலினின்றும் கரையேற்றக்கூடிய தோணியாக அமைந்தவன்.
புணை: தெப்பம்.

144. பந்தம்: கட்டு. பாண்டிப்பிரான்: தென் நாடுடைய
சிவன். அந்த, சுட்டுப் பொருளில் வந்தது; எல்லோருக்கும் தெரிந்த
அந்த என்பது பொருள். இடை மருது: திருவிடைமருதூர்.
ஆனந்தத் தேன் என்றது கடவுளை. தேன் இருந்த பொந்து,
இறைவன் திருக்கோவில். மருது மரவகைகளில் ஒன்றுகலின்
அதிலுள்ள கோவில் பொந்தாகவும் அங்குள்ள கடவுள் தேனாகவும்
உருவகப் படுத்தப்பெற்றமை நயம் கொண்டவை.

145. தயா: அருள். மாயம்: வஞ்சகம். வல்வினையின்
வாயில் பொடி அட்டி: வலிய வினையின் வாயிலே மண்ணைப் போட்டு.
பூ வல்லி கொய்யாமோ: கொடியிலே மலர் கொய்வோமாக.

தேன்ஆடு கொன்றை சடைக்கு அணிந்த சிவபெருமான்
 ஊன்நாடி நாடிவந்து உள்புகுந்தான் உலகர்முன்னே;
 நான்நாடி ஆடிநின்று ஒலம்இட நடம்பயிலும்
 வானாடர் கோவுக்கே பூவல்லி கொய்யாமோ. 146

வணங்கத் தலைவைத்து வார்கழல்வாய் வாழ்த்தவைத்து
 இணங்கத்தன்சீர் அடியார்கூட்டமும்வைத்துளம்பெருமான்
 அணங்கொடு அணிதில்லை அம்பலத்தே ஆடுகின்ற
 குணம்கூரப் பாடிநாம் பூவல்லி கொய்யாமோ. 147

திண்போர் விடையான்; சிவபுரத்தார் போர்ஏறு;
 மண்பால் மதுரையில் பிட்டுஅமுது செய்துஅருளித்
 தண்டாலே பாண்டியன் தன்னைப் பணிகொண்ட
 புண்பாடல் பாடிநாம் பூவல்லி கொய்யாமோ. 148

146. ஊன்: உடம்பு. நாடி: தேடி. ஆடி நின்று: கூத்தாடி நின்று. ஒலம் இட: அபயம் என்று அறை.

147. வார் கழல் என்பதை அரிமா நோக்காக, தலைக்கும் வாய்க்கும் கொள்க; வார்கழல் வணங்கத் தலை வைத்து, வார்கழல் வாழ்த்த வாய் வைத்து என்று. வார் கழல்: வீரச் சிலம்பு அணிந்த பாதம். இணங்க: கலப்பதற்கு. தன் சீர் அடியார்: சிவனடியார். அணங்கொடு: சிவகாமி அம்மையோடு. குணம்: அருட்குணம். கூர: மிக.

148. தின்: வலிய. போர் விடை: அமர் செய்ய வல்ல காளை. போர் ஏறு: யுத்த சிங்கம். மண்பால்: மண்ணுலகத்திலுள்ள. தண்டு: பிரம்பு. பணி: ஏவல். புண்பாடல் பாடி: புண்ணைப் பற்றிய பாடலைப் பாடி.

சீரார் திருவடித்திண் சிலம்பு சிலம்புஒலிக்கே
 ஆராத ஆசையதாய் அடியேன் அகம்மகிழத்
 தேர்ஆர்ந்த வீதிப் பெருந்துறையான் திருநடம்செய்
 பேர்ஆனத் தம்பாடிப் புவல்லி கொய்யாமோ. 149

மா ஆர ஏறி மதுரைநகர் புகுந்துஅருளித்
 தேவுஆர்ந்த கோலம் திகழப் பெருந்துறையான்,
 கோஆகி வந்துளம்மைக் குற்றேவல் கொண்டுஅருளும்
 பூ ஆர் கழல்பரவிப் புவல்லி கொய்யாமோ. 150

149. சிலம்பு சிலம்பு ஒலி: பாதசரம் ஒலிக்கின்ற ஒரை.
 ஆராத: அடங்காத.

150. மா. குதிரை. தேவு ஆர்ந்த கோலம்: தெய்வத் தன்மை
 நிரம்பிய அழகு. பூ ஆர் கழல்: பூக்கள் நிறைந்த திருவடி.

திரு உந்தியார்

கலித் தாழிசை

வளைந்தது வில்லு விளைந்தது பூசல்
உளைந்தன முப்புரம் உந்தீபற!
ஒருங்குஉடன் வெந்தவாறு உந்தீபற! 151

ஈர்அம்பு கண்டிலம் ஏகம்பர் தம்கையில்
ஓர்அம்பே முப்புரம் உந்தீபற!
ஒன்றும் பெருமிகை உந்தீபற! 152

பாலக னூர்க்கன்று பாற்கடல் ஈந்திட்ட
கோலச் சடையற்கே உந்தீபற!
குமரன்தன் தாதைக்கே உந்தீபற! 153

தேரை நிறுத்தி மலைஎடுத் தான்சிரம்
ஈர்ஐந்தும் இற்றவாறு உந்தீபற!
இருபதும் இற்றதுஎன்று உந்தீபற! 154

ஏகாசம் இட்ட இருடிகள் போகாமல்
ஆகாசம் காவல்என்று உந்தீபற!
அப்பாலும் காவல்என்று உந்தீபற! 155

திருஉந்தியார்: இதுவும் மங்கையர் விளையாட்டுப் பற்றியதே. 'உந்தீபற' எனப் பாடல்களில் வருவதால் பந்து போன்ற கருவியைக் கையிறுல் மேலே வீசிப் பறந்து போ எனச் சொல்லி விளையாடும் ஒரு விளையாட்டாக இருத்தல் கூடும். உந்தீ விளையாடும் கருவியின் பெயராக இருக்கலாம்.

151. பூசல்: சண்டை. உளைந்தன: வருந்தின. பற: பறப்பாயாக. ஒருங்கு உடன்: திரிபுரம் முழுதும் ஒன்று சேர.

152. ஏகம்பர்: காஞ்சியிலுள்ள கடவுள் பெயர். ஓர் அம்பே முப்புரம்: ஒரே பாணத்துக்குத் திரிபுரம் இரையாகிவிட்டது. ஒன்றும் பெருமிகை: அவ் ஒரு அம்பே மிகுதி.

153. பாலகன்: உபமன்யு முனிவன். கோலம்: அழகு.

154. தேரைநிறுத்தி மலை எடுத்தான்: தன் இரதத்தை நிறுத்தி விட்டுக் குறுக்கே தடுத்த கைலை மலையை எடுத்த இராவணன். சிரம் ஈரைந்து: தலைபந்து. இற்றவாறு: நெரிந்தவிதம். இருபது: இருபது தோள்கள்.

155. ஏகாசம்: மேற்போர்வை. இருடிகள்: ரிஷிகள்.

திருத் தோள் நோக்கம்

கொச்சகக் கலிப்பா

பொருள்பற்றிச் செய்கின்ற பூசனைகள் போல்விளங்கச்
செருப்புஉற்ற சீர்அடி வாய்க்கலசம் ஊன்அமுதம்
விருப்புஉற்று வேடனார் சேடறிய மெய்குளிர்ந்துஅங்கு
அருள்பெற்று நின்றவா தோள்நோக்கம் ஆடாமோ. 156

கற்போலும் நெஞ்சம் கசிந்துஉருகக் கருணையினால்
நிற்பானைப் போலஎன் நெஞ்சினுள்ளே புகுந்துஅருளி
நற்பால் படுத்துஎன்னை நாடுஅறியத் தான்இங்ஙன்
சொற்பாலது ஆனவா தோள்நோக்கம் ஆடாமோ. 157

திருத்தோள் நோக்கம்: தோளைப் பார்த்து ஆடும் ஒரு
வினையாட்டு. இது பாடிக்கொண்டு நடனம் ஆடுவதாக இருத்தல்
வேண்டும்.

156. பொருள்பற்றி: பூசைக்கு உரிய பொருள்களைக்
கொண்டு. செருப்பு உற்ற சீர் அடி: கண்ணப்பரது செருப்பு
அணிந்த சிறந்த கால். வாய்க் கலசம்: அவருடைய வாயாகிய
குடம். ஊன் அமுதம்: அவர் அணிந்த புலால் உணவு. வேடனார்:
கண்ணப்பநாயுறர். சேடுஅறிய: பெருமையை அறிந்து. நின்றவா:
நின்றவகையைப் பாடி. தோள் நோக்கம் ஆடாமோ: தோள்
நோக்கமாக ஆடுவோமாக.

157. நற்பால் படுத்து: நல்ல தெறியில் ஈடுபடுத்தி. சொற்
பாலது ஆனவா: எல்லாகும் சொல்லிப் பேசும்படி செய்த விதத்தைப்
பாடி.

மானம் அழிந்தோம் மதிமறந்தோம் மங்கைநல்லீர்!
வானம்தொழும்தென்னன் வாக்முலே நினைந்து அடியோம்
ஆனந்தக் கூத்தன் அருள்பெறில்நாம் அவ்வணமே
ஆனந்தம் ஆகிநின்று ஆடாமோ தோள்நோக்கம். 158

ஏழைத் தொழும்பனேன் எத்தனையோ காலம்எல்லாம்
பாழுக்கு இறைத்தேன் பரம்பரனைப் பணியாதே;
ஊழிமுதல் சிந்தாத நன்மணிவந்து என்பிறவித்
தாழைப் பறித்தவா தோள்நோக்கம் ஆடாமோ. 159

உரைமாண்ட உள்ஒளி உத்தமன்வந்து உளம்புகலும்
கரைமாண்ட காமப் பெருங்கடலைக் கடத்தலுமே
இரைமாண்ட இந்திரியப் பறவை இரிந்துஓடத்
துரைமாண்ட வாபாடித் தோள்நோக்கம் ஆடாமோ. 160

158. மானம்: தான் என்ற பெருமை. மதி: எல்லாம் தனக்கே
தெரியும் என்ற புத்தி. வானம்: வானவர்கள். அவ்வணமே:
அவ்விதமாகவே.

159. ஏழைத் தொழும்பனேன்: அறிவு இல்லாத் தொண்டனாகிய
நான். பாழுக்கு இறைத்தேன்: பயனின்றி வீணாக நிரைப் பாய்ச்சி
னேன். ஊழி முதல்: ஊழிக்காலத்திலும் முடிவு பெறாத முதல்வன்.
சிந்தாத: அழியாத. பிறவித் தாழ்: பிறவியின் வேர். பறித்தவா:
பிடுங்கிய முறையைப் பாடி.

160. உரை மாண்ட: சொல்லின் எல்லைப்பக் கடந்த. உளம்
புகலும்: உள்ளே நுழைந்ததும். கரைமாண்ட: கரையை மீறிய.
இரை மாண்ட இந்திரியப் பறவை: தமக்கு உணவு கிடைக்காமல்
போன ஐம்புலனாகிய பறவை. இரிந்து ஓட: நிலைகட்டு ஓட்டம்
எடுக்க. துரை: தங்கும் இடம். துரை என்பது மெலித்தல் விகாரம்
பெற்றது எதுகை நோக்கி.

திருப் பொன் ஊசல்

ஆறுஅடித் தரவு கொச்சகக் கலிப்பா

சீர்ஆர் பவளம்கால் முத்தம் கயிறுஆக
ஏர்ஆரும் பொற்பலகை ஏறி இனிதுஅமர்ந்து
நாரா யணன்அறியா நாளம்லர்த்தாள் நாய்அடியேற்கு
ஊராகத் தந்துஅருளும் உத்தர கோசமங்கை
ஆரா அமுதின் அருள்தாள் இணைபாடிப்
போர்ஆர்வேல் கண்மடவீர்! பொன்ஊசல் ஆடாமோ.

முன்றுஅங்கு இலங்கு நயனத்தன் மூவாத
வான்தங்கு தேவர்களும் காணு மலர்அடிகள்
தேன்தங்கித்தித்தித்துஅமுதுஊறித் தான்தெளிந்துஅங்கு
ஊன்தங்கி நின்றுஉருக்கும் உத்தர கோசமங்கைக்
கோன்தங்கு இடைமருது பாடிக் குலமஞ்ஞை
போன்றுஅங்கு அனநடையீர்! பொன்ஊசல் ஆடாமோ.

முன்ஈறும் ஆதியும் இல்லான் முனிவர்குழாம்
பல்நூறு கோடி இமையோர்கள் தாம்நிற்பத்
தன்நீறு எனக்குஅருளித் தன்கருணை வெள்ளத்து
மன்ஊற மன்னும்மணி உத்தர கோசமங்கை
மின்ஏறு மாட வியன்மா ளிகைபாடிப்
பொன்ஏறு பூண்முலையீர்! பொன்ஊசல் ஆடாமோ. 163

திருப் பொன் ஊசல்: அழகிய தங்கத்தால் ஆய ஊஞ்சலி
லிருந்து ஆடல்.

161. பவளம் கால்: பவளத்தால் தூண்நாட்டி. முத்தம் கயிறு
ஆக: முத்து வடங்களைக் கயிறாகக் கட்டி. ஊர்ஆக: தங்கும் இடமாக.
ஆரா அமுது: தெவிட்டாத அமுதனைய பிரான். போர் ஆர் வேல் கண்:
போரில் செல்லும் வேல் அனைய விழி. மடவீர்: நங்கையர்களே.
பொன்னுசல்ஆடாமோ: பொன்னுலாயஊஞ்சலில் இருந்து ஆடுவோமாக.

162. ஊன்தங்கி: உடலில் பொருந்தி. இடைமருது: திருவிடை
மருதார். குலம்: சிறந்த. மஞ்ஞை: மயில். அங்கு: அகை.

163. முன்: நினைத்துப் பார்த்தால். ஈறும் ஆதியும்: முடிவும்
முதலும். மன்: நிலையாக. மன்னும்: பொருந்தியிருக்கின்ற. மணி:
அமுது. மின் ஏறு: மின்ஒளி பாயும். வியன்: பெரிய. பூண்: நகை.

நஞ்சுஅமர் கண்டத்தன் அண்டத் தவர்நா தன்
 மஞ்சுதோய் மாடமணி உத்தர கோசமங்கை
 அம்சொலாள் தன்னோடும் கூடி அடியவர்கள்
 நெஞ்சுஉளே நின்றுஅமுதம் ஊறிக் கருணைசெய்து
 துஞ்சல் பிறப்புஅறுப்பான் தூய புகழ்பாடிப்
 புஞ்சம்ஆர் வெள்வனையீர்! பொன்ஊசல் ஆடாமோ. 164

ஆணை அலியோ அரிவையோ என்றுஇருவர்
 காணக் கடவுள் கருணையினால் தேவர்குழாம்
 நாணமே உய்யஆட் கொண்டுஅருளி நஞ்சுதனை
 ஊண்ஆக உண்டுஅருளும் உத்தர கோசமங்கைக்
 கோண்ஆர் பிறைச்சென்னிக் கூத்தன் குணம்பரவிப்
 பூண்ஆர் வனமுலையீர்! பொன்ஊசல் ஆடாமோ. 165

மாதுஆடு பாகத்தன் உத்தர கோசமங்கைத்
 தாதுஆடு கொன்றைச் சடையான் அடியாருள்
 கோதாட்டி நாயேனை ஆட்கொண்டுள்ள தொல்பிறவித்
 தீதுஓடா வண்ணம் திகழப் பிறப்புஅறுப்பான்
 காதுஆடு குண்டலங்கள் பாடிக் கசிந்துஅன்பால்
 போதுஆடு பூண்முலையீர்! பொன்ஊசல் ஆடாமோ. 166

164. நஞ்சுஅமர்: விடம் தங்கும். கண்டம்: கழுத்து.
 அண்டத்தவர்: வானவர். மஞ்சுதோய்: மேகம்படிகின்ற. அம்சொலான்:
 அழகிய பேச்சினளாகிய உமை. துஞ்சல்: இறப்பு. புஞ்சம்:
 கூட்டம்.

165. அலி: ஆணும் பெண்ணும் அற்ற வடிவம். அரிவை: பெண்.
 இருவர்: திருமாலும் பிரமனும். நாணமே: அஞ்சரால். உய்ய:
 உயிர்தப்ப. ஊண் ஆக: உணவாக. கோண் ஆர்பிறை: வளைந்த
 மதி. சென்னி: தலை. பூண்: ஆபரணம். வனம்: அழகு.

166. மாது ஆடு: அம்பிகை கூடிய. தாது: மகாந்தத்துள்.
 கோதாட்டி: பாராட்டி. பிறவித் தீது: பிறவித் தீமை. ஓடாவண்ணம்:
 மேல்ரகுதபடி. திகழ: விளங்க. போதுஆடு: மலர்மலை அசைகின்ற.

உன்னற்கு அரியதிரு உத்தர கோசமங்கை
மன்னிப் பொலிந்துஇருந்த மாமறையோன் தன்புகழே
பன்னிப் பணிந்துஇறைஞ்சப் பாவங்கள் பற்றுஅறுப்பான்
அன்னத்தின் மேல்ஏறி ஆடும் அணிமயில்போல்
என்அத்தன் என்னையும்ஆட் கொண்டான் எழில்பாடிப்
பொன்ஓத்த பூண்முலையீர்! பொன்ஊசல் ஆடாமோ. 167

கோல வரைக்குடுமி வந்து குவலயத்துச்
சால அமுதுண்டு தாழ்கடலின் மீதுஎழுந்து
ஞாலம் மிகப்பரிமேல் கொண்டு நமைஆண்டான்
சீலம் திகழும் திருஉத்ர கோசமங்கை
மாலுக்கு அரியானை வாய்ஆர நாம்பாடிப்
பூலித்து அகம்குழைந்து பொன்ஊசல் ஆடாமோ 168

தெங்குஉலவு சோலைத் திருஉத்ர கோசமங்கை
தங்குஉலவு சோதித் தனிஉருவம் வந்துஅருளி
எங்கள் பிறப்புஅறுத்திட்டு எத்தரமும் ஆட்கொள்வான்
பங்குஉலவு கோதையும் தானும் பணிகொண்ட
கொங்குஉலவு கொன்றைச் சடையான் குணம்பரவிப்
பொங்குஉலவு பூண்முலையீர்! பொன்ஊசல் ஆடாமோ 169

167. உன்னற்கு அரிய: நினைப்பதற்கு அருமையான. மன்னி. நிலைபெற்று. பொலிந்து: விளங்கி. பன்னி: பலகாலும் சொல்லி. பணிந்து இறைஞ்ச: தாழ்ந்து வணங்க. பற்று: தொடர்பு. அன்னத்தின்மேல் ஏறி: அன்னப் பறவை போன்ற ஊஞ்சலின் மீது ஏறி. என் அத்தன்: என் தகப்பன்.

168. கோல வரைக்குடுமி வந்து: அழகிய கைலை மலையின் உச்சியினின்றும் இறங்கிவந்து. குவலயம்: உலகம். சால: மிக. தாழ் கடலின் மீது எழுந்து: ஆழமான கடலின் அலைபோல மேலே கிளம்பி. ஞாலம் மிக: உலகம் மேம்பாடு அடைய.

169. தனிஉருவம்: ஒப்பற்றவடிவம். ஆட்கொள்வான்: அடிமை கொள்ளும் பொருட்டு. கோதை: மாலையணிந்த பெண்; இங்கு உமா தேவி. பணிகொண்ட: ஏவலராக ஏற்றுக் கொண்ட. கொங்கு: தேன்.

அன்னைப் பத்து

கலி விருத்தம்

கண்அஞ் சனத்தர் கருணைக் கடலினர்
உள்ளின்று உருக்குவர் அன்னை என்னும்;
உள்ளின்று உருக்கி உலப்புஇலா ஆனந்தக்
கண்நீர் தருவரால் அன்னை என்னும்.

170

நித்தம் மனுவர் நிரம்ப அழகியர்
சித்தத்து இருப்பரால் அன்னை என்னும்;
சித்தத்து இருப்பர் தென்னன் பெருந்துறை
அத்தர்ஆ னந்தரால் அன்னை என்னும்.

171

நீண்ட கரத்தர் நெறிதரு குஞ்சியர்
பாண்டிநல் நாடரால் அன்னை என்னும்;
பாண்டிநல் நாடர் பரந்துஎழு சிந்தையை
ஆண்டுஅன்பு செய்வரால் அன்னை என்னும்.

172

அன்னைப்பத்து: இது கடவுளைக் காதலித்த மகள், தாயை
நோக்கிக் கூறுவதாக ஆக்கப்பட்ட பத்துப் பாசுரங்கள் கொண்டது.

170. கண் அஞ்சனத்தர்: கண்ணில் மை அணிந்தவர். உள்
நின்று: என் மனத்துள்ளே நின்று. அன்னை: தாயே. என்னும்:
என்று சொல்வான். உலப்புஇலா: வறாது.

171. நித்தம் மனுவர்: நித்தியக் கல்யாணக்கோலம் உடைய
வர். சித்தம்: மனம்.

172. நீண்டகரத்தர்: முழந்தானத் தொடும் நீண்ட கைகளை
உடையவர். நெறிதரு குஞ்சியர்: அடர்ந்த தலை முடியினர்.
பரந்து எழு சிந்தையை: எங்கும் அலைந்து திரியும் மனத்தை.

தையல்ஓர் பங்கினர் தாபத வேடத்தர்
ஐயம் புகுவரால் அன்னே என்னும்;
ஐயம் புகுந்தவர் போதலும் என்உள்ளம்
நையும் இதுஎன்னே அன்னே என்னும்.

173

கொன்றை மதியமும் கூவிள மத்தமும்
துன்றிய சென்னியர் அன்னே என்னும்;
துன்றிய சென்னியர் மத்தம்உன் மத்தமே
இன்றுஎனக்கு ஆனவாறு அன்னே என்னும்.

174

173. தையல்: பார்வதி. தாபதவேடம்: தவத் திரு மேனி.
ஐயம்: பிச்சை. போதலும்: செல்லுதலும். நையும்: வருந்தும்.

174. கொன்றை: கொன்றைமாலை. மதியம்: சந்திரன்.
கூவிளம்: வில்வம். மத்தம்: ஊமத்தம்பூ. துன்றிய: நெருங்கிய.
சென்னி: தலை. மத்தமாகிய ஊமத்தை எனக்கு உன்மத்தத்தை
உண்டாக்கிவிட்டது.

குயில் பத்து

அறுசீர் விருத்தம்

ஏர்தரும் ஏழ்உலகு ஏத்த
எவ்உரு வும்தன் உருவாம்
ஆர்கலி சூழ்தென் இலங்கை
அழகுஅமர் வண்டோ தரிக்குப்
பேர்அருள் இன்பம் அளித்த
பெருந்துறை மேய பிராணைச்
சீரிய வாயால் குயிலே!
தென்பாண்டி நாடனைக் கூவாய்!

175

தேன்பழச் சோலை பயிலும்
சிறுகுயி லே! இது கேள்நீ
வான்பழித்து இம்மண் புகுந்து
மனிதரை ஆட்கொண்ட வள்ளல்
ஊன்பழித்து உள்ளம் புகுந்துள்ள
உணர்வது வாய ஒருத்தன்
மான்பழித்து ஆண்டமென் நோக்கி
மணுளனை நீவரக் கூவாய்!

176

குயில் பத்து: குயிலைப் பார்த்துக் கூறும் பதிகம்.

175. ஏர்தரும்: அழகு கொண்ட. ஆர்கலி: நிறைந்த ஒலியை உடைய கடல். வண்டோதரி: இராவணன் மனைவியாகிய சிவனடியாள்.

176. தேன்பழச் சோலை பயிலும்: தேன் பொருந்திய கனிக் காவிலே பறக்கும். இதுகேள்: நான் சொல்லும் இதைக் கேட்பாயாக. வான்பழித்து: வின்னை இகழ்ந்து. ஊன்பழித்து: உடம்பை இழித்து. உணர்வதுவாய: அறிவோடு கலந்த. மான்பழித்து: மானின் கண்ணை ஏசி. மென் நோக்கி: மெல்லிய விழியினுள். மணுளன்: நாயகன்.

இன்பம் தருவன் குயிலே!

ஏழ்உல கும்முழுது ஆளி
அன்பன் அழுது!அளித்து ஊறும்
ஆனந்தன் வான்வந்த தேவன்
நன்பொன் மணிச்சுவடு ஒத்த
நற்பரி மேல்வரு வாணைக்
கொம்பில் மிழற்றும் குயிலே!
கோகழி நாதனைக் கூவாய்!

177

உன்னை உகப்பன் குயிலே!

உன்துணைத் தோழியும் ஆவன்
பொன்னை அழித்தநல் மேனிப்
புகழில் திகழும் அழகன்
மன்னன் பரிமிசை வந்த
வள்ளல் பெருந்துறை மேய
தென்னவன் சேரலன் சோழன்
சீர்ப்புயங் கன்வரக் கூவாய்!

178

177. இன்பம் தருவன் குயிலே: குயிலே உனக்கு இன்பம் பெருக்குவேன். ஆளி: ஆள்பவன். ஊறும்: அடியார் உள்ளத்திலே ஊறுகின்ற. நன்பொன்: நல்ல தங்கம். மணி: இரத்தினம். சுவடு ஒத்த: அடையாளம் உடைய. நற்பரி: சாதிக்குதிரை. தங்கரும் மணிகளும் இறைத்தது போன்ற நிறமும் வடிவமும் கொண்ட குதிரை என்பது கருத்து. சொம்பின் மிழற்றும் குயிலே: மரக்கிளைகளிலே இருந்து இசை பயிலும் குயிலே. கோகழிநாதன்: பெருந்துறையில் மேயபிரான். கூவாய்: கூவுவாயாக.

178. உகப்பன்: விரும்புவேன். அழித்த: ஒளி மங்கச் செய்த. தென்னவன்: பாண்டியன். சேரலன்: சேர மன்னன். புயங்கள்: பாம்புகளை அணிந்தவன்:

வாஇங்கே நீசூயில் பிள்ளாய்!
 மாலொடு நான்முகன் தேடி
 ஒவிஅவர் உன்னி நிற்ப
 ஒண்தழல் விண்பிளந்து ஓங்கி
 மேவிஅன்று அண்டம் கடந்து
 விரிசுடர் ஆய்நின்ற மெய்யன்
 தாவி வரும்பரிப் பாகன்
 தாழ்சடை யோன்வரக் கூவாய்!

179

கொந்துஅண வும்பொழில் சோலைக்
 கூங்குயி லே!இது கேள்நீ
 அந்தணன் ஆகிவந்து இங்கே
 அழகிய சேவடி காட்டி
 எந்தமர் ஆம்இவன் என்றுஇங்கு
 என்னையும் ஆட்கொண்டு அருளும்
 செந்தழல் போல்திரு மேனித்
 தேவர் பிரான்வரக் கூவாய்!

180

179. ஒவி: ஒழிந்து. உன்னி: எண்ணி. ஒண்தழல் விண்
 பிளந்து ஓங்கி: ஒளி நெருப்பாக வாளைக் கீறிக் கொண்டு நிமிர்ந்து.
 அண்டம் கடந்து: எல்லா உலகங்களையும் ஊடுருவி.

180. கொந்து: பூங்கொத்து. அணவுதல்: நெருங்குதல். கூம்
 குயில்: கூவுங் குயில். எம் தமர் ஆம் இவன் என்று: எமது உறவினர்
 களுள் இவனும் ஒருவன் ஆவன் என்று. இங்கு: இவ்விடத்திலேயே.
 செந்தழல் போல் திருமேனி: செவ்விய நெருப்புப் போன்ற திரு
 உருவம்.

திருத் தசாங்கம் நேரிசை வெண்பா

பெயர்

ஏர்ஆர் இளங்கிளியே! எங்கள் பெருந்துறைக்கோன்
சீர்ஆர் திருநாமம் தேர்ந்து உரையாய்!—ஆரூர்
செம்பெருமான் வெண்மலரான் பாற்கடலான் செப்பு வபோல்
எம்பெருமான் தேவர்பிரான் என்று. 181

நாடு

ஏதம்இலா இன்சொல் மரகதமே! ஏழ்பொழிற்கும்
நாதன் நமைஆள் உடையான் நாடு உரையாய்—காதலவர்க்கு
அன்பு ஆண்டு மீளா அருள்புரிவான் நாடு என்றும்
தென்பாண்டி நாடே தெளி. 182

ஊர்

தாதுஆடு பூஞ்சோலைத் தத்தாய்! நமைஆளும்
மாதுஆடும் பாகத்தன் வாழ்பதிஎன்?—கோதாட்டிப்
பத்தர்எலாம் பார்மேல் சிவபுரம்போல் கொண்டாடும்
உத்தர கோசமங்கை ஊர். 183

திருத்தசாங்கம்: அரசனுக்கு உரிய பத்து உறுப்புக்கள்.

181. நாமம்: பெயர். தேர்ந்து: ஆராய்ந்து. உரையாய்: சொல்வாயாக. ஆரூர்: திருவாரூரில் வீற்றிருக்கின்ற கடவுளானவன். செம்பெருமான்: உருத்திரனும். வெண்மலரான்: பிரமனும். பாற்கடலான்: திருமாலும். செப்பு வபோல்: சொல்வது போல்.

182. ஏதம்: குற்றம். மரகதம்: பச்சைக்கிளி. பொழில்: உலகம். காதலவர்: மெய்யடியார். மீளா: மீண்டுபிறவா. தென்பாண்டி நாடு: தமிழ் நாட்டின் தெற்கே பொருந்திய பாண்டிய நாடு. தெளி: தேறுவாயாக.

183. தாது ஆடு: மகரந்தப் பொடி தங்கிய. தத்தாய்: கிளியே. பதி: ஊர். கோதாட்டி: பாராட்டி. பார்: பூமி.

ஆறு

செய்யவாய்ப் பைஞ்சிறகின் செல்விநம்! சிந்தைசேர்
ஐயன் பெருந்துறையான் ஆறுஉரையாய்?-தையலாய்
வான்வந்த சிந்தை மலம்கழுவ வந்துஇழியும்
ஆனந்தம் காண்உடையான் ஆறு.

184

மலை

கிஞ்சகவாய் அம்சுகமே! கேடுஇல் பெருந்துறைக்கோன்
மஞ்சன் மருவும் மலைபகராய்!-நெஞ்சத்து
இருள்அகல வாள்வீசி இன்புஅமரும் முத்தி
அருளும்மலை என்பதுகாண் ஆய்ந்து.

185

ஊர்தி

இப்பாடே வந்துஇயம்பு! கூடுபுகல்! என்கிளியே!
ஒப்புஆடாச் சீர்உடையான் ஊர்வதுஎன்னே!-எப்போதும்
தேன்புரையும் சிந்தையராய்த் தெய்வப்பெண் ஏத்திசைப்ப
வான்புரவி ஊரும் மகிழ்ந்து.

186

184. பைஞ் சிறகின் செல்வி: பசிய சிறகையுடைய திருவே.
செல்வினைக் கிளியை அன்போடு அழைக்கின்றார். தையலாய்:
பெண்ணே. உள்ள அருக்கைக் கழுவ வந்து பொருந்தும் மகிழ்ச்சிப்
பெருக்கே, உடையானுக்கு நதியாகும் என்பது கருத்து.

185. கிஞ்சுகம்: சிவப்பு. அம்சுகம்: அழகிய கிளி. வாள்வீசி:
ஒளிபரப்பி. முத்தி அருளும் மலை: வீடுதரும் மலை.

186. பாடு: பக்கம். கூடுபுகல்: கூட்டுக்குள் நுழையாதே.
ஒப்பு ஆடா: ஈடு இல்லாத. ஊர்வது: செலுத்தும் வாகனம். புரை:
ஒத்த. வான்புரவி: ஆகாயக் குதிரை.

படை

கோல்தேன் மொழிக்கிள்ளாய்! கோதுஇல் பெருந்துறைக்கோன்
மாற்றுரை வெல்லும் படைபகராய்!—ஏற்றூர்
அழுக்குஅடையா நெஞ்கஉருக மும்மலங்கள் பாயும்
கழுக்கடைகாண் கைக்கொள் படை. 187

முரசு

இன்பால் மொழிக்கிள்ளாய்! எங்கள் பெருந்துறைக்கோன்
முன்பால் முழங்கும் முரசுஇயம்பாய்!—அன்பால்
பிறவிப் பகைகலங்கப் பேர்இன்பத்து ஓங்கும்
பருமிக்க நாதப் பறை. 188

மாலை

ஆய மொழிக்கிள்ளாய்! அள்ளுறும் அன்பர்ப்பால்
மேய பெருந்துறையான் மெய்த்தார்என்?—தீயவினை
நாளும்அணு காவண்ணம் நாயேனை ஆள்உடையான்
தாளிஅறு காம்உவந்த தார். 189

கொடி

சோலைப் பசங்கிளியே! தூநீர்ப் பெருந்துறைக்கோன்
கோலம் பொலியும் கொடிகூடும்!—சாலவும்
ஏதிலார் துண்என்ன மேல்விளங்கி ஏர்காட்டும்
கோதுஇலா ஏரும் கொடி. 190

187. கோல்தேன்: கொம்புத் தேன். கோது: குற்றம். மாற்றூர்: பகைவர். படை: ஆயுதம். பகராய்: சொல்வாயாக. ஏற்றூர்: இரந்து அருள் பெற்றவர். மும்மலங்கள் பாயும்: மூன்று மலங்களையும் பாய்ந்து தொலைக்கும். கழுக்கடை: திரிதலம்.

188. இன்பால்: இனிய பாலனைய. முன்பால்: முன் பக்கம். அன்பால்: அன்பினாலே. பருமிக்க: மிகப் பெரிய. நாதம்: ஓசை.

189. ஆயமொழிக் கிள்ளாய்: ஆராய்ந்த சொல்லையுடைய கிளியே. அள் ஊறுதல்: வாய் ஊறுதல். தார்: மாலை. தாளிஅறுகு: கொடியறுகு. உவந்த: விரும்பிய.

190. தூ: பரிசுத்தம். கோலம்: அழகு. பொலிதல்: விளங்கு தல். சால: மிக. ஏதிலார்: எதிரிகள். துண்என்ன: நடுநடுங்க.

திருப்பள்ளி எழுச்சி

எண்சீர் விருத்தம்

போற்றிஎன் வாழ்முதல் ஆகிய பொருளே!

புலர்ந்தது பூங்கழற்கு இணைதுணை மலர்கொண்டு

ஏற்றிநின் திருமுகத்து எமக்குஅருள் மலரும்

எழில்நகை கொண்டுநின் திருவடி தொழுகோம்;

சேற்றுஇதழ்க் கமலங்கள் மலரும்தண் வயல்கூழ்

திருப்பெருந் துறைஉறை சிவபெரு மானே!

ஏற்றுஉயர் கொடிஉடை யாய்!எனை உடையாய்!

எம்பெரு மான்!பள்ளி எழுந்துஅரு ளாயே! 191

திருப்பள்ளி எழுச்சி: துயில் நீத்து எழும்படி இறைவனை நோக்கிப் பாடுவது.

191. போற்றி: வணக்கம். வாழ்முதல்: வாழ்க்கைக்கு ஆதி. புலர்ந்தது: விடிந்தது. இணை: ஒத்த. துணை: இரண்டு. அருள் மலரும்: கருணை பூக்கும். எழில் நகை: அழகுப் புன்சிரிப்பு. தொழுகோம்: வணங்குவோம். சேறு: சகதி. கமலம்: தாமரை. தண்வயல்கூழ்: குளிர்ந்த பண்ணை தழ்ந்த. உறை: தங்குகின்ற. ஏற்று உயர் கொடி: சிறந்த இடபக்கொடி. பள்ளி எழுந்தருளாய்: துயில் விட்டு எழுந்து கருணை செய்வாயாக.

அருணன்இந் திரன்திசை அணுகினன் இருள்போய்

அகன்றது உதயம்நின் மலர்த்திரு முகத்தின்
கருணையின் சூரியன் எழஎழ நயனக்

கடிமலர் மலரமற்று அண்ணல்அம் கண்ஆம்
திரள்நிரை அறுபதம் முரல்வன இவைஓர்

திருப்பெருந் துறைஉறை சிவபெரு மானே!
அருள்நிதி தரவரும் ஆனந்த மலையே!

அலைகட லே!பள்ளி எழுந்துஅரு ளாயே! 192

கூவின பூங்குயில் கூவின கோழி

குருகுகள் இயம்பின இயம்பின சங்கம்
ஓவின தாரகை ஒளிஒளி உதயத்து

ஒருப்படு கின்றது விருப்பொடு நமக்குத்
தேவநற் செறிகழல் தாள்இணை காட்டாய்!

திருப்பெருந் துறைஉறை சிவபெரு மானே!
யாவரும் அறிவுஅரி யாய்!எமக்கு எளியாய்!

எம்பெரு மான்!பள்ளி எழுந்துஅரு ளாயே! 193

192. அருணன்: செங்கதிரோன். இந்தின் திசை: இந்திரனுக்கு உரிய திக்காகிய கிழக்குப் பக்கம். அணுகினன்: புறப்பட்டு விட்டான். அகன்றது உதயம்: புறப்பாட்டு ஒளி எங்கும் பரவி விட்டது. கருணையின்: அருளைப்போல. சூரியன் எழ எழ: ஆதவன் மேல் எழுந்து செல்லச் செல்ல. நயனக் கடிமலர் மலர்: கண்ணைய மணங் கொண்ட தாமரைப்பூ விரிய. கடி: மணம். அண்ணல்: பெருமையில் சிறந்தவன். அம் கண் ஆம்: அழகிய அவ்விடத்தில் தோன்றும். திரள்: கூட்டமான. நிரை: சரம் கோத்ததுபோல. அறுபதம்: வண்டு. முரல்வன: ஒலிக்கின்றன. இவை: இவற்றை. ஓர்: உணர்க. அருள்நிதி: கருணைச் செல்வம்.

193. குருகு: பறவை. இயம்பின: ஒலித்தன. சங்கம்: காலைச் சங்கு. ஓவின: மறைநங் விட்டன. தாரகை ஒளி: நட்சத்திர வெளிச்சம். ஒளி உதயத்து ஒருப்படுகின்றது: உதயத்து வெளிச்சம் உண்டாகிவிட்டது. தேவ: இறைவா. செறிகழல்: வீரக்கழல் பொருந்திய. காட்டாய்: காட்டியருளுக.

இன்னிசை வீணையர் யாழினர் ஒருபால்
 இருக்கொடு தோத்திரம் இயம்பினர் ஒருபால்
 துன்னிய பிணைமலர்க் கையினர் ஒருபால்
 தொழுகையர் அழுகையர் துவள்கையர் ஒருபால்
 சென்னியில் அஞ்சலி கூப்பினர் ஒருபால்
 திருப்பெருந் துறைஉறை சிவபெரு மானே!
 என்னையும் ஆண்டுகொண்டு இன்அருள் புரியும்
 எம்பெரு மான்! பள்ளி எழுந்துஅரு ளாயே! 194

பூதங்கள் தோறும்நின் ருய்ளனின் அல்லால்
 போக்குஇலன் வரவுஇலன் எனநினைப் புலவோர்
 கீதங்கள் பாடுதல் ஆடுதல் அல்லால்
 கேட்டுஅறி யோய்உனைக் கண்டுஅறி வாரை,
 சீதங்கொள் வயல்திருப் பெருந்துறை மன்னு!
 சிந்தனைக் கும்அரி யாய்! எங்கள் முன்வந்து
 ஏதங்கள் அறுத்தெமை ஆண்டுஅருள் புரியும்
 எம்பெரு மான்! பள்ளி எழுந்துஅரு ளாயே! 195

194. வீணையர் ஒரு பக்கம் யாழினர் ஒரு பக்கம் என்றதனால் வீணை வேறு யாழ் வேறு ஆகின்றது. ஒரு பால்: ஒரு பக்கம். இருக்கு: வேத மந்திரம். தோத்திரம்: வழிபாட்டுப் பாடல்கள். துன்னிய பிணைமலர்க் கையினர்: நெருங்கக் கட்டிய மாலைகைக் கையிலே ஏந்தி நிற்போர். துவள்கையர்: வளைந்து வளைந்து, ஆட்டம் போடுகின்றவர். சென்னியில் அஞ்சலி கூப்பினர்: தலைமீது கை சேர்த்து வணங்கினவர்.

195. பூதங்கள் தோறும்: பஞ்ச பூதங்களிலும். அல்லால்: அல்லாமல். போக்கு இலன். வரவு இலன்: இறப்பு இல்லாதவன், பிறப்பும் இல்லாதவன். புலவோர்: அறிஞர். கேட்டு அறியோம் உணக்கண்டு அறிவாரை: உன்னைக் கண்ணுல் கண்டு அறிந்தவர்களை இதுவரைக் கேள்விப்பட்டதே இல்லை. சீதம்: குளிர்ச்சி. மன்னு: அரசே. சிந்தனைக்கும் அரியாய்: மனத்திற்கும் எட்டாதவனே. ஏதங்கள்: குற்றங்கள்.

பப்புஅற வீட்டுஇருந்து உணரும்தின் அடியார்
 பந்தனை வந்துஅறுத் தார்அவர் பலரும்
 மைப்புஉறு கண்ணியர் மானுடத்து இயல்பின்
 வணங்குகின் றூர்அணங் கின்மண வாளா!
 செப்புஉறு கமலங்கள் மலரும்தண் வயல்குழ்
 திருப்பெருந் துறைஉறை சிவபெரு மானே!
 இப்பிறப்பு அறுத்தெமை ஆண்டுஅருள் புரியும்
 எம்பெரு மான்!பள்ளி எழுந்துஅரு ளாயே! 196

அதுபழச் சுவைஎன அமுதென அறிதற்கு
 அரிதுஎன எளிதுஎன அமரரும் அறியார்;
 இதுஅவன் திருஉரு இவன்அவன் எனவே
 எங்களை ஆண்டுகொண்டு இங்குஎழுந்து அருளும்
 மதுவளர் பொழில்திரு உத்தர கோச
 மங்கைஉள் ளாய்!திருப் பெருந்துறை மன்னா!
 எதுஎமைப் பணிகொளும் ஆறுஅது கேட்போம்;
 எம்பெரு மான்பள்ளி எழுந்துஅரு ளாயே! 197

196. பப்பு அற: மன விரிவு நீங்க. பப்பு. பரப்பு என்பதன்
 இடைக்குறைவு. வீட்டிருந்து: பற்று விட்ட நிலையிலிருந்து. பந்தனை:
 பாசத்தனை. மைப்பு உறு: மைத் தன்மை பெற்ற; மை தீட்டிய.
 அணங்கின் மணவாளா: உமையாள் கணவா. செப்பு உறு
 கமலங்கள்: சிமிறை ஒத்த தாமரைகள்.

197. அது: அப்பரம் பொருள். அமரரும் அறியார்: தேவர்
 களும் அறியமாட்டார்.

முந்திய முதல்நடு இறுதியும் ஆனாய்
 மூவரும் அறிகிலர்! யாவர்மற்று அறிவார்?
 பந்துஅணை விரலியும் நீயும்நின் அடியார்
 பழங்குடில் தொறும்எழுந்து அருளிய பரனே!
 செந்தழல் புரைதிரு மேனியும் காட்டித்
 திருப்பெருந் துறைஉறை கோவிலும் காட்டி
 அந்தணன் ஆவதும் காட்டிவந்து ஆண்டாய்!
 ஆர்அமு தே!பள்ளி எழுந்துஅரு ளாயே! 198

விண்அகத் தேவரும் நண்ணவும் மாட்டா
 விழுப்பொரு ளே!உன தொழுப்புஅடி யோங்கள்
 மண்அகத் தேவந்து வாழச்செய் தானே!
 வண்திருப் பெருந்துறை யாய்!வழி அடியோம்
 கண்அகத் தேநின்று களிதரு தேனே!
 கடல்அமு தே!கரும் பே!விரும்பு அடியார்
 எண்அகத் தாய்!உல குக்குஉயிர் ஆனாய்!
 எம்பெரு மான்!பள்ளி எழுந்துஅரு ளாயே! 199

198. முந்திய: முற்பட்ட. மூவர்: மும்முர்த்திகள். பந்து அணை விரலி: பந்தை அணைக்கின்ற விரல்களையுடைய உமையாள். பழம் குடில் தொறும்: பழைய குடிசை தொறும். செந்தழல் புரை: செந்நெருப்பை ஒத்த. ஆர் அமுதே: நிறைந்த அமரின் உணவாகிய அமிழ்தமே.

199. நண்ண: அடைய. விழு: மேனான. உன தொழுப்பு அடியோங்கள்: உனது தொண்டு செய்யும் அடிமைகளாகிய நாங்கள். வண்: வளம். வழி அடியோம்: பரம்பரை அடியார்கள். களி: மகிழ்ச்சி. எண் அகத்தாய்: எண்ணத்தில் உறைவாய்.

புவனியில் போய்ப்பிற வாமையில் நாள்நாம்

போக்குகின் றோம்அவ மேஇந்தப் பூமி

சிவன்உய்யக் கொள்கின்ற ஆறுஎன்று நோக்கித்

திருப்பெருந் துறைஉறை வாய்திரு மாலாம்

அவன்விருப்பு எய்தவும் மலரவன் ஆசைப்

படவுநின் அலர்ந்தமெய்க் கருணையும் நீயும்

அவனியில் புகுந்துஎமை ஆட்கொள வல்லாய்!

ஆர்அமு தே!பள்ளி எழுந்துஅருளாயே!

200

200. புவனி: பூஉலகம். பிறவாமையில்: பிறக்காமையாலே. அவமே: வீணாக. அவனி: உலகம். சிவபெருமான் இப்பூ உலகத்தில் உயிர்களை ஆட்கொள்கின்ற வகையை அறிந்து திருமாலும் பிரமனும் வாழ்நாளை வீணுக்காமல் இவ்உலகில் பிறந்து உய்ய ஆசைப்படுகின்றனர் என்பது கருத்து.

கோயில் மூத்த திருப்பதிகம்

அறுசீர் விருத்தம்

உடையாள் உன்தன் நடுஇருக்கும்
உடையாள் நடுஉள் நீ இருத்தி
அடியேன் நடுவுள் இருவீரும்
இருப்ப தானால் அடியேன்உன்
அடியார் நடுவுள் இருந்திடுநல்
அருளைப் புரிபொன் அம்பலத்துளம்
முடியா முதலே என்கருத்து
முடியும் வண்ணம் முன் தின்றே.

201

முன் தின்று ஆண்டாய் எனைமுன்னம்
யானும் அதுவே முயல்வுற்றுப்
பின் தின்று ஏவல் செய்கின்றேன்
பிற்பட்டு ஒழிந்தேன் பெம்மானே!
என் தின்று அருள்இ வர நின்று
போந்திடு என்ன விடில் அடியார்
உன் தின்று இவன்யார் என்னரோ
பொன் அம் பலக்கூத்து உகந்தானே

202

கோயில்மூத்த திருப்பதிகம்: கோயில் என்பது சிதம்பரம்.
சிதம்பர நடேசனைப் பாடும் முதன்மையான பதிகம் இது.

201. உடையாள்: எம்மை ஆளுடைய உமையவள். உன்
தன் நடுஇருக்கும்: உன்ஊடே கலந்து இருக்கின்றாள். உடையாள்
நடுவுள் நீ இருத்தி: அவளிடத்து நீ இருக்கின்றாய். அடியேன்
நடுவுள்: என்னுள்ளே. இருவீரும்: நீங்கள் இருவரும். இருந்திடும்
நல் அருளைப்புரி: என்றும் நிலத்திருக்கின்ற நல்ல கருணைபுச்
செய்வாயாக. முடியா முதலே: ஈழில்லாத முதல்வனே.

202. பிற்பட்டு ஒழிந்தேன்: பிள் தங்கியிட்டேன். என் தின்று:
என்னுடன் கலந்து நின்று. அருள் இவர: கருணை மேம்பட. போந்திடு
என்னுவிடில்: வா என அழைக்காவிட்டால்.

100

திரு வாசகத் தேன்

உகந்தா னேஅன்பு உடைஅடிமைக்கு
 உருகா உள்ளத்து உணர்விலியேன்
 சகந்தான் அறிய முறைஇட்டால்
 தக்க வாறுஅன்று என்னாரோ
 மகந்தான் செய்து வழிவந்தார்
 வாழ வாழ்ந்தாய் அடியேற்குஉன்
 முகந்தான் தாரா விடில்முடிவேன்
 பொன்அம் பலத்துஎம் முழுமுதலே!

203

ஏசா நிற்பர் என்னைஉனக்கு
 அடியான் என்று பிறர்எல்லாம்

பேசா நிற்பர் யான்தானும்
 பேணு நிற்பேன் நின்அருளே

தேசா நேசர் சூழ்ந்துஇருக்கும்
 திருஓ லக்கம் சேவிக்க

ஈசா பொன்னம் பலத்துஆடும்
 எந்தாய்! இனித்தான் இரங்காயே!

204

203. உகந்தானே: விரும்பியவனே: உணர்வு இலியேன்: அறிவு இல்லாதவனாகிய யான். சகம்: உலகம். மகம்: வேள்வி. வழி வந்தார்: நல் தெறிக்கு வந்தவர். முகந்தான் தாராவிடில்: திரு முகத்தைக் காட்டாவிடில். முடிவேன்: இறப்பேன்.

204. ஏசாநிற்பர்: மெய் உணர்ந்தோர் எனது தகுதி இன்மை கண்டு வைவர். அன்பன் என்று பிறர் எல்லாம் பேசா நிற்பர்: மற்றையோர் அன்புடையவன் என்று பேசுவர். பேணு நிற்பேன்: விரும்பி நிற்கின்றேன். தேசா: ஒளி வடிவினனே. ஓலக்கம்: சபை. இரங்காய்: இரங்கி அருளுக.

இரங்கும் நமக்குஅம் பலக்கூத்தன்
 என்றுஎன்று ஏமாந்து இருப்பேனை
 அருங்கற் பனைகற் பித்துஆண்டாய்!
 ஆள்வார் இலிமாடு ஆவேனோ?
 நெருங்கும் அடியார் கனும்நீயும்
 நின்று நிலாவி வினையாடும்
 மருங்கே சார்ந்து வரஎங்கள்
 வாழ்வே! வாஎன்று அருளாயே!

205

அருளாது ஒழிந்தால் அடியேனை
 அஞ்சேல் என்பார் ஆர்இங்கு;
 பொருளா என்னைப் புகுந்துஆண்ட
 பொன்னே! பொன்னம் பலக்கூத்தா!
 மருள்ஆர் மனத்தோடு உனைப்பிரிந்து
 வருந்து வேனை வாஎன்றுஉன்
 தெருள்ஆர் கூட்டம் காட்டாயேல்
 செத்தே போனால் சிரியாரோ?

206

205. ஆள்வார் இலி மாடு ஆவேனோ: செலுத்துபவர் இல்லாத
 மாடுபோலத் திரிவேனோ. நிலாவி: விளங்கி. மருங்கே சார்ந்து வர:
 பக்கத்திலே பொருந்திவர.

206. அஞ்சேல்: பயப்படாதே. பொருளா: பொருட்படுத்தி.
 மருள்: மயக்கம். தெருள்: அறிவு.

102

திரு வாசகத் தேன்

சிறிப்பார் களிப்பார் தேனிப்பார்
 திரண்டு திரண்டுன் திருவார்த்தை
 விரிப்பார் சேட்பார் மெச்சுவார்
 வெவ்வேறு இருந்துன் திருநாமம்
 தரிப்பார் பொன்அம் பலத்துஆடும்
 தலைவா! என்பார் அவர்முன்னே
 நரிப்பாய் நாயேன் இருப்பேனே
 நம்பி! இனித்தான் நல்காயே!

207

நல்காது ஒழியான் நமக்குஎன்றுன்
 நாமம் பிதற்றி நயனநீர்
 மல்கா வாழ்த்தா வாய்குமுரு
 வணங்கா மனத்தால் நினைந்துஉருகிப்
 பல்கால் உன்னைப் பாவித்துப்
 பரவிப் பொன்னம் பலம்என்றே
 ஒல்கா நிற்கும் உயிர்க்குஇரங்கி
 அருளாய்! என்னை உடையானே?

208

207. களிப்பார்: மகிழ்ச்சி கொள்வார். தேனிப்பார்: தியானிப்பார்கள். வார்த்தை: புகழ்ப் பேச்சு. விரிப்பார்: விரித்துப் பேசுவார். தரிப்பார்: நினைப்பார். நரிப்பாய்: இகழ்ச்சி யுடையேனாய்.

208. பிதற்றி: பலகாலும் சொல்லி. நயன நீர் மல்கா: கண்ணிர் பெருக்கி. வாழ்த்தா: வார்த்தி. வாய் குமுறு: வாய் குமுறி. வணங்கா: வணங்கி. பல்கால்: பலமுறையும். பாவித்து: எண்ணி. ஒல்கா: தளர்ந்து.

கோயில் திருப் பதிகம்

எழு சீர் விருத்தம்

மாறிநின்று என்னை மயக்கிடும் வஞ்சப்
 புலன்ஐந்தின் வழிஅடைத்து அமுதே
 ஊறிநின்று என்உள் எழுபரம் சோதி!
 உள்ளவா காணவந்து அருளாய்!
 தேறலின் தெளிவே! சிவபெரு மானே!
 திருப்பெருந் துறைஉறை சிவனே!
 ஈறுஇலாப் பதங்கள் யாவையும் கடந்த
 இன்பமே! என்னுடை அன்பே!

209

அன்பினால் அடியேன் ஆவியோடு ஆக்கை
 ஆனந்தம் ஆய்க்கசிந்து உருக
 என்பரம் அல்லா இன்அருள் தந்தாய்!
 யான்இதற்கு இலன்ஓர்கைம் மாறு
 முன்புமாய்ப் பின்பும் முழுதும்ஆய்ப் பரந்த
 முத்தனே! முடிவுஇலா முதலே!
 தென்பெருந் துறையாய்! சிவபெரு மானே
 சீர்உடைச் சிவபுரத்து அரைசே!

210

கோயில் திருப்பதிகம்: தில்லையைப் பற்றிய பதிகம்.

209. மாறி: எனக்கு மாறுபட்டு. நின்று: நிலைத்து நின்று. என்உள்: எனக்குள்ளே. எழு பரஞ் சோதி: தோன்றும் பேரொளியே. தேறல்: தேன். ஈறு இலாப் பதங்கள்: முடிவு இல்லாத பதவிகள். யாவையும் கடந்த: எல்லாவற்றையும் தாண்டிய.

210. ஆவி: உயிர். ஆக்கை: உடம்பு. என்பரம் அல்லா: எனக்குத் தகுதியில்லாத. பரந்த: பெருகிய. முத்தன்: பாசங்களி னின்றும் நீங்கியவன்,

அரைசனே அன்பர்க்கு; அடினேன் உடைய

அப்பனே! ஆனியோடு ஆக்கை

புரைபுரை கனியப் புகுந்துநின்று உருக்கிப்

பொய்இருள் கடிந்தமெய்ச் சுடரே!

திரைபொரா மன்னும் அமுதத்தெண் கடலே

திருப்பெருந் துறைஉறை சிவனே!

உரைஉணர்வு இறந்துநின்று உணர்வதோர் உணர்வே!

யான்உன்னை உரைக்கும்ஆறு உணர்த்தே! 211

உணர்ந்தமா முனிவர் உம்பரோடு ஒழிந்தார்

உணர்வுக்கும் தெரிவுஅரும் பொருளே!

இணங்குஇலி! எல்லா உயிர்கட்கும் உயிரே!

எனைப்பிறப்பு அறுக்கும்எம் மருந்தே!

திணிந்ததுஓர் இருளில் தெளிந்ததூ வெளியே!

திருப்பெருந் துறைஉறை சிவனே!

குணங்கள்தாம் இல்லா இன்பமே! உன்னைக்

குறுகினேற்கு இனிஎன்ன குறையே! 212

211. புரைபுரைகனிய: மயிர்க்கால் தொறும் நெகிழ்ந்து உருக. கடிந்த: நீக்கிய. திரைபொரா: அலை மோதாத. மன்னும்: நிலை பெற்ற. உரை உணர்வு இறந்து: சொல்லையும் அறிவையும் கடந்து. உரைக்கும் ஆறு: புகழ்ந்து பேசும் வழி. உணர்த்து: தெரியச் செய்.

212. உணர்ந்த: எல்லாம் அறிந்த. உம்பர்: தேவர். ஒழிந்தார்: பிறர். தெரிவு அரும்: தெரிய முடியாத. இணங்கு இலி: இணங்குதல் இல்லாதவன்: எவருடனும் இணங்கிப் போகவேண்டிய நிலைமையைக் கடந்து உயர்ந்தவன். மருந்து: அருதம். திணிந்தது ஓர் இருள்: நெருங்கிய பெரிய இருட்டு. தெளிந்த துவேளி: தெளிவாக நிற்கும் பரிசுத்தமான வானம். குறுகினேற்கு: அடைந்த எடைக்கு.

குறைவுஇலா நிறைவே! கோதுஇலா அமுதே!

ஈறுஇலாக் கொழும்புடர்க் குன்றே!

மறையுமாய் மறையின் பொருளுமாய் வந்துஎன்

மனத்துஇடை மன்னிய மன்னே!

சிறைபெரு நீர்போல் சிந்தைவாய்ப் பாயும்

திருப்பெருந் துறைஉறை சிவனே!

இறைவனே! நீஎன் உடல்துடங் கொண்டாய்!

இனிஉன்னை என்இரக் கேனே!

213

இரந்துஇரந்து உருக என்மனத்து உள்ளே

எழுகின்ற சோதியே! இமையோர்

சிரந்தனில் பொலியும் கமலச்சே வடியாய்!

திருப்பெருந் துறைஉறை சிவனே!

நிரந்தஆ காயம் நீர்நிலம் தீகால்

ஆய்அவை அல்லையாய் ஆங்கே

கரந்ததுஓர் உருவே! களித்தனன் உன்னைக்

கண்உறக் கண்டுகொண்டு இன்றே.

214

213. கோது இளா: குற்றம் அற்ற. ஈறு: முடிவு. கொழும்பு: கடர்க் குன்று: கொழுந்து விட்டெரியும் ஒளி மலை. மறை: வேதம். மன்னிய மன்னே: பொருந்திய நிலை பேறே. சிறை பெரு நீர்: அனை கடந்த வெள்ளம். இரக்கேன்: இரந்து கேட்கப் போகின்றேன்.

214. இரந்து இரந்து உருக: கெஞ்சிக் கெஞ்சி உருகி நிற்க. இமையோர்: தேவர். சிரந்தனில்: தலைமீது. பொலியும். விளங்கும். கமலச் சேவடியாய்: தாமரை போன்ற செவ்விய திருவடியை உடையவனே. நிரந்த: வரிசையான. கால்: காற்று. கரந்தது: மறைந்தது.

இன்றுஎனக்கு அருளி இருள்கடிந்து உள்ளத்து
எழுகின்ற ஞாயிறே போன்று
நின்றநின் தன்மை நினைப்புஅற நினைந்தேன்
நீ அலால் பிறிதும்ற்று இன்மை
சென்றுசென்று அணுவாய்த் தேய்ந்துதேய்ந்து ஒன்று ஆம்
திருப்பெருந் துறைஉறை சிவனே!
ஒன்றும்நீ அல்லை அன்றிஒன்று இல்லை
யார்உன்னை அறியகிற பாரே! 215

பார்பதம் அண்டம் அனைத்தும்ஆய் முனைத்துப்
பரந்ததுஓர் படர்ஒளிப் பரப்பே!
நீர்உறு தீயே! நினைவதேல் அரிய
நின்மலா! நின்அருள் வெள்ளச்
சீர்உறு சிந்தை எழுந்ததுஓர் தேனே!
திருப்பெருந் துறைஉறை சிவனே!
யார்உறவு எனக்குஇங்கு ஆர்அயல் உள்ளார்
ஆனந்தம் ஆக்கும்என் சோதி! 216

215. இருள் கடிந்து: அஞ்ஞான இருளைப் போக்கி. உள்ளத்து எழுகின்ற ஞாயிறே போன்று: மனத்திலே உதிக்கின்ற தூய்மையைப் போல. நினைப்பு அற நினைந்தேன்: வேறு நினைப்பு இன்றி உன்னையே நினைந்தேன். இன்மை: இல்லாதபடி. சென்று சென்று அணுவாய்த் தேய்ந்து தேய்ந்து ஒன்று ஆம்: எல்லாப் பொருள்களுள்ளும் நுழைந்து நுழைந்து அணுவாக நுணுகி நுணுகி எல்லாம் ஒன்றுகிவிட்ட. ஒன்றும் நீ அல்லை: காணப்படும் ஒரு பொருளும் நீ அன்று. அன்றி ஒன்று இல்லை: நீ அல்லாமல் ஒரு பொருளும் இல்லை. அறிய கிற்பார்: அறிய வல்லார். “நினைப்பு அற நினைந்தேன்” என்ற சொல் தொடரை, “நினைப்பு அறவே தான் நினைந்தேன் என்ற நிலை நாடி, அனைத்தும் ஆம் அப்பொருளில் ஆழும் நாள் எந்தாளோ?” என்றும், “சென்று சென்று அணுவாய்த் தேய்ந்து தேய்ந்து ஒன்றும்” என்ற மணிவாசகத்தை, “சென்று சென்றே அணுவாய்த் தேய்ந்து தேய்ந்து ஒன்றுகி, நின்று விடும் என்ற நெறி நிற்கும் நாள் எந்தாளோ?” எனவும் அப்படியே நுகர்ந்து வாயாரப் பாடுகின்றார் தாயுமான அடிகள்:

216. பார்: பூலகம். பதம்: பதவி. அண்டம்: பிற உலகங்கள். முனைத்து: தோன்றி. பரந்தது: படர்ந்தது.

சோதியாய்த் தோன்றும் உருவமே! அருவாம்
 ஒருவனே! சொல்லுதற்கு அரிய
 ஆதியே! நடுவே! அந்தமே! பந்தம்
 அறுக்கும்ஆ னந்தமா கடலே!
 தீதுஇலா நன்மைத் திருஅருட் குன்றே!
 திருப்பெருந் துறைஉறை சிவனே!
 யாதுநீ போவதுஓர் வகைஎனக்கு அருளாய்!
 வந்துநின் இணைஅடி தந்தே.

217

தந்ததுஉன் தன்னை, கொண்டதுஎன் தன்னை,
 சங்கரா! ஆர்கொலோ சதுரர்?
 அந்தம்ஒன்று இல்லா ஆனந்தம் பெற்றேன்;
 யாதுநீ பெற்றதுஒன்று என்பால்?
 சிந்தையே கோவில் கொண்டஎம் பெருமான்!
 திருப்பெருந் துறைஉறை சிவனே!
 எந்தையே! ஈசா! உடல்இடம் கொண்டாய்!
 யான்இதற்கு இலன்ஓர்கைம் மாறே

218

217. அருவாம் ஒருவனே: உருவம் அற்ற ஒப்பற்றவனே. சொல்லுதற்கு அரிய: சொல்ல முடியாத. அந்தம்: முடிவு. பந்தம்: கட்டு. அருட் குன்று: கருணை மலை. யாது நீ போவது: நீ செல்வது என்ன முறை.

218. சதுரர்: சாமர்த்தியம் வாய்ந்தவர். 'உன்னைத் தந்து என்னை நீ வாங்கிக் கொண்டாய்; சங்கரா! நம் இருவரும் யார் கெட்டிக்காரர்? உன்னை எனக்குத் தந்தமையால் முடிவு இல்லாத ஆனந்தம் எனக்கு. என்னைக் கொண்டனாயால் நீ பெற்ற பயன் என்ன?' என்று கேட்கின்றார் அடிகள். ஆம்! பண்டம் மாற்றுதல் நடந்தது. மாணிக்கவாசகரைச் சிவபிரான் பெற்றார். சிவன், தன்னை மாணிக்கவாசகர்க்குக் கொடுத்தார். இலாபம் யாருக்கு? கடவுளுக்குல்ல; அடியாருக்குத்தான்.

செத்திலாப் பத்து எண்சீர் விருத்தம்

பொய்யனேன் அகம்நெகப் புகுந்துஅமுது ஊறும்

புதும லர்க்கமல் இணைஅடி பிரிந்தும்

கையனேன் இன்னும் செத்திலேன் அந்தோ!

விழித்திருந்து உள்ளக் கருத்தினை இழந்தேன்;

ஐயனே! அரசே! அருட்பெருங் கடலே!

அத்த னே!அயன் மாற்குஅறி யொண்ணச்

செய்யமே னியனே! செய்வனக அறியேன்

திருப்பெ ருந்துறை மேவிய சிவனே!

219

புலைய னேனையும் பொருள்ளன நினைந்துஉன்

அருள்பு ரிந்தனை புரிதலும் களித்துத்

தலையி னுலநடந் தேன்விடைப் பாகா!

சங்க ரா!எண்ணில் வானவர்க்கு எல்லாம்

நிலைய னே!அலை நீர்விடம் உண்ட

நித்த னே!அடை யார்புரம் எரித்த

சிலைய னே!எனைச் செத்திடப் பணியாய்!

திருப்பெ ருந்துறை மேவிய சிவனே!

220

செத்திலாப் பத்து: சாகவிலையே எனப்படும் பதிகம்.

219. அகம் நெக: உள்ளம் குறையும்படி. கை: வஞ்சகம். செத்திலேன்: சாகாதிருக்கின்றேன். விழித்திருந்து: கண் திறந்திருந்தும். உள்ளக் கருத்து: மனத்தின் எண்ணம்.

220. பொருள்ளன நினைந்து: பொருட்டாக எண்ணி. புரிதலும்: செய்தவுடன். களித்து: மகிழ்ந்து. விடைப் பாகன்: காளையைச் செலுத்துகின்றவன். எண் இல்: கணக்கு இல்லாத. நிலையனே: பற்றுக் கோடானவனே. அலை நீர் விடம்: நிரைகடலில் தோன்றிய நஞ்சு. நித்தன்: என்றும் உள்ளவன். அடையார்: தன்னைச் சேராதவர். புரம்: முப்புரம். சிலையன்: வில்லையுடையவன். எனைச் செத்திடப் பணியாய்: என்னை இறக்குமாறு செய்வாய்.

அறுக்கி லேன்உடல் துணிபட; தீப்புக்கு
 ஆர்கி லேன்; திரு அருள்வகை அறியேன்;
 பொறுக்கி லேன்உடல்; போக்குஇடம் காணேன்;
 போற்றி போற்றிஎன் போர்விடைப் பாகா!
 இறக்கி லேன்உணைப் பிரிந்து, இனிது இருக்க
 என்செய் கேன்; இது செய்கஎன்று அருளாய்!
 சிறைக்க ணேபுனல் நிலவிய வயல்கூழ்
 திருப்பெ ருந்துறை மேவிய சிவனே!

221

ஞாலம் இந்திரன் நான்முகன் வானவர்
 நிற்க, மற்றுளனை நயந்துஇனிது ஆண்டாய்!
 காலன் ஆர்உயிர் கொண்டபூங் கழலாய்!
 கங்கை யாய்! அங்கி தங்கிய கையாய்!
 மாலும் ஓலம்இட்டு அலறும்அம் மலர்க்கே
 மரக்க ணேனையும் வந்திடப் பணியாய்;
 சேலும் நீலமும் நிலவிய வயல்கூழ்
 திருப்பெ ருந்துறை மேவிய சிவனே!

222

221. அறுக்கிலேன் உடல் துணிபட: என் உடம்பைத் துண்டு
 துண்டாக வெட்டமாட்டேன். தீப்புக்கு ஆர்கிலேன்: நெருப்பில்
 வீழ்ந்து பூரணமாக மாட்டேன். பொறுக்கிலேன் உடல்: உடம்பைத்
 தாங்க மாட்டேன். இறக்கிலேன்: இறந்து போவேன் அல்லேன்.
 சிறைக்கணை: வரப்புகளிலே. புனல்: நீர்.

222. ஞாலம்: உலகம். நயந்து: விரும்பி. காலன்: எமன்.
 பூ கழலாய்: அழகிய திருவடி உடையானே. அங்கி: நெருப்பு.
 மால்: திருமால். ஓலம் இட்டு: சரண் என்று சொல்லி. அம்மலர்.
 அந்தத் திருவடித் தாமரை. மரக்கணைன்: மரத்தால் செய்து
 வைத்த கண்கள் உடையேன். சேல்: மீன். நீலம்: குவளைப்பூ.

அடைக்கலப் பத்து
கலி நிலைத் துறை

வெறுப்பன வேசெய்யும் என்சிறு
மையைநின் பெருமையினால்
பொறுப்பவ னே! அராப் பூண்பவ
னே! பொங்கு கங்கைசடைச்
செறுப்பவ னே! நின் திருஅரு
ளால்என் பிறவியைவேர்
அறுப்பவ னே! உடை யாய்! அடி
யேன்உன் அடைக்கலமே!

223

பொழிகின்ற துன்பப் புயல்வெள்
ளத்தில்தின் கழற்புணைகொண்டு
இழிகின்ற அன்பர்கள் ஏறினர்
வான்யான் இடர்க்கடல்வாய்ச்
சுழிசென்று மாதர்த் திரைபொரக்
காமச் சுறவுஎறிய
அழிகின் றனன்உடை யாய் அடி
யேன்உன் அடைக்கலமே.

224

அடைக்கலப் பத்து: நான் உனக்கு அடைக்கலம் என்று பாடும் பதிகம். அடைக்கலம்: சரணடைதல்.

223. வெறுப்பனவே: அறிஞர் வெறுக்கத் தக்கவற்றையே. சிறுமை: தாழ்ந்த செய்கை. அராப் பூண்பவன். பாம்பை அணிந்தவன். செறுப்பவன்: அடக்குபவன். அடைக்கலம்: சரண்புகின்றோன்.

224. துன்பப் புயல் பொழிகின்ற வெள்ளத்தில்: துன்பமாகிய மேகம் கொட்டுகின்ற நீர்ப் பெருக்கிலே. கழற்புணை: அடியாகிய தெப்பம். இழிகின்ற: நின்றுழியில் இறங்குகின்ற. ஏறினர்: நீங்கிக் கடைத்தேறினர். இடர்க்கடல் வாய்: துன்பக் கடலிடத்தே. சுழிசென்று: சுழியிப்பட்டு. மாதர்த் திரை பொர: மங்கையராகிய அல்லமோத. காமச் சுறவு எறிய: ஆவையாகிய சுருகின் தாக்க.

சுருள்புரி கூழையர் சூழலில்
 பட்டுடன் திறம்மறந்துஇங்கு
 இருள்புரி யாக்கையி லேகிடந்து
 எய்த்தனன்; மைத்தடம்கண்
 வெருள்புரி மான்அன்ன நோக்கிதன்
 பங்க!விண் ணோர்பெருமான்!
 அருள்புரி யாய்!உடை யாய்!அடி
 யேன்உன் அடைக்கலமே.

225

மாவடு வகிர்அன்ன கண்ணிபங்
 கா!நின் மலர்அடிக்கே
 கூவிடு வாய்கும்பிக் கேஇடு
 வாய்தின் குறிப்புஅறியேன்;
 பாஇடை ஆடு குழல்போல்
 கரந்து பரந்ததுஉள்ளம்
 ஆ!கெடு வேன்உடை யாய்!அடி
 யேன்உன் அடைக்கலமே.

226

225. சுருள்புரி கூழையர்: சுருண்ட கூந்தலுடைய தோகையர். சூழல்: சூழ்ச்சி. திறம்: சிறப்பு. இருள் புரி: அறியாமையை உண்டாக்குகின்ற. எய்த்தனன்: இளைத்துப் போனான். மைத்தடங்கண்: மை தீட்டிய விசாலமான கண். வெருள்: பயம். நோக்கி: பார்வையுடையாள்.

226. மா வடு வகிர் அன்ன கண்ணி: மாங்காய் வடுவின் பிளவு நிகர்த்த கண் உடைய உமையாள். கும்பி: நரகம். பா இடை ஆடு குழல் போல் கரந்து பரந்தது உள்ளம்: நூல் இறையில் ஓடி ஓடித்திரியும் குழல்போல உலக இச்சையில் மறைந்து அலைகின்றது என் உள்ளம். ஆ: ஐயோ. கெடுவேன்: நீ ஆட்கொள்ளா விட்டால் கெட்டு ஒழிவேன்.

வழுங்குகின் ருய்க்குடன் அருள் ஆர்
 அமுதத்தை வாரிக்கொண்டு
 விழுங்குகின் றேன்விக்கி னேன்வினை
 யேன்என் விதிஇன்மையால்;
 தழங்குஅருந் தேன்அன்ன தண்நீர்
 பருகத்தந்து உய்யக்கொள்ளாய்!
 அழுங்குகின் றேன்உடை யாய்! அடி
 யேன்உன் அடைக்கலமே.

227

227: வாரிக்கொண்டு: அள்ளிப்பருகி. விக்குதல்: தொண்டை
 யில் தடைப்படுதல். விதி: ஊழ்வினை. தழங்குதல்: சலசலத்தல்.
 தண்நீர்: குளிர்ந்த நீர். பருக: குடிக்க. உய்ய: பிறைக்க.
 அழுங்குகின்றேன்: வருந்துகின்றேன்.

ஆசைப் பத்து

அறுசீர் விருத்தம்

பாரோர் விண்ணோர் பரவி
ஏத்தும் பரனே! பரஞ்சோதி!
வாராய் வாரா உலகம்
தந்து வந்துஆட் கொள்வானே!
பேர்ஆ யிரமும் பரவித்
திரிந்துளம் பெருமான் எனஏத்த
ஆரா அமுதே! ஆசைப்
பட்டேன் கண்டாய் அம்மானே!

228

வெஞ்சேல் அனைய கண்ணூர்தம்
வெகுளி வலையில் அகப்பட்டு
நைஞ்சேன் நாயேன்; ஞானச்
சுடரே! நான்ஓர் துணைகாணேன்;
பஞ்சுஏர் அடியாள் பாகத்து
ஒருவா! பவளத் திருவாயால்
அஞ்சேல் என்ன ஆசைப்
பட்டேன் கண்டாய் அம்மானே!

229

ஆசைப் பத்து: ஆசைப்பட்டேன் என்று கூறும் பதிகம்.

228. பாவி ஏத்துதல்: போற்றித் துதித்தல். வாராஉலகம்: திரும்பப் பிறவா நெறிதரும் வீட்டு உலகம். ஆரா அமுதே: தெவிடாத அமுதமே. ஆசைப்பட்டேன்: ஆசை கொண்டேன். அம்மான்: இறைவன்.

229. வெம் சேல்: விருப்பத்தைத் தருகின்ற மீன். வெகுளி: கோபம். நைஞ்சேன்: நகங்கிப்போனேன். பஞ்சுஏர் அடியாள்: பஞ்சு போன்ற மெல்லிய அழகிய திருவடி உடைய உமையாள்: அஞ்சேல்: பயப்படாதே.

அதிசயப் பத்து

அறுசீர் விருத்தம்

வைப்புமாடு என்றும் மாணிக்கத்து
ஒளிஎன்றும் மனத்துஇடை உருகாதே
செப்பு நேர்முலை மடவர
லியர்தங்கள் திறத்துஇடை நைவேனை,
ஒப்புஇ லாதன உவமனில்
இறந்தன ஒள்மலர்த் திருப்பாதத்து
அப்பன் ஆண்டுதன் அடியரில்
கூட்டிய அதிசயம்கண் டாமே.

230

நீதி ஆவன யாவையும்
நினைக்கிலேன்; நினைப்பவ ரொடும்கூடேன்;
ஏத மேபிறந்து இறந்துஉழல்
வேன்தனை, என்அடி யான்என்று
பாதி மாதொடும் கூடிய
பரம்பரன் நிரந்தர மாய்நின்ற
ஆதி, ஆண்டுதன் அடியரில்
கூட்டிய அதிசயம்கண் டாமே.

231

அதிசயப் பத்து: அதிசயம் பார்த்தோம் என்று சொல்லும் பதிகம். அதிசயம்: வியப்பு.

230. வைப்பு: எய்ப்புக்கு உதவ வைக்கப்பட்ட. மாடு: செல்வம். செப்பு நேர்: சிமிறை ஒத்த. மடவரலியர்: இளம் பெண்கள். திறம்: திறமை. நைதல்: வருந்துதல். உவமனில் இறந்தன: உவமான மாகச் சொல்லக்கூடிய பொருள்களை யெல்லாம் மீறியன. அதிசயம்: வியப்பு. கண்டோம்: பார்த்தோம்.

231. கூடேன்: சேரமாட்டேன். ஏதமே: குற்றமே வடிவாக. நிரந்தரம்: அழிவு இல்லாத தன்மை.

முன்னை என்உடை வல்வினை
 போயிட முக்கணது உடைஎந்தை;
 தன்னை யாவரும் அறிவதற்கு
 அரியவன்; எளியவன் அடியார்க்கு;
 பொன்னை வென்றதோர் புரிசடை
 முடிதனில் இளமதி அதுவைத்த
 அன்னை, ஆண்டுதன் அடியரில்
 கூட்டிய அதிசயம்கண் டாமே. 232

பரவு வார்அவர் பாடுசென்று
 அணைகிலேன்; பன்மலர் பறித்துஏத்தேன்;
 குரவு வார்குழ லார்திறத்
 தேநின்று குடிகெடு கின்றேனை,
 இரவு நின்றுஎரி ஆடிய
 எம்இறை எரிசடை மிளர்கின்ற
 அரவன், ஆண்டுதன் அடியரில்
 கூட்டிய அதிசயம்கண் டாமே. 233

எண்ணி லேன்திரு நாமஅஞ்சு
 எழுத்தும்என் ஏழைமை அதனாலே;
 நண்ணி லேன்கலை ஞானிகள்
 தம்மொடும் நல்வினை நயவாதே;
 மண்ணி லேபிறந்து இறந்துமண்
 ஆவதற்கு ஒருப்படு கின்றேனை,
 அண்ணல் ஆண்டுதன் அடியரில்
 கூட்டிய அதிசயம்கண் டாமே. 234

232. பொன்னை வென்றது ஓர் புரிசடை: பொன்னின் ஒவியைத் தோற்றோடச் செய்த சிவந்த ஒப்பற்ற கட்டப்பட்ட சடை. அன்னை: தாய்நையவன்.

233. பாடு: பக்கம். குரவு: குரவமலர். வார்குழல்: நெடிய கூந்தல். இரவு: இரவிலே. எரி ஆடிய: அனல் ஏந்தி ஆடிய. எரி சடை: நீ ஒத்த சடை. அரவன்: பாம்பினை உடையான்.

234. ஏழைமை அதனாலே: அறியாமையினால். நண்ணிலேன்: சேர்ந்தேன் அல்லேன். கலைஞானிகள்: கலைவல்ல அறிஞர்கள். மண்ணு வதற்கு: மண்ணாகப் போவதற்கு.

புணர்ச்சிப் பத்து

எழுசீர் விருத்தம்

அல்லிக் கமலத்து அயனும் மாலும்

அல்லா தவரும் அமரர்கோனும்

சொல்லிப் பரவும் நாமத் தானைச்

சொல்லும் பொருளும் இறந்தகூடரை

நெல்லிக் கனியைத் தேனைப் பாலை

நிறைஇன் அமுதை அமுதின்கவையை

புல்லிப் புணர்வது என்கொல் லோஎன்

பொல்லா மணியைப் புணர்ந்தே.

235

புணர்ச்சிப் பத்து: இறைவனைப் புணர்வது என்று எனப் பாடும் பதிகம்.

235. அல்லிக் கமலத்து அயன்: அக இதழ்களை உடைய தாமரை அமர்ந்த பிரமன். அல்லாதவர்: அவரல்லாப் பிற தேவர். சொல்லி: புகழ்ந்து. சொல்லும் பொருளும் இறந்த கூடர்: சொல்லுக்கும் அதன் பொருளுக்கும் எட்டாத ஒளி. புல்லி: இறுகத் தழுவி. புணர்வது: சேர்வது. பொல்லாமணி: துளையிடப்படாத ருத்து.

தாதாய்! மூஏழ் உலகி னுக்கும்
 தாயே! நாயேன் தனைஆண்ட
 பேதாய்! பிறவிப் பிணிக்குஓர் மருந்தே!
 பெருந்தேன் பில்க எப்போதும்
 ஏதாம் மணியே என்றுஎன்று ஏத்தி
 இரவும் பகலும் எழிற்பாதப்
 போதுஆய்ந்து அணைவது என்கொல் லோஎன்
 பொல்லா மணியைப் புணர்ந்தே. 236

காப்பாய் படைப்பாய் கரப்பாய் முழுதும்
 கண்ணார் விசும்பின்விண் ணோர்க்கெலாம்
 மூப்பாய் மூவா முதலாய் நின்ற
 முதல்வா! முன்னே எனைஆண்ட
 பார்ப்பா னே!எம் பரமா! என்று
 பாடிப் பாடிப் பணிந்துபாதப்
 பூப்போது அணைவது என்கொல் லோஎன்
 பொல்லா மணியைப் புணர்ந்தே. 237

236. தாதாய் மு ஏழு உலகினுக்கும்: பழையான ஏழு உலகங்கட்கும் தந்தையே. நாயேன் தனைஆண்ட பேதாய்: நாயனைய என்னை ஆட்கொண்ட அறிவிலியே. தாழ்ந்த தன்னை அடிமையென்கொண்ட காரணத்தால் கடவுளைப் பேதை என்கிறார். பெருந்தேன் பில்க: பேரா னந்தத்தேன் பெருக்கெடுக்க. ஏது ஆம் மணியே: எப்பயனும்ஆகின்ற இரத்தினமே. எழில் பாதப் போது: அழகிய திருவடி மலர். ஆய்ந்து: ஆராய்ந்து.

237. கண் ஆர்: இடம் நிறைந்த. விசும்பு: ஆகாயம். மூவா: கிறித் தன்மை பெருத. பார்ப்பான்: அந்தனன். பூப்போது: அழகிய மலர்.

வாழாப் பத்து

எழுசீர் விருத்தம்

பாடிமால் புகழும் பாதமே அல்லால்
 பற்றுநான் மற்றுஇலேன் கண்டாய்!
 தேடிநீ ஆண்டாய்! சிவபுரத்து அரசே!
 திருப்பெருந் துறைஉறை சிவனே!
 ஊடுவது உன்னோடு உவப்பதும் உன்னை
 உணர்த்துவது உனக்குளனக்கு உறுதி;
 வாடினேன் இங்கு வாழ்கிலேன் கண்டாய்!
 வருகஎன்று அருள்புரி யாயே!

238

பஞ்சின்மெல் அடியாள் பங்க!நீ அல்லால்
 பற்றுநான் மற்றுஇலேன் கண்டாய்
 செஞ்சவே ஆண்டாய்! சிவபுரத்து அரசே!
 திருப்பெருந் துறைஉறை சிவனே!
 அஞ்சினேன் நாயேன் ஆண்டுநீ அளித்த
 அருளினை மருளினால் மறந்த
 வஞ்சனேன் இங்கு வாழ்கிலேன் கண்டாய்!
 வருகஎன்று அருள்புரி யாயே!

239

வாழாப் பத்து: வாழமாட்டேன் என்று வருத்தும் பதிகம்.

238. பற்று: ஆதரவு. ஊடுவது: பிணங்குவது. உவப்பது: கூடிமகிழ்வது. உணர்த்துவது: அறிவுறுத்துவது. “ஊடல் உணர் தல் புணர்தல்” என்ற அகத்துறை மூன்றையும் நான் உன்னிடத்தி லேயே நுகர்கின்றேன். நான் ஊடுவதும் உன்றோடுதான்; உணர்த்து வதும் உனக்குத்தான்; உவப்பதும் உன்னையே. எனக்கு இஃது உறுதி. வாடினேன்: வருத்தப்பட்டு விட்டேன். இங்கு வாழ்கிலேன்: இவ் உலகில் இனி வாழமாட்டேன். கண்டாய்: இதனைக் காண்பாயாக. வருக என்று அருள் புரியாய்: வா எனக் கருணை கூர்ந்து அழைப் பாயாக.

239. செஞ்சவே: செவ்வையாக. மருள்: அறியாமை மயக்கம்.

பந்துஅணை விரலாள் பங்க! நீ அல்லால்
 பற்றுநான் மற்றுஇலேன் கண்டாய்!
 செந்தழல் போல்வாய்! சிவபுரத்து அரசே!
 திருப்பெருந் துறைஉறை சிவனே!
 அந்தம்இல் அமுதே! அரும்பெரும் பொருளே!
 ஆர்அமு தே! அடி யேனை
 வந்துஉய ஆண்டாய்! வாழ்கிலேன் கண்டாய்!
 வருகஎன்று அருள்புரி யாயே. 240

பழுதுஇல்தொல் புகழாள் பங்க! நீ அல்லால்
 பற்றுநான் மற்றுஇலேன் கண்டாய்!
 செழுமதி அணிந்தாய்! சிவபுரத்து அரசே!
 திருப்பெருந் துறைஉறை சிவனே!
 தொழுவனே பிறரைத் துதிப்பனே எனக்குஓர்
 துணைஎன நினைவனே சொல்லாய்!
 மழவிடை யானே! வாழ்கிலேன் கண்டாய்!
 வருகஎன்று அருள்புரி யாயே. 241

240. பந்து அணை விரலாள்: பந்து பயில் விரலினை உடைய
 பார்வதி. அந்தம்: முடிவு. உய்ய: உய்யும் பொருட்டு.

241. பழுது இல் தொல் புகழாள்: குற்றமற்ற பழைய புக
 முடைய உமையவள். செழு மதி: செழுமையான சந்திரன். மழ
 விடை: இளம் காளை.

அருள் பத்து

எழுசீர் விருத்தம்

நிருத்தனே! நிமலா! நீற்றனே! நெற்றிக்
கண்ணனே! விண்ணுளோர் பிரானே!
ஒருத்தனே! உன்னை ஒலம்இட்டு அலறி
உலகுளலாம் தேடியும் கானேன்;
திருத்தம்ஆம் பொய்கைத் திருப்பெருந் துறையில்
செழுமலர்க் குருந்தமே வியசீர்
அருத்தனே! அடியேன் ஆதரித்து அழைத்தால்
அதெந்துவே என்றுஅரு ளாயே! 242

எங்கள்நா யகனே! என்உயிர்த் தலைவா!
ஏலவார் குழலிமார் இருவர்
தங்கள்நா யகனே! தக்கநல் காமன்
தனதுஉடல் தழல்எழ விழித்த
செங்கண்நா யகனே! திருப்பெருந் துறையில்
செழுமலர்க் குருந்தமே வியசீர்
அங்கனா! அடியேன் ஆதரித்து அழைத்தால்
அதெந்துவே என்றுஅரு ளாயே! 243

கமலநான் முகனும் கார்முகில் நிறத்துக்
கண்ணனும் நண்ணுதற்கு அரிய
விமலனே! எமக்கு வெளிப்படாய் என்ன
வியன் தழல் வெளிப்பட்ட எந்தாய்!

அருள் பத்து: அருள் வேண்டும் பதிகம்.

242. நிருத்தன்: கூத்தாடுவான். நிமலன்: மலமற்றவன்.
நீற்றன்: நீறு அணிந்தவன். ஒருத்தன்: ஒப்பற்றவன். பொய்கை:
தடாகம். குருந்தம்: குருந்த மரத்தடி. அருத்தன்: பொருளானவன்.
ஆதரித்து அழைத்தால்: விரும்பிக் கூவிலுல். அதெந்து: அஞ்சாதே.

243. எலம்: மணம். இருவர்: உமையாளும் கங்கையாளும்.
தக்க நல்காமன்: சிறந்த அழகுடைய மதன். செங்கண்: சிவந்த
நெற்றிக் கண். அம் கனா: அருட்பார்வையானே.

244. கார் முகில்: நீருண்ட கரிய மேகம். நண்ணுதற்கு:
அடைவதற்கு. வெளிப்படாய் என்ன: வெளிப்படுக என வேண்ட.
வியன் தழல்: பெரிய நெருப்பினின்றும்.

தமிலநான் மறைசேர் திருப்பெருந் துறையில்
செழுமலர்க் குருந்தமே வியசீர்
அமலனே! அடியேன் ஆதரித்து அழைத்தால்
அதெந்துவே என்றுஅரு ளாயே! 244

துடிகொள்ளேந் இடையாள் சுரிசுழல் மடந்தை
துணைமுலைக் கண்கள்தோய் சுவடு
பொடிகொள்வான் தழலில் புள்ளிபோல் இரண்டு
பொங்குஒளி தங்குமார் பினனே!
செடிகொள்வான் பொழில்சூழ் திருப்பெருந் துறையில்
செழுமலர்க் குருந்தமே வியசீர்
அடிகளே! அடியேன் ஆதரித்து அழைத்தால்
அதெந்துவே என்றுஅரு ளாயே! 245

மருளனேன் மனத்தை மயக்குஅற நோக்கி
மறுமையோடு இம்மையும் கெடுத்த
பொருளனே! புனிதா! பொங்குவாள் அரவம்
கங்கைநீர் தங்குசெஞ் சடையாய்!
தெருளும்நான் மறைசேர் திருப்பெருந் துறையில்
செழுமலர்க் குருந்தமே வியசீர்
அருளனே! அடியேன் ஆதரித்து அழைத்தால்
அதெந்துவே என்றுஅரு ளாயே! 246

245. துடிகொள் நேர் இடையாள்: உடுக்கையின்வடிவத்தை ஒத்த நுண்ணிய இடையை உடைய உமையவள். சுரி குழல்: சுருண்ட கூந்தல். துணைமுலைக் கண்கள் தோய் சுவடு: இரண்டு தனங்களின் நுளிகளும் அழுத்திய அடையாளம். பொடிகொள் வான் தழலில்: நீறு பூத்த பெரிய தீயில். புள்ளிபோல் இரண்டு பொங்கு ஒளிதங்கும் மார்பினனே: இரண்டு புள்ளிகள் வைத்ததுபோல ஒளி விளங்கும் திருமார்பை உடையவனே. “பொருப்பு அரையன் மடப்பாவை புனர் முலையின் முகடு தைத்த நெருப்பு உருவம் வெளியாக நீறு அணிந்த வரை மார்பு” என்றும் நந்தித் கலம்பகப் பாடல் இக்கருத்துக் கொண்டது.

246. மருளன்: மயக்கமுடையவன். புனிதன்: தூய்மையானவன். பொங்கு வாள் அரவம்: சீறுகின்ற ஒளியை உடைய பாம்பு,

திருக் கழுக் குன்றப் பதிகம்

எழுசீர் விருத்தம்

பிணக்குஇ லாத பெருந்து றைப்பெரு
மான்! உன் நாமங்கள் பேசுவார்க்கு
இணக்குஇ லாததோர் இன்ப மேவரும்
துன்ப மேதுடைத்து எம்பிரான்
உணக்குஇ லாததோர் வித்து மேல்வினை
யாமல் என்வினை ஒத்தபின்
கணக்குஇ லாத்திருக் கோலம் நீவந்து
காட்டி னாய்கழுக் குன்றிலே.

247

மலங்கி னேன்கண்ணின் நீரை மாற்றி
மலங்கெ டுத்த பெருந்துறை
விலங்கி னேன்; வினைக் கேட னேன்; இனி
மேல்வி னாவது அறிந்திலேன்; -
இலங்கு கின்றநின் சேவ டிகள் இ
ரண்டும் வைப்புஇடம் இன்றியே
கலங்கி னேன்; கலங் காம லேவந்து
காட்டி னாய்கழுக் குன்றிலே.

248

திருக்கழுக்குன்றப் பதிகம்: திருக்கழுக்குன்றம் என்னும்
தலத்தைப் பற்றிக் கூறிய பதிகம்.

247. பிணக்கு: சன்டை. இணக்கு: சமம். துடைத்து:
ஒழித்து. உணக்கு இலாதது: காய்ந்து போகாததாகிய. வித்து:
பிறவி விதை. மேல் வினையாமல்: மேலும் முனையாமல். என் வினை
ஒத்தபின்: எனது நல்வினையும் தீவினையும் சமமான பிறகு. காட்டினுப்
பழுக்குன்றிலே: திருக்கழுக்குன்றத்திலே காட்டி அருளினாய்.

248. மலங்குதல்: கலங்குதல். மலம் கெடுத்த பெருந்துறை
விலங்கினேன்: அழுக்கைப் போக்கிய பெருந் துறையை விட்டு விலகி
விட்டேன். வினைக்கேடனேன்: தீவினையாகிய கேட்டையுடையேன்.
வைப்பு இடம் இன்றியே கலங்கினேன்: வைக்கும் இடம் இல்லாமல்
அலமந்தேன்.

கோல மேனிவ ராக மே!குண
 மாம்பெ ருந்துறைக் கொண்டலே!
 சீலம் ஏதும் அறிந்தி லாதஎன்
 சிந்தை வைத்த சிகாமணி!
 ஞால மேகரி யாக நான்உனை
 நச்சி நச்சிட வந்திடும்
 கால மே!உனை ஓத நீவந்து
 காட்டி னாய்கமுகக் குன்றிலே.

249

பேதம் இல்லதுஓர் கற்புஅ ளித்த
 பெருந்து றைப்பெரு வெள்ளமே!
 ஏத மேபல பேச நீஎனை
 ஏதி லார்முனம் என்செய்தாய்!
 சாதல் சாதல்பொல் லாமை அற்ற
 தனிச்ச ரண்சரண் ஆம்எனக்
 காத லால்உனை ஓத நீவந்து
 காட்டி னாய்கமுகக் குன்றிலே.

250

249. கோல மேனி வராகமே: அழகான பன்றி உருவு கொண்டவனே. கொண்டல்: மேகம். சீலம்: ஒழுக்கம். சிகாமணி: முடிமணி. கரியாக: சாட்சியாக. நச்சி நச்சிட: மிகவும் விரும்ப. வந்திடும் காலம்: வந்தருளிய காலமானவன்.

250. பேதம் இல்லது: மாறுபாடற்றது. ஏதம்: குற்றம். ஏதிலார்: அயலார். சாதல் சாதல்: சாதல் என்பது செத்துவிடுதல். பொல்லாமை: பொல்லாங்கு. சரண்: பற்றுக்கோடு. காதல்: பேரன்பு.

கண்ட பத்து

கொச்சகக் கலிப்பா

இந்திரிய வயம்மயங்கி இறப்பதற்கே காரணமாய்
அந்தரமே திரிந்துபோய் அருநரகில் வீழ்வேற்கு,
சிந்தைதனைத் தெளிவித்துச் சிவம் ஆக்கி எனை ஆண்ட
அந்தம்இலா ஆனந்தம் அணிகொள்தில்லை கண்டேனே.

உருத்தெரியாக் காலத்தே உள்புகுந்துளன் உளம்மன்னிக்
கருத்திருத்தி ஊன்புக்குக் கருணையினால் ஆண்டுகொண்ட
திருத்துருத்தி மேயானைத் தித்திக்கும் சிவபதத்தை
அருத்தியினால்நாயடியேன் அணிகொள்தில்லைகண்டேனே.

கண்ட பத்து: கடவுள் நிலையைத் தில்லையில் கண்டதாகக்கூறும்
பதிகம்.

251. இந்திரியம்: மெய் வாய் கண் மூக்கு செவி எனும் ஐம்
பொறி. வயம்: வசப்பட்டு. அந்தரமே திரிந்து: வான வெளியிலே
அலைந்து. அருநரகு: கடத்தற்கு அரிய நரகம். சிவம் ஆக்கி: சிவத்
தோடு ஐக்கியப்படுத்தி. அந்தம் இலா ஆனந்தம்: கரைகானு மகிழ்ச்சி.
அணிகொள்தில்லை கண்டேன்: அழகுதிகழ் தில்லையம்பலத்திலே காணப்
பெற்றேன்.

252. உருத் தெரியாக் காலத்தே: என் உடம்பு உருவாவதற்கு
முன்னரே; அதாவது நான் கருக் கூடுவதன் முன்பே. உள்புகுந்து:
என் தாயாரின் கருப்பையிலே நுழைந்து. என் உளம் மன்னி: கரு
வாக உருவெடுக்கும் போதே என் உள்ளத்தில் நிலைபெற்று. கருத்
திருத்தி: கருவைத் திருத்தமாக்கி. ஊன்புக்கு: என் உடலின் உள்ளே
போந்து. கருணையினால் ஆண்டு கொண்ட: அருள் காரணமாக
அடிமையாக்கிய. திருத்துருத்தி மேயானை: திருத்துருத்தி என்னும்
திருப்பதியில் எழுந்தருளியிருப்பவனை. தித்திக்கும் சிவபதத்தை:
இனிக்கின்ற அன்புத் திருவடியை. அருத்தியினால்: ஆசையினாலே.
நாய் அடியேன்: நாயனைய தொண்டலுடைய நான். அணிகொள்
தில்லைகண்டேனே: எழில் வாய்ந்த தில்லைச் சிற்றம்பலத்திலே கண்டேன்.

சாதிசுலம் பிறப்புஎன்னும் சுழிப்பட்டுத் தடுமாறும்
ஆதம்இலி நாயேனை அல்லல்அறுத்து ஆட்கொண்டு
பேதைகுணம்பிறர்உருவம்யான்எனதுஎன்உரைமாய்த்துக்
கோதுஇல்அமுது ஆனானைக் குலாவுதில்லை கண்டேனே.

பிறவிதனை அறமாற்றிப் பிணிமூப்புஎன்ற இவைஇரண்டும்
உறவின்ஓடும் ஒழியச்சென்று உலகுஉடைய ஒருமுதலைச்
செறிபொழில்சூழ் தில்லைநகர்த் திருச்சிற்றம் பலம்மன்னி
மறையவரும் வானவரும் வணங்கிடநான் கண்டேனே.

பத்திமையும் பரிசும்இலாப் பசுபாசம் அறுத்துஅருளிப்
பித்தன்இவன் எள்ளன்னை ஆக்குவித்துப் பேராமே
சித்தம்எனும் திண்கயிற்றால் திருப்பாதம் கட்டுவித்த
வித்தகனார் விளையாடல் விளங்குதில்லை கண்டேனே. 255

253. ஆதம் இலி: ஆதரவு இல்லாதவன். அல்லல் அறுத்து:
பிறவித்துயரை வெட்டி. பேதை குணம்: அறியாமைக் குணம். பிறர்
உருவம்: பிறர் வடிவம். யான் எனது என் உரைமாய்த்து: யான்
என்னுடையது என்ற செருக்குப் பேச்சைக் கொன்று. கோது இல்:
குற்றமற்ற. குலாவுதில்லை: விளங்கும் தில்லை.

254: அறமாற்றி: அடியோடு அழித்து. பிணி: நோய். மூப்பு:
முதிர்ச்சி. உறவினோடும் ஒழிய: அவற்றோடு தொடர்புடைய பிறவற்
றோடும் நீங்க. உலகு உடைய ஒரு முதல்: உலகம் முழுதையும்
தன்னதாக உடைய ஒப்பற்ற முழுமுதல். செறி பொழில் சூழ்:
அடர்ந்த சோலை சூழ்ந்த. மன்னி: அடைந்து. மறையவர்: நூல்
வல்லவர். வானவர்: மேலோர்.

255. பத்திமை: அன்புடைமை. பரிசு: நல்ல குணம். இலா:
இல்லாத. பசு: தன் நினைவு. பாசம்: பிணிப்பு. பேராமே: நீங்கிப்
போய்விடாமல். சித்தம்: நினைப்பு. வித்தகனார்: அறிஞர்.

பிரார்த்தனைப் பத்து

அறுசீர் விருத்தம்

அருள்ஆர் அமுதப் பெருங்கடல்வாய்
அடியார் எல்லாம் புக்குஅமுந்த
இருள்ஆர் ஆக்கை இதுபொறுத்தே
எய்த்தேன் கண்டாய் எம்மானே!
மருள்ஆர் மனத்தோர் உன்மத்தன்
வருமால் என்றுஇங்கு எனைக்கண்டார்
வெருளா வண்ணம் மெய்அன்பை
உடையாய் பெறநான் வேண்டுமே.

256

கடலே அனைய ஆனந்தம்
கண்டார் எல்லாம் கவர்ந்துஉண்ண
இடரே பெருக்கி ஏசற்றுஇங்கு
இருத்தல் அழகோ அடிநாயேன்;
உடையாய் நீயே அருளுதிஎன்று
உணர்த்தாது ஒழிந்தே கழிந்துஒழிந்தேன்
சுடர்ஆர் அருளால் இருள்நீங்கச்
சோதி இனித்தான் துணியாயே.

257

பிரார்த்தனைப் பத்து: வேண்டுதலாகக் கூறும் பதிகம்.

256. கடல்வாய்: கடலினிடத்து. இருள் ஆர் ஆக்கை: அறியாமை நிரம்பிய உடல். பொறுத்தே: கமந்தே. எய்த்தேன்: இளைத்துப்போனேன். மருள் ஆர்மனத்து: மருட்சியான மனத்தோடு. உன்மத்தன்: பித்தன். வரும்: வருகின்றான். வெருளாவண்ணம்: பயப்படாதபடி.

257. இடர்: துன்பம். ஏசற்று: வருத்தமடைந்து.

குழைத்த பத்து அறுசீர் விருத்தம்

குழைத்தால் பண்டைக் கொடுவினையோய்
காவாய்! உடையாய்! கொடுவினையேன்
உழைத்தால் உறுதி உண்டோ தான்
உமையாள் கணவா! எனைஆள்வாய்!
பிழைத்தால் பொறுக்க வேண்டாவோ?
பிறைசேர் சடையாய்! முறையோ என்று
அழைத்தால் அருளாது ஒழிவதே?
அம்மா னே! நின் அடியேற்கே.

258

வேண்டத் தக்கது அறிவோய்நீ;
வேண்ட முழுதும் தருவோய்நீ;
வேண்டும் அயன்மாற்கு அரியோய்நீ;
வேண்டி என்னைப் பணிகொண்டாய்!
வேண்டி நீயாது அருள்செய்தாய்,
யானும் அதுவே வேண்டின் அல்லால்,
வேண்டும் பரிசுஒன்று உண்டுஎன்னில்
அதுவும் உன் தன் விருப்புஅன்றே.

259

அன்றே என் தன் ஆவியும்
உடலும் உடைமை எல்லாமும்
குன்றே அனையாய்! என்னைஆட்
கொண்ட போதே கொண்டிலையோ?

குழைத்த பத்து: இறையை இளகுவிக்கச் செய்யும் பதிகம்.

258. குழைத்தால்: வாட்டினால். காவாய்: காப்பாற்றுவாயாக.
பிறை: இளந்திங்கள். ஒழிவதே: போவது சரியா.

259. வேண்டும்: விரும்பும். வேண்டி: விரும்பி. வேண்டின்
அல்லால்: வேண்டுவதல்லாமல். பரிசு: வெகுமதி.

இன்றுஓர் இடையூறு எனக்கு உண்டோ?
எண்தோள் முக்கண் எம்மானே!
நன்றே செய்வாய்! பிழைசெய்வாய்!
நானே இதற்கு நாயகமே.

260

நாயில் கடையாம் நாயேனை
நயந்து நீயே ஆட்கொண்டாய்!
மாயப் பிறவி உன்வசமே
வைத்திட்டு இருக்கும் அது அன்றி
ஆயக் கடவேன் நானேதான்?
என்ன தோஇங்கு அதிகாரம்?
காயத்து இடுவாய்! உன்னுடைய
கழற்கீழ் வைப்பாய்! கண் நுதலே.

261

கண் ஆர் நுதலோய்! கழல்இணைகள்
கண்டேன் கண்கள் களிகூர்;
எண்ணுது இரவும் பகலும் நான்
அவையே எண்ணும் அது அல்லால்
மண்மேல் யாக்கை விடும் ஆறும்
வந்து உன் கழற்கே புகும் ஆறும்
அண்ண! எண்ணக் கடவேனோ?
அடிமை சால அழகு உடைத்தே!

262

260 நன்றே செய்வாய்: நல்லது செய்தாலும் செய்க. பிழை செய்வாய்: தவறு செய்யினும் செய்க. நானே இதற்கு நாயகமே: தலைமை என்னுடையதல்லவே.

261. கடையாம்: கடைப்பட்ட. நாயேனை: நாய்த் தன்மையுடைய என்னை. நயந்து நீயே: நீயாகவே விநம்பி. மாயப்பிறவி: வஞ்சகப் பிறப்பு. வைத்திட்டு: ஒப்புவித்து. அது அன்றி: அதைத் தவிர. ஆயக்கடவேன்: ஆராயும் கடப்பாடுடையவன். நானேயோ: நானே. என்னதோ இங்கு அதிகாரம்: அதிகாரம் என்னுடையதா. காயம்: உடம்பு. கண்ணுதல்: நெற்றிக்கண் படைத்தவன்.

262. கண் ஆர் நுதல்: கண் உடைய நெற்றி. அவையே எண்ணும் அது அல்லால்: அத்திருப்பாதங்களைக் கருதும் அந்த வினை தவிர.

அச்சப் பத்து
அறுசீர் விருத்தம்

வன்புலால் வேலும் அஞ்சேன்!
வளைக்கையார் கடைக்கண் அஞ்சேன்!
என்புளலாம் உருக நோக்கி
அம்பலத்து ஆடு கின்ற
என்பொலா மணியை ஏத்தி
இனிதுஅருள் பருக மாட்டா
அன்புஇலா தவரைக் கண்டால்
அம்மநாம் அஞ்சும் ஆறே!

263

கிளிஅனார் கிளவி அஞ்சேன்!
அவர்கிறி முறுவல் அஞ்சேன்!
வெளியநீறு ஆடும் மேனி
வேதியன் பாதம் நண்ணித்
துளிஉலாம் கண்ணார் ஆகித்
தொழுதுஅழுது உள்ளம் நெக்குஇங்கு
அளியிலா தவரைக் கண்டால்
அம்மநாம் அஞ்சும் ஆறே!

264

வாள்உலாம் எரியும் அஞ்சேன்!
வரைபுரண் டிடினும் அஞ்சேன்!
தோள்உலாம் நீற்றன் ஏற்றன்
சொல்பதம் கடந்த அப்பன்

அச்சப் பத்து: சில பொருள்கட்டு அஞ்சமாட்டேன் என்றும்
வேறு சிலவற்றிற்கு அஞ்சவேன் எனவும் கூறும் பதிகம்.

263. வன்புலால் வேலும் அஞ்சேன்: புலால் கமழும் வலிய
வேலாயுதத்துக்கும் பயப்படமாட்டேன். வளைக்கையார்: வளையல்
பூண்ட கையையுடைய நங்கைமார். என்பொலாமணி: துவாரம்
போடாத என்னுடைய ரத்தினமாகிய அம்பலக் கூத்தன். அஞ்சும்
ஆறே: பயப்படும் வழியுடையதாகும்.

264. கிளவி: பேச்சு. கிறி முறுவல்: பொய்ச் சிரிப்பு. வெளிய
நீறு ஆடும் மேனி வேதியன்: வெண் நீறு பூசிய மறையோன். துளி:
நீர்த்திவலை. அளி: கருணை. கண்டால்: பார்த்தால். அம்ம: ஐயோ.

தாளதா மரைகள் ஏத்தித்
தடமலர் புனைந்து நையும்
ஆள்அலா தவரைக் கண்டால்
அம்மநாம் அஞ்சும் ஆறே! 265

தறிசெறி களிறும் அஞ்சேன்!
தழல்விழி உழுவை அஞ்சேன்!
வெறிகமழ் சடையன் அப்பன்
விண்ணவர் நண்ண மாட்டாச்
செறிதரு கழல்கள் ஏத்திச்
சிறந்துஇனிது இருக்க மாட்டா
அறிவுஇலா தவரைக் கண்டால்
அம்மநாம் அஞ்சும் ஆறே! 266

கோள்நிலா வாளி அஞ்சேன்!
கூற்றுவன் சீற்றம் அஞ்சேன்!
நீள்நிலா அணியி னானை
நினைந்துநெந்து உருகி நெக்கு
வாள்நிலாங் கண்கள் சோர
வாழ்த்திநின்று ஏத்த மாட்டா
ஆண்அலா தவரைக் கண்டால்
அம்மநாம் அஞ்சும்ஆறே! 267

265. வாள் உலாம் எரி: ஒளிவிட்டு எரியும் பெருந்தீ. வரை: மலை. ஏற்றன்: காளை ஏறுபவன். சொல்பதம் கடந்த அப்பன்: சொல்லும் பதவியும் மீறிய தந்தை. தாள தாமரைகள்: தாமரை போன்ற தாள்கள். புனைந்து: துடி. நையும்: உருகும்.

266. தறிசெறிகளிறு: கட்டுத்தறியை முறிக்கும் யானை. தழல் விழி உழுவை: நெருப்பைக் கக்கும் கண்களை உடைய புலி. வெறி கமழ் சடை: தேன் மணக்கும் சடை.

267. கோள் நிலா வாளி: கொலைத்தன்மை நிலவிய அம்பு. கூற்றுவன் சீற்றம்: எமனுடைய கோபம். வாள் நிலாங்கண்கள் சோர: ஒளி பொருந்திய விழிகளில் நீர் வடிய. வாழ்த்திநின்று ஏத்தமாட்டா: வாழ்த்துப் பாடி நின்று வணங்க முடியாத.

திருப்பாண்டிப் பதிகம்

கட்டளைக் கலித்துறை

நீர்இன்ப வெள்ளத்துள் நீந்திக்
குளிக்கின்ற நெஞ்சம்கொண்டிர்
பார்இன்ப வெள்ளம் கொளப்பரி
மேற்கொண்ட பாண்டியனார்,
ஓர்இன்ப வெள்ளத்து உருக்கொண்டு
தொண்டரை உள்ளங்கொண்டார்;
பேர்இன்ப வெள்ளத்துள் பெய்கழ
லேசென்று பேணுமினே!

268

காலம்உண் டாகவே காதல்செய்து
உய்மின் கருதஅரிய
ஞாலம்உண் டானொடு நான்முகன்
வானவர் நண்ணஅரிய
ஆலம்உண் டானளங்கள் பாண்டிப்
பிரான்தன் அடியவர்க்கு
மூலபண் டாரம் வழங்குகின்
ருன்வந்து முந்துமினே.

269

திருப்பாண்டிப் பதிகம்: தென்பாண்டி நாட்டுச் சிவனைப்பற்றிய பதிகம்.

268. இன்ப நீர் வெள்ளம் எனமாற்றுந், நெஞ்சம் கொண்டிர்: மனம் கொண்டவர்களே. பார்: உலகம். பரிமேல்கொண்ட பாண்டியனார்: குதிரை மீது இவர்ந்து வந்த பாண்டியனாகிய கடவுள். பேணுமின்: வழிபாடு செய்யுங்கள்.

269. காலம் உண்டாகவே: காலம் கிட்டியிருக்கும் போதே. காதல் செய்து உய்மின்: அன்பு செய்து பிறையுங்கள். ஞாலம் உண்டான்: திருமால். நான்முகன்: பிரமன். நண்ண அரிய: நெருங்க முடியாத. ஆலம்: நஞ்சு. மூலபண்டாரம்: ஆதிப்பொக்கிஷம். தக்க சமயத்துக்கு உதவுவதற்காகத் திரட்டி ஒதுக்கி வைக்கப்பட்ட நிதிக் குவியல்; அதுதான் பேரின்பப் பொருள். வழங்குகின்றான்: வாரிக்கொடுக்கின்றான். முந்துமின்: விரைந்து முற்படுங்கள்.

அழிவுஇன்றி நின்றதுஓர் ஆனந்த
 வெள்ளத்து இடைஅழுத்திக்
 கழிவுஇல் கருணையைக் காட்டிக்
 கடிய வினைஅகற்றிப்
 பழமலம் பற்றுஅறுத்து ஆண்டவன்
 பாண்டிப் பெரும்பதமே,
 முழுதுஉல கும் தரு வான்கொடை
 யேசென்று முந்துமினே.

270

270. அழுத்தி: அழுக்கி. கழிவு இல்: நீக்கம்பெருத. கடிய
 வினை: கொடுமையான வினை. பாண்டிப்பெரும்பதமே: பாண்டி நாட்டுப்
 பெரும்பதவி மாத்திரமன்றி. முழுது உலகும் தருவான் கொடையே:
 எல்லா உலகத்தையும் தானமாக வழங்குவான்.

பிடித்த பத்து

எழுசீர் விருத்தம்

உம்பர்கட்கு அரகே! ஒழிவுஅற நிறைந்த
 யோகமே! ஊற்றையேன் தனக்கு
 வம்புஎனப் பழுத்துஎன் குடிமுழுது ஆண்டு
 வாழ்வுஅற வாழ்வித்த மருந்தே!
 செம்பொருள் துணிவே! சீர்உடைக் கழலே!
 செல்வமே! சிவபெரு மானே!
 எம்பொருட்டு உன்னைச் சிக்கெனப் பிடித்தேன்
 எங்குஎழுந்து அருளுவது இனியே!

271

அம்மையே! அப்பா! ஒப்புஇலா மணியே!
 அன்பினில் விளைந்தஆர் அழுதே!
 பொய்ம்மையே பெருக்கிப் பொழுதினைச் சுருக்கும்
 புழுத்தலைப் புலையனேன் தனக்குச்
 செம்மையே ஆய சிவபதம் அளித்த
 செல்வமே! சிவபெரு மானே!
 இம்மையே உன்னைச் சிக்கெனப் பிடித்தேன்
 எங்குஎழுந்து அருளுவது இனியே.

272

ஒப்புஉனக்கு இல்லா ஒருவனே! அடியேன்
 உள்ளத்துள் ஒளிக்கின்ற ஒளியே!
 மெய்ப்பதம் அரியா வீறுஇலி யேற்கு
 விழுமியது அளித்ததுஓர் அன்பே!

பிடித்த பத்து: கடவுளைப் பிடித்துவிட்டதாகக் கூறும் பதிகம்.

271. ஒழிவு அறநிறைந்த: நீக்கம் இல்லாது நிறைந்த. யோகம்: மேலான பொருள். ஊற்றையேன்: அழுக்குடையவன். வம்பு: புதுமை. வாழ்வு அற வாழ்வித்த: இவ்வாழ்வு நீங்கச்செய்து பேரின்ப வாழ்வு தந்த. சிக்கெனப் பிடித்தேன்: உறுதியாகப் பிடித்துக்கொண்டேன்.

272. பொழுதினைச் சுருக்கும்: காலத்தை வீணாகக் கழிக்கும். புழுத்தலைப் புலையனேன்: புழுத்த தலையை யுடைய இழிகுண முடையேன். இம்மையே: இப்பிறப்பிலேயே.

273. ஒளிக்கின்றஒளியே: பிரகாசிக்கின்ற விளக்கே. மெய்ப்பதம்: உண்மை நிலை. வீறுஇலியேற்கு: சிறப்பற்ற எனக்கு. விழுமியது அளித்தது: உயர்ந்த பொருளைக் கொடுத்ததாகிய.

செப்புதற்கு அரிய செழும்கடர் மூர்த்தி!
 செல்வமே! சிவபெரு மானே!
 எய்ப்புஇடத்து உன்னைச் சிக்கெனப் பிடித்தேன்
 எங்குஎழுந்து அருளுவது இனியே. 273

பால்நீனைந்து ஊட்டும் தாயினும் சாலப்
 பரிந்துநீ பாவியேன் உடைய
 ஊனினே உருக்கி உள்ஒளி பெருக்கி
 உலப்புஇலா ஆனந்தம் ஆய
 தேனினேச் சொரிந்து புறம்புறம் திரிந்த
 செல்வமே! சிவபெரு மானே!
 யான்உனைத் தொடர்ந்து சிக்கெனப் பிடித்தேன்
 எங்குஎழுந்து அருளுவது இனியே. 274

புன்புலால் யாக்கை புரைபுரை கனியப்
 பொன்றெடும் கோயிலாப் புகுந்துஎன்
 என்புளலாம் உருக்கி எளியையாய் ஆண்ட
 ஈசனே! மாசுஇலா மணியே!
 துன்பமே பிறப்பே இறப்பொடு மயக்காம்
 தொடக்குளலாம் அறுத்தநற் சோதீ!
 இன்பமே! உன்னைச் சிக்கெனப் பிடித்தேன்
 எங்குஎழுந்து அருளுவது இனியே. 275

274. பால் நீனைந்து ஊட்டும் தாயினும்: குழந்தையின் தேவையை அறிந்து தானே நீனைந்து பாலைப் பிள்ளைக்கு ஊட்டுகின்ற அன்னையைக் காட்டிலும். சாலப் பரிந்து: மிகவும் இரங்கி பாவியே னுடைய: பாவங்களின் இருப்பிடமான என்னுடைய. புறம்புறம் திரிந்த: இடங்கள்தோறும் உடன் திரிந்த. தொடர்ந்து: இடைவிடாது.

275. புன்புலால் யாக்கை: இழிந்த தசையாலாகிய இவ் உடம்பு. புரை புரை கனிய: மயிர்த்துவாரங்கள் தோறும் நெகிழ்ச்சி யுடைய. பொன் நெடுங் கோயிலாப் புகுந்து: பொன்னாலாகிய பெரிய கோயிலாகக் கருதி அதனிடத்து நுழைந்து. தொடக்கு: கட்டு. இன்பமே: பேரின்பமே.

திரு ஏசுறவு

கொச்சகக் கலிப்பா

இரும்புதரு மனத்தேனை ஈர்த்துஈர்த்துஎன் என்புஉருக்கிக்
கரும்புதரு சுவைஎனக்குக் காட்டினைஉன் கழல்இணைகள்;
ஒருங்குதிரை உலவுசடை உடையானே! நரிகள்எலாம்
பெருங்குதிரை ஆக்கியவாறு அன்றேஉன் பேர்அருளே!

கற்றுஅறியேன் கலைஞானம்; கசிந்துஉருகேன்; ஆயிடினும்
மற்றுஅறியேன் பிறதெய்வம்வாக்கியலால் வார்கழல்வந்து
உற்றுஇறுமாந்துஇருந்தேன்எம்பெருமானே! அடியேற்குப்
பொந்தவிசு நாய்க்குஇடுமாறு அன்றேநின்பொன்அருளே!

பஞ்சஆய அடிமடவார் கடைக்கண்ணால் இடர்ப்பட்டு
நஞ்சஆய துயர்கூர நடுங்குவேன்; நின்அருளால்
உயஞ்சேன்எம் பெருமானே! உடையானே! அடியேனை
அஞ்சேல்என்று ஆண்டவாறு அன்றேஅம்பலத்துஅமுதே!

திருஏசுறவு: இறைவனைத் துதித்தல். ஏசுறவு: வணக்கம்.

276. இரும்புதரு மனத்தேனை: இரும்பை ஒத்த கடிய
மனத்தினைப்பெற்ற என்னை. ஈர்த்து ஈர்த்து: இழுத்து இழுத்து. கழல்
இணைகள்: இரண்டு பாதங்கள். ஒருங்கு: ஒருசேர அடங்கிய. திரை:
அலையுடைய கங்கை.

277. கலைஞானம்: நூல்அறிவு. பிறதெய்வம்: வேறு கடவுள்.
வாக்குஇயலால்: நீ அருளிய வார்த்தையின் இயல்பால். பொந்தவிசு
நாய்க்கு இடுமாறு அன்றே: பொன்னுல் செய்த இருக்கையை
நாய்க்குக் கொடுத்தது போன்றதல்லவா.

278. பஞ்சஆய: பஞ்சபோன்ற. நஞ்சஆயதுயர்: நஞ்சனைய
துன்பம். உயஞ்சேன்: பிறழ்த்தேன். அஞ்சேல்: பயப்படாதே.

மருவஇனிய மலர்ப்பாதம் மனத்தில்வளர்ந்து உள்உருகத்
தெருவுதொறும் மிகஅலறிச் சிவபெருமான் என்றுஎத்திப்
பருகியநின் பரங்கருணைத் தடங்கடலில் படிவாம்ஆறு
அருள் எனக்கிங்ஞ இடை மருதே இடங்கொண்ட அம்மானே!

நானேயோ தவம்செய்தேன் சிவாயநம எனப்பெற்றேன்
தேனும்இன் அமுதமும்ஆய்த் தித்திக்கும் சிவபெருமான்
தானேவந்து எனது உள்ளம் புகுந்தடியேற்கருள்செய்தான்
ஊன் ஆரும் உயிர் வாழ்க்கைஒறுத்து அன்றேவெறுத்திடவே

279. மருவஇனிய: அடைய இன்பம் பயக்கும். தெருவு
தொறும் மிக அறி: வீதிகள் தோறும் பேரிரைச்சல் இட்டு. பருகிய:
பக்தர்கள் குடித்த. பரங்கருணைத் தடங்கடலில்: மேலான அருட்
பெருங்கடலிலே. படிவாம் ஆறு அருள் எனக்கு இங்கு: இம்மையிலேயே
நான்புற்கும் விதத்தைத் தா. இடைமருது: திருவிடை மருதூர்.

280. நானேயோ: நானே. சிவாயநம எனப் பெற்றேன்: சிவாய
நம என்ற ஐந்தெழுத்து ஓதும் பாக்கியம் பெற்றேன். ஊன் ஆரும்
உயிர் வாழ்க்கை ஒறுத்து: ஊன் உடம்பில் வாழும் உயிர் வாழ்க்கை
யைக் கண்டித்து. வெறுத்திட: வெறுத்துத் தள்ளும்படி.

திருப் புலம்பல்

கொச்சகக் கலிப்பா

பூங்கமலத்து அயனொடுமால் அறியாத நெறியானே!
கோங்குஅலர்சேர் குவிமுலையாள் கூரு! வெண் நீறுஆட!
ஒங்குளயில்குழ் திருவாரூர் உடையானே! அடியேன்றின்
பூங்கழல்கள் அவைஅல்லாது எவையாதும் புகழேனே. 281

சடையானே! தழல்ஆட! தயங்கும்மு இலைச்சூலப்
படையானே! பரஞ்சோதி! பசுபதி! மழவெள்ளை
விடையானே! விரிபொழில்குழ்பெருந்துறையாயடியேனான்
உடையானே! உனைஅல்லாது உறுதுணைமற்றுஅறியேனே.

உற்றாரையான்வேண்டேனார் வேண்டேன்பேர்வேண்டேன்
கற்றாரை யான்வேண்டேன்! கற்பனவும் இனிஅமையும்!
குற்றலத்து அமர்ந்துஉறையும் கூத்தா! உன் குரைகழற்கே
கற்றுஆவின் மனம்போலக் கசிந்துஉருக வேண்டுவனே!

திருப்புலம்பல்: அன்பின் மிகுதியால் புலம்புதல்.

281. பூ கமலத்து அயன்: தாமரை மலர் வாழ் பிரமன். நெறி
வழி. கோங்கு அலர் சேர்: கோங்கு மலரை ஒத்த. குவி: கூம்பிய. கூரு
பங்கினனே. ஒங்குளயில்: உயர்ந்தமதில். எவை: எவற்றையும். யாதும்:
கொஞ்சமும்.

282. தழல் ஆட: சுடுகாட்டு நெருப்பில் ஆடுகின்றவன்.
தயங்கும்: விளங்கும். மு இலைச் சூலப்படை: மூன்று இலைவடிவமான
சூலாயுதம். பரஞ்சோதி: மேலான ஒளிவடிவினன். பசுபதி: உயிர்
களுக்குத் தலைவனே. மழ: இளமையான. வெள்ளைவிடையானே:
வெள்ளைக்காளை ஏறுபவனே. விரிபொழில்: பரவியசோலை. உறுதுணை:
உற்றதுணை.

283. உற்றார்: உறவினர். வேண்டேன்: விரும்பேன். அமையும்:
போதும். கூத்தா: நடராசா. கற்றுஆ: கன்றை உடைய பசு.

அற்புதப் பத்து அறுசீர் விருத்தம்

வணங்கும் இப்பிறப்பு இறப்புஇவை
நினையாது மங்கையர் தம்மோடும்
பிணைந்து வாய்இதழ்ப் பெருவெள்ளத்து
அழுந்திநான் பித்தனாய்த் திரிவேணே,
குணங்க ளும்குறி களும்இலாக்
குணக்கடல், கோமளத் தொடும்கூடி
அணைந்து வந்துஎனை ஆண்டுகொண்டு
அருளிய அற்புதம் அறியேனே!

284

செறியும் இப்பிறப்பு இறப்புஇவை
நினையாது செறிசூழ லார்செய்யும்
கிறியும் கீழ்மையும் கெண்டையம்
கண்களும் உன்னியே கிடப்பேனை,
இறைவன் எம்பிரான் எல்லைஇல்
லாததன் இணைமலர்க் கழல்காட்டி
அறிவு தந்துஎனை ஆண்டுகொண்டு
அருளிய அற்புதம் அறியேனே.

285

அற்புதப் பத்து: அற்புதம் அறியேனே எனப் பாடும் பதிகம்.

284. வணங்கும் இப்பிறப்பு இறப்பு: சுற்றிச் சுற்றி வரும்
இங்கப் பிறப்பும் இறப்பும். பிணைந்து: அணைந்து. வாய் இதழ்ப் பெரு
வெள்ளத்து அழுந்தி: வாய்தட்டில் ஊறும் நீர்ப்பெருக்கில் ஆழ்ந்து.
குணங்களும் குறிகளும் இலாக் குணக்கடல்: குணங்களையும் உருவங்
களையும் கடந்த அருட் பண்புக் கடலாகிய சிவபெருமான். கோமளத்
தொடும் கூடிவந்து: இளமைத்தாயாகிய உமையோடு பொருந்தி வந்து.
அணைந்து எனை: என்னைச்சேர்ந்து. அற்புதம்: செயற்கு அருஞ்செயல்.
அறியேனே: என்னால் அறிய முடியவில்லையே.

285. செறிதல்: நெருங்குதல். குழலார்: கூந்தல் அழகிகள். கிறி:
பொய்ச் செய்கை. கெண்டை அம்கண்கள்: கெண்டைமீன் போன்ற
அழகிய விழிகள். உன்னி: நினைந்து.

திரு வெண்பா

நேரிசை வெண்பா

வெய்ய வினை இரண்டும் வெந்து அகல மெய் உருகிப்
பொய்யும் பொடி ஆகாது என் செய்கேன் — செய்ய
திரு ஆர் பெருந்துறையான் தேன் உந்து செந்தீ
மருவாது இருந்தேன் மனத்து.

266

செய்த பிழை அறியேன் சேவடியே கை தொழுதே
உய்யும் வகையின் உயிர்ப்பு அறியேன் — வையத்
திருந்துறையுள் வேல் மடுத்து என் சிந்தனைக்கே கோத்தான்
பெருந்துறையில் மேய பிரான்.

287

முன்னை வினை இரண்டும் வேர் அறுத்து முன்னின்றான்
பின்னைப் பிறப்பு அறுக்கும் பேராளன் — தென்னன்
பெருந்துறையில் மேய பெருங்கருணை யாளன்
வரும் தயரம் தீர்க்கும் மருந்து.

288

.....

திரு வெண்பா: அழகு கமந்த வெண்பா.

286. வெய்ய வினை இரண்டு: கொடிய நல்வினை தீவினை.
வெந்து அகல: வெந்து ஒழிய. மெய் உருகி: உடம்பு உருகப்பெற்று.
பொய்: பொய் வாழ்வு. பொடியாகாது: நெருப்பில் வெந்து தூளாகா
மல். செய்ய திரு ஆர்: செவ்விய திருமகள் வீற்றிருக்கும். தேன் உந்து
செந்தீ: தேனைப் பொழிகின்ற செஞ்சுடர். மருவுதல்: பொருந்துதல்.

287. செய்த பிழை அறியேன்: நான் செய்த தவறு இன்னது
எனத் தெரிந்திலேன். கை தொழுது உய்யும்: கை தொழுது கடைத்
தேறும். உயிர்ப்பு: உயிர்த்தன்மை. வையம்: இவ்வுலகில். திருந்து
உறையுள் வேல் மடுத்து: திருத்தமான உறையிலிருந்து வேலாயுதத்தை
எடுத்து. என் சிந்தனைக்கே கோத்தான்: என் உள்ளத்தைக் குறி
வைத்துப் பாயுமாறு எய்துவிட்டான்.

288. முன்னை வினை: பற வினை. வேர் அறுத்து: வேருடன்
தொலைத்து. முன்: என் எதிரில். பின்னைப் பிறப்பு: இனி வரும் பிறவி.
பேராளன்: பெருந்தலைவன். வரும் தயரம்: இப்பிறவியில் வரும் இடுக்
கண். மருந்து: நோய் தீர்க்கும் மருந்தாக இருக்கின்றான்.

யாவார்க்கும் மேலாம் அளவுஇலாச் சீர்உடையான்
 யாவார்க்கும் கீழ்ஆம் அடியேனை—யாவரும்
 பெற்றறியா இன்பத்துள் வைத்தாய்க்கென் எம்பெருமான்
 மற்றுஅறியேன் செய்யும் வகை. 289

இன்பம் பெருக்கி இருள்அகற்றி எஞ்ஞான்றும்
 துன்பம் தொடர்அறுத்துச் சோதியாய்-அன்புஅமைத்துச்
 சீர்ஆர் பெருந்துறையான் என்உடைய சிந்தையே
 ஊராகக் கொண்டான் உவந்து. 290

289. யாவரும்: எவரும். இன்பத்துள்: இன்ப வாழ்விலே.
 வைத்தாய்க்கு: இருத்திய உனக்கு. செய்யும் வகை: கைம்மாறு
 செய்யும் விதம்.

290. பெருக்கி: பெருகச் செய்து. எஞ்ஞான்றும்: எப்
 பொழுதும். தொடர்வு: பற்றுதலை. அமைத்து: பொருத்தி. சிந்தை:
 மனம். ஊராக: இருக்கும் இடமாக. உவந்து: விரும்பி.

பண்டாய நான்மறை

நேரிசை வெண்பா

வாழ்த்தார்கள் ஆவாரும் வல்வினையை மாய்ப்பாரும்
தாழ்ந்துஉலகம் ஏத்தத் தகுவாரும்—சூழ்ந்து அமரர்
சென்றுஇறைஞ்சி ஏத்தும் திருவார் பெருந்துறையை
நன்றுஇறைஞ்சி ஏத்தும் நமர்.

291

காணும் கரணங்கள் எல்லாம்பேர் இன்பம்எனப்
பேணும் அடியார் பிறப்புஅகலக்—காணும்
பெரியானே, நெஞ்சே! பெருந்துறையில் என்றும்
பிரியானே, வாயாரப் பேசு.

292

பண்டாய நான் மறை: “பண்டாய நான் மறை” என்று
தொடங்கும் வெண்பாவை முதலாகக் கொண்ட பகுதி.

291. மாய்த்தல்: கொல்லுதல். தாழ்ந்து: வணங்கி. தகுவார்:
தகுதிபெற்றவர். நன்று: நன்றாக. நமர்: நம்மவர்.

292. காணும்: அறிதற்குரிய. பேணும்: போற்றும். அகல:
நீங்க. காணும்: செய்யும். பிரியான்: நீங்காது உறைபவன். வாய்
ஆரப் பேசு: வாய் கொண்ட மட்டும் வாழ்த்து.

ஆனந்த மாலை

அறுசீர் வீருத்தம்

சீலம் இன்றி நோன்புஇன்றிச்
செறிவே இன்றி அறிவுஇன்றித்
தோலின் பாவைக் கூத்துஆட்டாய்ச்
சுழன்று விழுந்து கிடப்பேனை,
மாலும் காட்டி வழிகாட்டி
வாரா உலக நெறிஏறக்
கோலம் காட்டி ஆண்டானைக்
கொடியேன் என்றோ கூடுவதே.

293

கெடுவேன் கெடுமா கெடுகின்றேன்!
கேடுஇ லாதாய் பழிகொண்டாய்!
படுவேன் படுவது எல்லாம்நான்
பட்டால் பின்னைப் பயன்என்னே!
கொடுமா நரகத்து அழுந்தாமே
காத்துஆட் கொள்ளும் குருமணியே!
நடுவாய் நில்லாது ஒழிந்தக்கால்
நன்றோ எங்கள் நாயகமே.

294

ஆனந்த மாலை: மகிழ்ச்சி வரிசை.

293. சீலம்: ஒழுக்கம். நோன்பு: விரதம். செறிவு: அன்பு.
மால்: அவன்மீது ஆசை. வாராஉலக நெறி: வீட்டுலகப் பாதை.
கோலம்: திரு உருவம். என்று: எந்நாள். கூடுவது: அடைவது.

294. கெடுமா கெடுகின்றேன்: எவ்வளவு கெட முடியுமோ
அவ்வளவு கெடுகின்றேன். பழிகொண்டாய்: நான் கெடுவதால் வரும்
பழியெல்லாம் உன்னைச் சேர்ந்தது. படுவேன்: துன்பப்படும் நான்.
கொடு மா நரகம்: கொடிய பெரிய நிரயம். நடு: நியாயம்.

அச்சோப் பதிகம்

கலி விருத்தம்

முத்திநெறி அறியாத மூர்க்கரொடு முயல்வேளைப்
பத்திநெறி அறிவித்துப் பழவினைகள் பாறும்வண்ணம்
சித்தமலம் அறுவித்துச் சிவம்ஆக்கி எனை ஆண்ட
அத்தன் எனக்கு அருளியவாறு ஆர்பெறுவார் அச்சோவே.

பொய்எல்லாம் மெய்என்று புணர்முலையார் போகத்தே
மைபல்உறக் கடவேளை மாளாமே காத்து அருளி,
தையல்இடம் கொண்டபிரான் தன்கழலேசேரும்வண்ணம்
ஐயன்எனக்கு அருளியவாறு ஆர்பெறுவார் அச்சோவே.

பஞ்சஆய அடிமடவார் கடைக்கண்ணால் இடர்ப்பட்டு
நெஞ்சஆய துயர்கூர நிற்பேன்உன் அருள்பெற்றேன்;
உயஞ்சேன்நான் உடையானே அடியேனை வருகஎன்று
அஞ்சேல்என்று அருளியவாறு ஆர்பெறுவார் அச்சோவே.

அச்சோப் பதிகம்: முடிவில் “அச்சோ” எனப்படும் பதிகம்.
அச்சோ: வியப்பு.

295. முத்திநெறி: வீடுபெறும்வழி. மூர்க்கர்: கீழ் மக்கள். முயல்
வேன்: முயற்சி செய்வேன். பத்திநெறி: அன்புமார்க்கம். பாறும்
வண்ணம்: அழியும் படியாக. சித்தமலம் அறுவித்து: மனமாசை
அறுத்து. சிவம் ஆக்கி: சிவமயம் ஆக்கி. அத்தன்: தந்தை. ஆறு:
வழியை. ஆர்பெறுவார்: யாரால் அடையமுடியும். அச்சோவே: இது
அதிசயமேயாகும்.

296. போகத்தே: இன்பத்திலே. மையல்: மயக்கம். மாளாமே:
மடிந்துபோகாமல். தையல் இடம் கொண்ட பிரான்: உரையாள் இடம்
பெற்ற உடலை உடைய தலைவன்.

297. கடைக்கண்ணால்: கடைக்கண் பார்வையினால். ஆய:
தோன்றிய. கூர: மிகுதிப்பட. உயஞ்சேன் நான்: அடியேன் தப்பிப்
பிழைத்தேன். வருக என்று அஞ்சேல் என்று: வா எனவும் பயப்
படாதே என்றும்.

வெந்துவிழும் உடற்பிறவி மெய்என்று வினைபெருக்கிக்
கொந்துகுழல் கோல்வளையார் குவிமுலைமேல் வீழ்வேனைப்
பந்தம்அறுத்து எனைஆண்டு பரிசுஅறஎன்துரிசும்அறுத்து
அந்தம்எனக்கு அருளியவாறு ஆர்பெறுவார் அச்சோவே.

தையலார் மையலிலே தாழ்ந்துவிழக் கடவேனைப்
பையவே கொடுபோந்து பாசம்எனும் தாழ்உருவி
உய்யும்நெறி காட்டுவித்திட்டு ஓங்காரத்து உட்பொருளை
ஐயன்எனக்கு அருளியவாறு ஆர்பெறுவார் அச்சோவே.

செம்மைநலம் அறியாத சிதடரொடும் திரிவேனை
மும்மைநலம் அறிவித்து முதலாய முதல்வன்தான்
நம்மையும்ஓர் பொருள்ஆக்கி நாய்சிவிகை ஏற்றுவித்த
அம்மைஎனக்கு அருளியவாறு ஆர்பெறுவார் அச்சோவே.

298. வெந்து விழும்: எரிந்து சாம்பலாய் விழும். மெய் என்று:
உண்மை என நினைத்து. கொந்து குழல் கோல் வளையார்: பூங்கொத்து
அணிந்த கூந்தலையுடைய சங்கு வளைபூண்ட நங்கைமார். வீழ்வேன்:
வீழ்ந்து புரள்வேன். பந்தம்: கட்டு. பரிசு: தன்மை. துரிசு: குற்றம்.
அந்தம்: இறுதியான இன்பம்.

299. தாழ்ந்து: அமிழ்ந்தி. பைய: மெதுவாக. தாழ் உருவி:
முதலாகக் களைந்து. ஓங்காரத்து உட்பொருள்: பிரணவத்தின் உள்ளக்
கிடக்கை.

300. செம்மை நலம்: ஒழுங்கின் நயம். சிதடர்: முடர். மும்மை
மலம்:முய்கைப்பாசம். முதலாய முதல்வன்தான்: முழுமுதலாகியசிவன்.
நாய் சிவிகை ஏற்று வித்த: நாயைப் பல்லக்கில் ஏற்றியது போல.
அச்சோவே: இது ஆச்சரியமே.

திருவாசகத் தேன் முற்றும்.

திரு வாசகத் தேன்

பாட்டு முதல் குறிப்பு அகராதி

பாட்டு முதல்	பக்க எண்	பாட்டு முதல்	பக்க எண்
அடர்புலனுல்	38	ஆடுகின்றிலை	17
அடல்கரிபோல்	36	ஆனே அலியோ	83
அண்ணு மலையான்	52	ஆதியும் அந்தரும்	43
அதுபழச் சுவைஎன	96	ஆமாறு உன் திருவடிக்கே	12
அம்பரமும் புள்ளித் தோல்	75	ஆயமொழிக்கிள்ளாய்	92
அம்பலத்தே கூந்துஆடி	75	ஆர்த்த பிறவித்துயர்	49
அம்மையே அப்பா	133	இணையார் திருவடி	76
அரிக்கும் பிரமற்கும்	70	இந்திரனும் மால்அயனும்	55
அருணன் இந்திரன் திசை	94	இந்திரிய வயம் மயங்கி	124
அருமந்த தேவர்	71	இப்பாடே வந்து இயம்பு	91
அருளாது ஒழிந்தால்	101	இரங்கும் நமக்கு	101
அருள்ஆர் அருத	126	இரந்து இரந்து உருக	105
அரைசனே அன்பர்க்கு	104	இருதலைக் கொள்ளியின்	33
அரைசே அறியாச் சிறியேன்	37	இரும்புதரு மனத்தேனை	135
அல்லிக் கமலத்து அயனும்	116	இன்னிசை வீணையர்	95
அழிவுஇன்றி நின்றது	132	இன்பம் தருவன்	88
அயுக்கேன் நன்பால்	28	இன்பம் பெருக்கி	140
அறிவனே அருதே	20	இன்பால் மொழிக்கிள்ளாய்	92
அறிவிலாத எனே	17	இன்று எனக்கு அருளி	106
அறுக்கிளேன் உடல்	109	ஈசனே என் எம்மானே	21
அன்பினுல் அடியேன்	103	ஈர்அம்பு கண்டிலம்	79
அன்றே எந்தன்	127	உகந்தானே அன்புஉடை	100
அன்னே இவையும்	46	உங்கையில் பிள்ளை	53

பாட்டு முதல்	பக்க எண்	பாட்டு முதல்	பக்க எண்
உடையாள் உன்தன்	99	ஒப்பு உனக்கு இல்லா	133
உணர்ந்த மா முனிவர்	104	ஒருவனே போற்றி	25
உம்பர்கட்கு அரசே	133	ஒளிநித்தில நகையாய்	45
உருகிப் பெருகி	72	ஒயாதே உள்குவார்	57
உருத் தெரியாக் காலத்தே	124	ஒய்வு இலாதன	19
உரைமாண்ட உள்ஒளி	81	ஓர் ஒருகால் எம்பெருமான்	51
உழைதரு நோக்கியர்	41	கடலே அனைய ஆனந்தம்	126
உற்றாரை யான்வேண்டேன்	137	கடவுளே போற்றி	24
உன்னற்கு அரிய திரு	84	கடையவனேனை	31
உன்னை உகப்பன் குயிலே	88	கட்டுஅறுத்துஎனை	20
ஊனாய் உயிராய்	60	கண் அஞ்சனத்தர்	85
எங்கள் நாயகனே	120	கண்ணூர் நுதலோய்	128
எண்ணிலென் திருநாம	115	கண்ணப்பன் ஒப்பதுஓர்	68
எந்தை ஆய் எம்பிரான்	20	கதி அடியேற்கு உன்	39
எந்தை எந்தாய்	76	கமல நான்முகனும்	120
எம்பிரான் போற்றி	25	கயல்மாண்ட கண்ணி	71
என்னை அப்பா	34	கல்லா மனத்து	56
ஏகாசம் இட்ட	79	கனிவந்த சிந்தையொடு	34
ஏசா நிற்பர் என்னை	100	கள்வன் கடியன்	69
ஏசினும் யான் உன்னை	42	கற்போலும் நெஞ்சம்	80
ஏதம்இலா இன்சொல்	90	கற்றுஅறியென்கலைஞானம்	135
ஏர்ஆர் இளங் கிளியே	90	கனவையும் தேவர்கள்	71
ஏர்தரும் ஏழ்உலகு	87	காணும் கரணங்கள்	141
ஏழைத் தொழும்பனென்	81	காதுஆர் குழைஆட	50
ஏனை யாவரும்	18	காப்பாய் படைப்பாய்	117
ஐயநின்னது அல்லது இல்லை	26	கார்உறு கண்ணியர்	32

பாட்டு முதல்	பக்க எண்	பாட்டு முதல்	பக்க எண்
காலம் உண்டாகவே	131	சாதிசூலம் பிறப்பு	125
கிஞ்சகவாய் அம்சகமே	91	சிந்தனை நின்தனக்கு	15
கிளிஅனூர் கிளவி	129	சிந்தை செய்கை	26
கிளிவந்தமென்மொழியாள்	61	கிரிப்பார் களிப்பார்	102
குலம் பாடி	73	கிரிப்பிப்பன்	42
குறழ்த்தால் பண்டை	127	சீரார் திருவடி	78
குறையிலா நிறைவே	105	சீர்ஆர் பவளம்கால்	82
கூவின பூங்குயில்	94	சீலம் இன்றி	142
கெடுவேன் கெடுமா	142	சுந்தா நீறு அணிந்து	62
கேட்டாயோ தோழி	56	சுருள்புரி கூழையர்	111
கேட்டுஆகும் அறியாதான்	16	சூடகம் தோள்வளை	62
கைஆர் வளைசிலம்ப	60	சூடுவேன் பூங்கொன்றை	61
கொந்து அணவும்	89	செங்கண் அவன்பால்	52
கொம்பர் இல்லாக்கொடி	35	செங்கண் நெடுமாலும்	54
கொள்ளர் பிளவு	31	செப்புஆர் முலைபங்கன்	59
கொள்ளேன் புரந்தரன்	9	செம்மை நலம்	144
கொன்றை மதியமும்	86	செய்த பிழை அறியேன்	139
கோலமேனி வராகமே	123	செய்ய வாய்	91
கோல வரைக்குறி	84	செய்வது அறியா	21
கோல்தேன்மொழி	92	செழிகின்ற தீ	32
கோழி சிலம்ப	47	செறியும் இப்பிறப்பு	138
கோள்நிலா வானி	130	சோதியாய்த் தோன்றும்	107
சங்கம் அரற்ற	65	சோலைப் பசுங்கிளியே	92
சங்கரா போற்றி	24	சூலம் இந்திரன்	109
சுடையானே தழல்ஆடி	137	தந்தது உன்தன்னை	107

பாட்டு முதல்	பக்க எண்	பாட்டு முதல்	பக்க எண்
தற்செறி களிறும்	130	தோலும் துகிலும்	69
தனித்துணை நீ நிற்க	38	நஞ்சு அமர் கண்ட த்தன்	83
தனியனென் பெரும்பிறவி	15	நமச்சிவாய வாஅற்க	1
தன்மை பிறால்	23	நல்காது ஒழியான்	102
தாதாய் முஏழ்	117	நாடகத்தால் உன்அடியார்	11
தாதுஆடு பூஞ்சோலை	90	நாயில் கடைப்பட்ட	76
தாரகை போலும்	41	நாயில் கடையாம்	128
தின்போர் விடையான்	77	நான்ஆர் என் உள்ளர்ஆர்	67
திருஆர் பெருந்துறை	70	நானேயோதவம்செய்தேன்	136
திருமாலும் பன்றியாய்	70	நித்தம் ஈனாள்	85
தினைத்தனை உள்ளது ஓர்	68	நிருத்தனே நிமலா	120
தீர்ந்த அன்புஆய	25	நீண்ட கரத்தர்	85
துடிகொள் நேர்இடையாள்	121	நீதிஆவன யாவையும்	114
துண்டப் பிறையான்	58	நீர் இன்ப வெள்ளத்துள்	131
தெங்கு உலவு சோலை	84	நெடுந்தகை நீ என்னை	33
தென்பால் உகந்துஆடும்	74	பஞ்சின் மெல்அடியாள்	118
தேரை நிறுத்தி	79	பஞ்சுஆய அடிமடவார்.. ந	135
தேவர்கோ அறியாத	16	பஞ்சுஆய அடிமடவார்..நெ	143
தேன்அக மாமலர்	66	பண்கமந்தபாடல்	57
தேன்ஆடு கொன்றை	77	பத்திமையும்	125
தேனைப் பாலை	22	பங்குஅணை விரலாள்	119
தேன்பழச் சோலை	87	பப்புஅற விட்டுஇருந்து	96
தேன்புக்க தன்பணைதூழ்	75	பரவுவார் அவர்	115
தையலார் மையலிலே	144	பவன் எர்பிரான்	10
தையல்ஓர் பங்கினர்	86	பழுதுஇல் தோல்புகழாள்	119

பாட்டு முதல்	பக்க எண்	பாட்டு முதல்	பக்க எண்
பாசம் பரஞ்சோதிக்கு	44	பொய்எல்லாம் மெய்என்று	143
பாடவேண்டும் நான்	30	பொய்யனேன் அகம்	108
பாடிமால் புசும்	118	பொய்யாய செல்வத்தே	69
பாடிற்றிலேன்	40	பொருள்பற்றிச் செய்கின்ற	80
பாதாளம் ஏழினும்	48	பொழிகின்ற துன்ப	110
பாரார் விசம்பு உள்ளார்	54	போற்றி அருளுக	53
பாரோர் விண்ணோர்	113	போற்றிஎன் வாழ் முதல்	93
பார்பதம் அண்டம்	106	மருவஇனிய மலர்ப்பாதம்	136
பாலகனார்க்கன்று	79	மருளனேன் மனத்தை	121
பால் நினைந்து ஊட்டும்	134	மலங்கினேன் சண்ணின்	122
பிணக்குஇலாதபெருந்துறை	122	மலைஅரையன் பொற்பாவை	74
பிறவிதனை அறமாற்றி	125	மாஆர ஏறி	78
புகவே தகைன்	10	மாதுஆடு பாகத்தன்	83
புலையனையும்	108	மால் அறியா நான்முகனும்	45
புவனியில் போய்	98	மாவடு வகிர் அன்ன	111
புன்புலால் யாக்கை	134	மாறி நின்று என்னை	103
பூஏறு கோனும்	67	மானம் அழிந்தோம்	81
பூங்கமலத்து அயனெடு	137	மானே நீ நென்னலை	46
பூதங்கள் தோறும்	95	மானேநோக்கி உமையாள்	22
பெருநீர் அறச்சிறு	36	மின் இடைச் செந்துவர்	64
பெற்றது கொண்டு	35	முத்தன்ன வெண்நகையாய்	44
பேசப்பட்டேன்	27	முத்திக்கு உழன்று	72
பேதம் இல்லதுவர்	123	முத்திநெறி அறியாத	143
பைங்குவளைக் கார்மரால்	49	முத்துஅணி கொங்கைகள்	64
பொதும்பு உறு தீப்போல்	37	முந்திய முதல்நடு	97

பாட்டு முதல்	பக்க எண்	பாட்டு முதல்	பக்க எண்
முழுதுஅயில் வேல்	40	வா இங்கே நீ	89
முன்ஈறும் ஆதியும்	82	வாழ்கின்றாய் வாழாத	13
முன்நின்று ஆண்டாய்	99	வாழ்ந்தார்கள் ஆவாரும்	141
முன்னுனை மூவர்க்கும்	61	வாள்உலாம் எரியும்	129
முன்னிக் கடலைச்சுருக்கி	51	வாள் தடம்கண்	63
முன்னை என்உடை	115	வான நாடரும்	29
முன்னைப் பழம்பொருட்கும்	47	வான்ஆகி மன்னுகி	12
முன்னை வினை இரண்டும்	139	வான் கெட்டு	72
முன்று அங்கு இலங்கு	82	வான் வந்த தேவர்களும்	55
மெய்தான் அரும்பி	9	விச்சது இன்றியே	30
மேலை வானவரும்	20	விச்சுக்கேடு	27
மை இலங்கு நற்கண்ணி	29	விண்அகத் தேவரும்	97
மைப்பொலியும் கண்ணி	59	விண் ஆளும் தேவர்க்கும்	58
மொய்ஆர்தடம் பொய்கை	48	விண்ணோர் முழுமுதல்	73
யாவர்க்கும் மேலாம்	140	வினைஎன் போல்	18
யானே பொய்	28	வினையிலே கிடந்தேனை	14
யான்ஏதும் பிறப்பு	11	வெஞ்சேல் அனைய	113
வட்டமலர்க் கொன்றை	66	வெந்து விழும்	144
வணங்கத் தலைவைத்து	77	வெய்ய வினை இரண்டும்	139
வணங்கும் இப்பிறப்பு	138	வெள்ளந் தாழ்	14
வருந்துவன் நின்	12	வெறுப்பனவே செய்யும்	110
வலைத்தலை மான்அன்ன	39	வேண்டத்தக்கது	127
வல்நெஞ்சக் கள்வன்	68	வேனில் வேள் கணை	19
வழங்குகின்றாய்க்கு உன்	112	வேனில் வேள் மலர்க்கணை	13
வளைந்தது விலிஷு	79	வைப்பு மாடு என்றும்	114
வன்புலால் வேலும்	129	வையும்க எல்லாம்	63